

En supplerende guide til ALLE årets navne

Af Karsten Olesen / Musikbibliotek.dk

Roskilde Festival 2010: Den Onde Fætter peger og prikker endnu en gang.....	4
RF '10 - Samlet stilliste	6
Pavilion Junior - Højt	9
Pavilion Junior - Højt - Indie	9
Pavilion Junior - Højt - Rock.....	9
Pavilion Junior - Mellem	10
Pavilion Junior - Mellem - Electronica	10
Pavilion Junior - Mellem - Indie	10
Pavilion Junior - Mellem - Metal.....	12
Pavilion Junior - Mellem - Pop.....	13
Pavilion Junior - Mellem - Rock.....	13
Pavilion Junior - Lavt	15
Pavilion Junior - Lavt - Indie	15
Pavilion Junior - Lavt - Hip hop	15
Pavilion Junior - Lavt - Metal	15
Pavilion Junior - Lavt - Pop	16
Pavilion Junior - Lavt - Rock.....	17
Pavilion Junior - Stilliste	18
RF '10 - Højt	19
RF '10 - Højt - Electronica	19
RF '10 - Højt - Indie	20
RF '10 - Højt - Metal	21
RF '10 - Højt - Pop.....	24
RF '10 - Højt - Rock.....	27
RF '10 - Højt - Soul.....	32
RF '10 - Højt - Verdensmusik	33
RF '10 - Højt - Stilliste	37
RF '10 - Mellem	38
RF '10 - Mellem - Electronica.....	38
RF '10 - Mellem - Hip hop.....	40
RF '10 - Mellem - Indie.....	43
RF '10 - Mellem - Jazz	44
RF '10 - Mellem - Metal.....	44
RF '10 - Mellem - Pop.....	46
RF '10 - Mellem - Reggae.....	49
RF '10 - Mellem - Rock	49

RF '10 - Mellem - Verdensmusik.....	52
RF '10 - Mellem - Stilliste	56
RF '10 - Lavt.....	57
RF '10 - Lavt - Electronica.....	57
RF '10 - Lavt - Hip hop	58
RF '10 - Lavt - Indie.....	58
RF '10 - Lavt - Pop.....	60
RF '10 - Lavt - Reggae.....	63
RF '10 - Lavt - Rock.....	64
RF '10 - Lavt - Verdensmusik.....	69
RF '10 - Lavt - Stilliste.....	72
Navneregister til brødteksten.....	73

Roskilde Festival 2010: Den Onde Fætter peger og prikker endnu en gang

Sæson 8 har igen sat piratflag i forsøget på at dreje Roskildes musikprogram væk fra kommercielle og/eller hypede fælder og forpligtelser - og i stedet over i tumultariske jubelscener på hvor fede oplevelser der ligger og bobler i de mange navne der måske ikke sælger det store, ikke har de rette forbindelser eller rammer tiden, måske "bare" har det med sig at de brænder, at de vil sige noget, at de ER musik, og at musikken jo er at have noget på hjerte. Den her guide driver derfor hjertetjek og -kirurgi.

Af Karsten Olesen, cand. scient. bibl. og kaffenarkoman

For at få det maksimale ud af musikken burde man jo have hørt alt hjemmefra, men det er nok de færreste der gider det, endnu færre der overhovedet har ører store nok til at nå ud over de hurtige kryds i programmet på de navne der genkendes.

For festivalgæster er der to spor på Roskilde: musikken og campinglivet, for Roskilde selv har de nu i en del år bakset med deres egne to retninger mod henholdsvis oplevelse og formål, om at servicere gæsternes egne to behov, og dertil at donere overskud til det grønne og det frivillige.

At så formidlingen og omsætningen af de her værdier og resultater på selve festivalen ofte er kontroversielle er jo velkendt, men ikke en sag for den her guide. Dens sigte er at skyde flere huller i det officielle program end en gammelost under akut husmusangreb, og dermed at formidle en ny essens.

De tre måder at sætte ord på et musikprodukt

Som sagt er det optimale at alle har hørt det hele inden de lander på Roskilde, og da det ikke kan lade sig gøre, må man jo søge hjælp til overblik, og til den slags dokumenter taler man om tre forskellige måder at sætte ord på en musik og dens kvaliteter: forskræp, anmeldelse og kritik.

Det første er salgstalen fra pladeselskaberne, der jo sjældent kalder deres kunstnere for noget lort, og da det ville være dummere end dumt for Roskilde at gøre det samme, er deres programomtale jo også det rene forskræp, et skrift helt oppe i kastrat på dets jubelkor af syre.

At anmelde er til gengæld at bringe en køber sammen med et produkt, simpelthen. Om der er et egentlig behov, eller om produktet overhovedet kan leve op til salgstalen er ligegyldigt - den hele inerti i en anmeldelse handler oftest bare om at skrive sig frem til et behov, om at "udstille" produktet.

Kort og god handler det om at vride et kulturprodukt for flest mulige værdidomme, de være sig nok så subjektive, så at læseren føler at her er sandelig noget at komme efter, her er noget jeg ikke kan undvære.

Alt i alt har en anmelder en pagt mellem sig og sin læser, lever på at læseren "stoler" på det han/hun siger. En forskræp har slet ikke samme troværdighed, og på samme måde som vi læser en tilbudsavis fra Netto, læser vi også Roskildes officielle program. Hvad er årets tilbud?

Det er ligeledes anmelderi når dagbladenes festivalrotter pligtskyldigt giver dig deres årlige side i avisen om hvad der kan anbefales. På den læst finder vi gerne slagside af de store navne, dem der ofte er sæsonnavne, og det krydret op med lidt personligt guf fra de lidt mindre navne - for at give den troværdighed, give praktisk udtryk for den viden der giver den så afgørende tillid hos læseren.

Men når man så har sammenkørt alle de her guides, ja, kan man så ikke bare rydde resten af plakaten og bare nøjes med at føre det der sælger?

Det perspektiverende syn

Et teoretisk sigte naturligvis, men også et der fører os over i kritikken (der ikke er en negativ disciplin; "kritik" skal forstås på tysk, hvor ordet betyder "undersøgelse"); en samlet vægtningen af et kulturprodukt ud fra dens

kunstneriske essens og dens oplevelsespotentiale (dvs. anmeldelsen) og videre frem mod en perspektivering i f.eks. historisk, politisk og social kontekst.

Alt sammen med sigte på om det respektive navn overhovedet har noget at sige, har anden eksistensberettigelse end bare at ville sælge plader, sniffe nogen baner og drikke noget JackD, kort sagt: er musikken der tilbydes på Roskilde andet end kliche eller årligt skrammel der bare hældes ned i et kommercielt behov?

Måske lyder det alt sammen lidt langhåret, men er det egentlig ikke. Den her guide har bare hørt det hele, og vurderet det hele om skidt "virker", om de enkelte navne har andet at sige end det der kan høres i radioen, har andet at give os end gøgl og X-Factor.

Guiden selv

Sigtet er naturligvis at pege på en dimension som Roskilde, i sagens natur, ikke selv kan tillade sig at forholde sig til, men også at fokusere hele festivalen ned til et overblik i den såkaldte stilliste, en service så man hurtigt kan finde noget lignende til noget man på forhånd kan lide, eller noget man spontant kommer til at opleve på festivalen, og så følge festen videre derfra.

Også i år er hvert navn samlet under enten højt, mellem eller lavt, tre døre ind til det den her guide vurderer "skal" ses, "kan" ses og "bør" undgås. En sådan klassifikation er naturligvis kontroversiel og subjektiv, er i bund og grund bare en stringent fulgt metode for overhovedet at overleve at høre så massive mængder musik, og kan derfor sagtens liste et navn der er god på plade som noget man skal undgå på festival, og omvendt.

Pointen er bare at man skal forholde sig til et lidt bredere sigte, at f.eks. hypede bands uvilkårligt kommer til at brænde op i helvede på en guide som den her, at opmærksomheden i stedet flyttes over på små, men vigtige navne. Den her guide skal ikke læses med designerbriller, og musiknørder vil her læse sig blinde (af raseri).

Ville man derfor lave en rangeret plakat, dvs. som Roskildes egen, med de "store" navne øverst og med stor skrift, de "mellemstore" i midten og med mellemstore typer og endelig fodslæberne i bunden med småt, ja, så ville en guide som den her næppe kunne få udsolgt på festivalen.

Og det er netop det der er sigtet med den her service! At få maksimal oplevelse presset ud af den varme luft, gå baglæns i strømmen. For 8'ende år i træk er forsøget i hvert fald gjort.

Så god festival!

RF '10 - Samlet stilliste

Tegnforklaring:

Pavilion Junior (27. juni - 20. juni 2010):

- [P*] = Højt
- [P+] = Mellem
- [P-] = Lavt

Hovedfestival (1. - 4. juli 2010):

- [*] = Hovedfestival, Højt
- [+] = Hovedfestival, Mellem
- [-] = Hovedfestival, Lavt

Selve listen:

Electronica - Eim Ick (DK) [P+]; Moderat (DE) [+]
Electronica/big beat - The Prodigy (UK) [*]
Electronica/dance - LCD Soundsystem (US) [+]; Tim Sweeney (US) [+]
Electronica/disco - Lindstrøm & Christabelle (N) [+]; Prins Thomas (N) [+]
Electronica/dj - Matias Aguayo (CHL) [+]
Electronica/drum'n'bass/rapcore - Pendulum (AUS) [-]
Electronica/dubstep - Ikonika vs Cooly G (UK) [+]
Electronica/electro - Electrojuice (DK) [*]
Electronica/ghettotech - DJ Umb (UK) [+]; Schlachthofbronx (DE) [+]
Electronica/latin - Mexican Institute of Sound (MEX) [+]
Electronica/trance - Baron Criminel (DK) [*]
Electronica/trip hop - Nedry (UK) [-]
Electronica/turntablism - Beat Torrent (FR) [-]; Den Sorte Skole (DK) [+]
Electronica/UK Funky - Roska (UK) [*]

Hip hop - Brother Ali (US) [+]; Khal Allan (DK) [P-]; Sensational & Spectre (US) [+]; Kasper Spez (DK) [+]; Tech N9ne (US) [+]
Hip hop/jazz - Hocus Pocus (FR) [+]
Hip hop/urban - Drake (CAN) [+]
Hip hop/zef - Die Antwoord (ZA) [-]

Indie - Dirty Projectors (US) [+]; The Kissaway Trail (DK) [-]; My Evil Twin (DK) [P+]
Indie/drømmepop - Beach House (US) [-]; Chimes & Bells (DK) [P+]
Indie/krautrock - Fontän (S) [P*]
Indie/Madchester - Joensuu 1685 (FIN) [P+]
Indie/pop - Local Natives (US) [-]; Wild Beasts (UK) [*]
Indie/pop/worldbeat - Vampire Weekend (US) [-]
Indie/post-rock - Sleep Party People (DK) [P+]
Indie/rock - The Bear Quartet (S) [-]; Kasabian (UK); Kråkesølv (N) [P-]; The National (US) [+]; Pavement (US) [*]; Rubik (FIN) [P+]; Serena-Maneesh (N) [-]
Indie/shoegazing - Ghost Society (DK) [P*]

Jazz/brass band/hip hop - Hypnotic Brass Ensemble (US) [+]

Metal - Motörhead (UK) [*]
Metal/død - By the Patient (DK) [P-]; Nile (US) [+]
Metal/melodød - The Kandidat (DK) [+]
Metal/metalcore - Converge (US) [+]; Killswitch Engage (US) [*]

Metal/post-metal - Kellermensch (DK) [+]
Metal/progressiv - Porcupine Tree (UK) [*]; Meshuggah (S) [+]; Rising (DK) [P-]
Metal/shoegazing - Sólstafir (ISL) [*]
Metal/sludge - New Keepers of the Water Towers (S) [P+]

Pop - The Asteroids Galaxy Tour (DK) [+]; Fallulah (DK) [P-]; C.V. Jørgensen (DK) [+]; Mike Snow (S) [-]; Van Dyke Parks (US) [*]
Pop/electro - Casiokids (N) [+]; FM Belfast (ISL) [+]; Ignug (DK) [P+]; When Saints Go Machine (DK) [+]
Pop/electronica - RebekkaMaria (DK) [*]; Robyn (S) [*]
Pop/folk - Kings of Convenience (N) [*]; The Rumour Said Fire (DK) [*]
Pop/hip hop - Gorillaz (UK) [*]
Pop/indie - Efterklang (DK) [-]
Pop/powerpop - John Olav Nielsen & Gjengen (N) [-]
Pop/singer-songwriter - Mouritz/Hørslev Projektet (DK) [-]
Pop/synth - Freja Loeb (DK) [P+]

Reggae/dancehall - T.O.K. (JAM) [-]
Reggae/roots - Julian Marley (JAM) [-]; Rootz Underground (JAM) [+]

Rock - Biffy Clyro (UK) [+]; Dizzy Mizz Lizzy (DK) [*]; Florence + The Machine (UK) [-]; The Floor is Made of Lava (DK) [+]; Kashmir (DK) [*]; Patti Smith and Band (US) [+]; Them Crooked Vultures (US/UK) [-]; The Temper Trap (AUS) [-]
Rock/country - Blackie and The Rodeo Kings (CAN) [-]
Rock/dance - Bad Lieutenant (UK) [-]; Delphic (UK) [-]; Teddybears (S) [*]
Rock/eksperimenterende - Health (US) [*]
Rock/emo - Paramore (US) [+]
Rock/garage - Japandroids (CAN) [-]; Mescaline, Baby (DK) [P-]
Rock/grunge - Alice in Chains (US) [-]
Rock/indie - Titus Andronicus (US) [+]
Rock/metal - Valient Thorr (US) [-]
Rock/neo-psykedelica - Kandy Koloored Tangerine (DK) [P+]; Wooden Shjips (US) [*]
Rock/pop - Kill Screen Music (DK) [P+]
Rock/post-punk - Nisennenmondai (JPN) [*]
Rock/post-rock - Circle (FIN) [*]
Rock/progressiv - Bonaparte (DK) [+]
Rock/punk - Iceage (DK) [P-]; Night Fever (DK) [P+]
Rock/punk/hardcore - Gallows (UK) [-]; Sick of it All (US) [*]
Rock/punk/skate - NOFX (US) [*]
Rock/retro - Muse (UK) [*]; Thee Attacks (DK) [P-]
Rock/singer-songwriter - Jack Johnson (US) [-]; Susanne Sundfør (N) [P*]
Rock/synth - Nephew (DK) [*]

Soul/funk - Prince (US) [*]

Verdensmusik/afrobeat - Orchestre Poly-Rythmo de Cotonou (BEN) [*]
Verdensmusik/Balkan - Boban i Marko Markovic Orketsar (SER) [*]; Shantel & Bucovina Club Orkesta (DE) [*]
Verdensmusik/blues - Bassekou Kouyate & Ngoni Ba (MALI) [+]; Tinariwen (MALI) [*]
Verdensmusik/bossa - Céu (BRA) [+]
Verdensmusik/cumbia - Arriba La Cumbia (UK) [+]; Systema Solar (COL) [+]
Verdensmusik/dj - Analog Africa Soundsystem (DE) [*]; Dala Dala (DE) [*]
Verdensmusik/flamenco - Canteca de Macao (E) [-]
Verdensmusik/folkemusik - Afenginn (DK) [+]; DulSORI (KOR) [*]; Narasirato Pan Pipers (SOL) [-]
Verdensmusik/hip hop - Choc Quib Town (COL); Daara J Family (SEN) [-]
Verdensmusik/latin - Gilles Peterson & Roberto Fonseca present Havana Cultura (CUB/UK) [-]

Verdensmusik/latin/ska - Chico Trujillo (CHL) [+]
Verdensmusik/Mali - Les Espoirs De Coronthie (GUI) [+]
Verdensmusik/oud - Speed Caravan (ALG/FR) [-]
Verdensmusik/paranda - Aurelio Martinez (HDN) [*]
Verdensmusik/rhythm and blues - Staff Benda Bilili (CD) [+]

Pavilion Junior - Højt

Navne på opvarmningsscenen der SKAL ses.

Pavilion Junior - Højt - Indie

Duoen **Fontän (S)** kan pr. output let forveksles med et navn der vil noget indenfor electronica, men laver i stedet ravage i 70'ernes musikhistorie på håndspillet instrumentering og behandling af især den tyske krautrock og protoelectronica.

D'herrer Melin og Jarold har en uhyre intens og sikker fornemmelse for struktur og for let at vælge præcis de rette elementer til at repræsentere en musik uden egentlig ledetråd i form af centralmelodi, men så meget desto mere bygget op som solimelodier, som var deres output et kor, deres intention en centralstyret kakofoni på de delkomponenter electronica'en kalder for "samples".

Fontäns lyd af protodisco, effektiv vindtunnel og et tydeligt Mike Oldfield'sk højdespring er nok lidt for kunstlet til nogensinde at kunne sælge plader, men er på magisk vis en lyd som designet til at blive spillet live. Svenskerduoen skal ganske enkelt opleves med sanser, og ikke bare høres med ører.

Samme resultat, men ad andre stier, er også det sted hvor vi finder **Ghost Society (DK)**: et storbykollektiv hæklet sammen af dissidenter fra Lake Placid, Blue Foundation og People Press Play blander her effektivt de tre bands respektive retningssans for indie, triphop og den blå pop op i en gryde der har lige skær af drømmepop på synths - og dertil bandets eget skvis støjrock på guitar.

Stilen er endt nogenlunde som en omgang poppet shoegazer og vil, som Roskildes egen omtale også så fint gør opmærksom på, appellere lige til fans af Mew og My Bloody Valentine.

Så alt i alt intet nyt under solen, men alligevel et særdeles vellykket fokus for præcis det sugende i drømmepoppen, for talentet af at kunne holde lytterens opmærksomhed fanget på kunstens side. At udstikke præmisser, og ikke bare falde ned som appelsin i en turban af forventninger, kontraktlige forpligtelser og heldet med lige at ramme en god historie.

Ghost Society er inspireret og har så klart en lyd der vil skæmme de sidste overvintrende flagermus ud fra under hvælvet i Pavilion Junior teltet. Ingen tvivl.

Pavilion Junior - Højt - Rock

Pavilion Junior - Højt - Rock - Singer/songwriter

Normalt når singer/songwritere slår sig løs er det fordi de mener at have noget at sige, med ord vil advisere og pege en lytning af betydning af sted mod sin modtager. Sjældent, men naturligvis ikke uset - Tori Amos' klaver og Nick Drakes guitar kan være et par hurtige eksempler - har kunstneren faktisk et fuldkomment og originalt greb om det musikalske, står sig langt over lejrbaalsakkorderne.

Et eksempel på det kan være den fremragende **Susanne Sundfør (N)**, der i begyndelsen af maj varmede op i København over flere dage for landsmanden Thomas Dybdahl, og med sin stærke tekniske kunnen langt hen ad vejen minder gevaldigt om netop den ukronede nordiske singer/songwriter-konge.

Hun har selv sine ben solidt plantet i både klassisk og jazz, mestrer i glimrede grad både guitar og klaver, og har dertil helt fornuftige tekster at gøre godt med - og med hendes tredje album,

The Brothel ('10), har hun endog leveret et af årets så afgjort smukkeste pladecovers, men lad det det sidste nu bare være en sidebemærkning.

Der skal nemlig ikke tages opmærksomhed væk fra at hun mestrer den mest interesserede lytters stilhed, mestrer den sjældne evne at kunne lade både optræden og materiale føle sig hjemme i en lytning - og vel at mærke bruge det aktivt, tage sin lytter ved hånden og føre os omkring.

Samtidig bevæger hun sig let og ubesværet rundt om de åbenlyse sammenligninger med Joni Mitchell og Carole King, men skam lige så let tager over på singer/songwriterens naturlige næste rolle som orkesterleder på den store og symfoniske lyd, nok bedst kendt fra Jeff Buckley og, især, Rufus Wainwright.

Og selv ideer der ville styrte for de fleste bruger hun let under sine vinger med imponerede opdrift. Med så overlegen en solistemme, så sikker en evne til at få sin lytter i kunstnerisk tale, mangler hun vel egentlig bare at synge os en salme, men sandelig! Det har hun skam allerede gjort, da hun havde et bidrag på kronprinsesse Mette Marits album af udvalgte salmer, det helt uventede albumhit *Sorgen og Gleden* ('08).

Havde Pavilion Junior sin egen plakat og hovednavn, stod Susanne Sundfør så klart øverst. Ingen tvivl.

Pavilion Junior - Mellem

Navne på opvarmningsscenen der KAN ses.

Pavilion Junior - Mellem - Electronica

En af electronicaens forcer er dens mikroskopiske sigte, at den kan klippe småbidder af musik, og reallyde, op i stor størrelse, i posterformat, og dermed gøre "minimal" til "maksimal". Med electronica kan man med andre ord, og i bedste fald, se hele verden i en vandråbe (H.C. Andersen),

Det her syn er tydeligvis det der er søsat af **Eim Ick (DK)** (egl.: Nick Eriksen), der med små turneer på samples søger at spille soundtracks til små regnbuer ud af sine anstrengelser.

Resultatet ender desværre ofte lige på kanten af noget sovset house fra begyndelsen af nullerne, men kan man se bort fra den her lille anke er her tydeligt et talent på vej.

Så afgjort et navn der er værd at holde øje med, og godt set af Roskildes booker.

Pavilion Junior - Mellem - Indie

Chimes & Bells (DK) er den legestue der er stillet til rådighed for Cæcilie Trier som tak for trofast indsats med cello og som baggrundsvokalist for Choir of Young Believers.

Stilen er sløv shoegazer med elementer af postrock, og indtil videre er outputtet en ep, *Into Pieces of Wood* ('09), hvor alle numre omkring "Stand Still", ep'ens så klart den bedste, alle lyder som enten demoer eller sidste minuts venstrehåndsarbejde i studiet (også kaldet for "b-sider").

Triers vokal er ens tunet til at synge på et soundtrack til en apokalypse, og virker da også i starten dragende. Efter selv få lyt står det dog klart at den her kælnе kitten med klør bare ikke kan synge anderledes, og at det hele er design.

Hvis eksistens altså skyldes en ny slags kammeratlig aflønning indenfor den danske musikbranche, læs: havde Trier ikke den daglige eksponering i Choir of Young Believers ville Chimes & Belles aldrig have fået nogen synderlig opmærksomhed. Spotlightet er et skulderklap delt ud som en slags musikkens Art Money, om man vil.

God støjrock har det med lige netop IKKE at være støj, men virker ved den basisforudsætning at instrumenterne hele tiden er sat til, hele tiden er opkoblet, og det er PRÆCIS den her forbindelse der simrer, rumsterer og truende blotter tænder i baggrunden. Det er ud fra præcis den her formular at paradokset med at "støj" oftest er

skønhedssøgende, og ikke, modsat "ægte" støj (noise og industrial) bevidst er smidt efter en imploderende industri, lyder som knasende (ligevægts)knogler og ramlende huse.

På den her konto er det at drømmepop (Cocteau Twins) og shoegazer (My Bloody Valentine) opstod i England i slut-80'erne og havde storhedstid i de første par år i 90'erne. En slags wall of sound med tætte bånd til kunstmiljøet, men også med tæt forbindelse til naturen - modsat netop "noise" der mere er orienteret mod Aftenlandets (dvs. den vestlige verdens) undergang.

"Støj", der teknisk set oftest befinder sig i det bevidst søgte stereo- og tonefelt der opstår mellem to rytmeguitarer, skal altså forstås som en meditativ og udforskende stil, hvis sigte er musikalsk vandring gennem sindets årstider, en slags kalenderviden på de udfarende følelser der skal til for at menneskelig kommunikation overhovedet er mulig.

Alt ovenfor er bullshit! Indrømmet, og dog alligevel en lille sandhed for den musik der kan lokkes ud af **Joensuu 1685 (FIN)**, der klart kan sine start-90'er klassikere indenfor genren. Og den anden sandhed? At deres udtryk også er blandet kraftigt op med gavmilde doser af specielt Stone Roses' samtidige Madchester (blandingen af psykodelisk rock, indie og electronica).

Joensuu 1685 har så klart fat i noget af det rigtige, og teknikken fejler absolut intet. Men når man så har kørt sig sur i deres så klare genrebevidsthed kan man kun ærgre sig over at vi ikke lever i begyndelsen af 90'erne. Så ville finnerne nemlig samtidig have det de nu mangler: relevans.

Hvor meget følsom københavnsk indie kan *du* klare? Hvis du er frisk på endnu et skud spredehagl af, bevares, aldeles kompetent, men også retningsløs, indie er det bare om at stige på hos **My Evil Twin (DK)**, der består af ambitiøse folk i omegnen af ex-epo-555, ex-Lupus, Lise Westzynthus band plus en klaverbokser og fredhellig jazzbums.

Desværre er lige netop den her klassiske uptempo indie testet af så mange gange af netop epo-555 (ikke mindst) og Diefenbach (slet ikke mindst) at alle kanter på lærredet *er* dækket, at der allerhøjest er noteplads til at male talentet ud på siden af rammen.

Og det gør så My Evil Twin, der nok skal få tingene i kog, men klart spiller for tilskuernes korttidshukommelse; for kan de få dem blæst op i baren, er det vist succeskriterium nok i sig selv. Med andre ord: som lytter på My Evil Twin får man intet med af fylde. Allerhøjest lidt dansabel rytme og en standardskabelon på en metode.

Man kan næsten høre hvordan hver tone, hvert åndedrag på debuten *The Slow Espece* ('10) er en drøm om at sidde i en tourbus på den tyske Autobahn og få sig en Wurst mit Curry på en rastepads og trille tis på gårsdagens gamle Weissbier af udenfor på en følsom blomst - og så smække busdøren for straks efter at skrive en endnu mere følsom ("alternativ") sang om det her romantiske øjeblik.

My Evil Twin er ganske enkelt dråben for meget, og et sonisk opråb om at den københavnske indiescene må se at få sig noget livserfaring der rækker lidt ud over at gramse på de fede vinyls med venners, og venners venner, output.

Og navnet? My Evil Twin? En Ludovico-metode til at få det her trekløver tilbage til livet kunne måske netop være at spænde dem fast til hver en teenværelshøjtaler med repeat på Exodus' klassiker *Bonded by Blood* ('85). Og for min skyld gerne på vinyl.

Men seriøst, hvad skulle Roskilde have sat i stedet? Tja, lige så meget som det er absolut rimeligt at sige at My Evil Twin nullificeres af epo-555, er det tilsvarende urimeligt at kalde dem for et sideprojekt til Lise Westzynthus, men hvad nu hvis?

Så kunne man netop tage fat i Lises gamle band Luksus, så klart Danmarks bedste indieband nogensinde, og fortsætte hvor de slap, og hvor ender man så? F.eks. hos danske Leaving a Small Town, hvis selvbetitlede

debut ikke bare var Danmarks næstbedste plade i 2009 (kun overgået af af Jacob Eriksens *Populær mekanik*), men også en plade der spiller på aristokratisk og suveræn indiepop på samme vej som Luksus, men stadig med en underfundig og helt egen tone.

Mike Patton kan både skråle og synge skønsang, har intet problem i at smide om sig med skarpt definerede doser af skrigende horn, klap, kor og andre virkemidler han nu måtte mene ville supplere stemmebåndet, mandens egentlige instrument.

Med en mere rolig tilgang ville der ikke være langt til den rene indie, og sandelig om ikke **Rubik (FIN)** her tager over og smækker det hele miks op på opslagstavlen af stadion-indie a la Animal Collective og Arcade Fire.

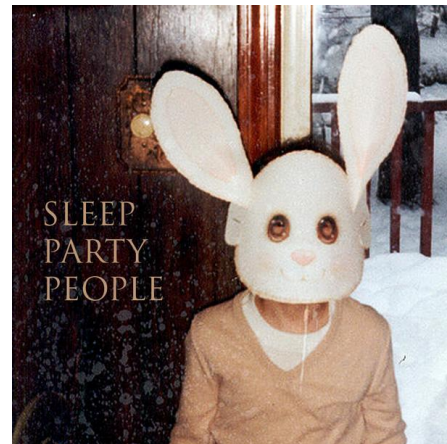
Desværre begår de den store synd også at klippe melodien op, fragmentere enhver tilgang, så man ikke rigtigt kan finde ud af at komme ud af finnernes drukne sange. Det er smukt, men på samme måde som en afblomstret blomst eller en afløjet sommerfugl: en skønhed anes, en skønhed var her en gang, og hos Rubik som helt bevidst affald henkastet under studiearbejdet.

Melodisk lyder de som var de på nippet til at lave en Peter, Bjørn and John, på synth-arbejdet og på rytmik som var de Flaming Lips, på en skvis funk-indie lyder de som TV on the Radio, og på volumen som havde de hjerte nok til sonisk at indtage gulvpladsen på Arena.

Og dog lander de "kun" på Pavilion Junior, og det med god grund: den røde tråd mangler, og uden den kan man jo ikke komme ud af øresneglen igen. Logik for selv dræberiske minotaurier. Og Mike Patton.

Roskilde skal klart ha' klingende kredit, når kreditten er i top, og det er den sandelig i vurderingen af at københavnske **Sleep Party People (DK)** lyder som Sigur Rós og Under Byen, og - tør man selv detaljere - musikalsk som det klare, sfæriske og smukke fra Sigur Rós, vokalmæssigt som en lige blanding af skrigeballonnen Henriette Sennenvoldt og heliumballonnen Jónsi.

På en scene render bandet rundt med den samme latterlige fullsize kaninkostume som sidste års lige så latterlige musehat på Deadmau5, og fair nok! At vende fokus, give plads og lade musikken tale for sig selv kan jo gøres ved at vende ryggen til publikum (Miles, f.eks.) eller ved at spille bag et forhæng (Gotan Project, f.eks.). Men at drive plad på de gnavere der gør os så godt et arbejde med at holde gulerødderne nede, det satans ukrudt? For meget, mand, for meget.

Og musikken? En så sfærisk og smuk musik kræver afsæt i landskaber, enten de store spor i naturen, eller de små i det indre, af evne for synæstesi og, for der overhovedet kan blive en samtale, evne for at orientere sig visuelt igennem kunst og ord.

Sigur Rós har det ene, Under Byen det andet, Sleep Party People (egentlig et soloprojekt for d'herre Brian Batz, på scenen dog avlet op til en hel kaningård af et band) har ingen af delene.

Og dog! I mappen derhjemme er der en helvedes masse gode anmeldelser, og der er en slet skjult metroseksuel lyd og flove kaninører man (læs: alle andre end dem der har skrevet anmeldelserne) snart ønsker sig udskiftet med den helt rette model: æselører.

Pavilion Junior - Mellem - Metal

Skulle Mastodon skifte sanger ud med Machine Heads Robert Flint og tordne en tung og ond gang stoner af under vokalen ville de givet lyde som **New Keepers of the Water Towers (S)**. Det tunge og det doom'ede har de dog intakt og så er stilen pludselig lidt hen ad sludge, og det af en yderst kompetent skuffe, og endog med

tekster af en anden verden.

Som for Mastodon skrider New Keepers of the Water Towers på at levere sammenhængende og episke konceptplader med cadeau tilbage til ikke mindst 70'ers prog-guderne King Crimson. Bandnavnet alene forpligter jo.

Kvaliteten er ikke og helt som de åbenbare forbilleder i Sleep og netop Mastodon, men det her er skam kompetent nok alligevel. Ikke nogen åbenbaring, men klart nok et band med potentiale, og allerede nu en stram elefantboogie i en glasbutik.

Pavilion Junior - Mellem - Pop

Er man ambitiøs er der en balance og et valg mod at slå igennem: skal man satse på en mindre fremstående tilværelse i et band, eller skal man prøve sig selv af som solist, helst med sit eget materiale? Den første type ender ofte med at blive den sessionsanger der kastes rundt mellem andres talenter, den i øvrigt fremragende Ane Trolle er et eksempel, den anden vælger straks det krævende singer/songwriter-spor, og her kunne den nye (og i øvrigt ret ligegyldige) Hannah Schneider være et lige så godt eksempel.

Og for netop Hannah Schneider har **Freja Loeb (DK)** varmet op, og som Ane Trolle har hun været i "stald" hos en af Pato Siebenhaars stiklinger på sin musikalske bane, i det her tilfælde for projektet White Pony.

På en scene står Loeb lige netop med sine stænger i begge lejre; som sanger har hun alt hvad en lærer på rytmekonservatoriet kan drømme om, men takten holder hun til en trommemaskine, bag sig et keyboard der pølser forindspillede melodier ud, mens en enlig guitarist står og givetvis tager sig lidt billigt betalt.

Og sangmaterialet er skam klassisk firser: ren Kim Wilde, og IKKE Kate Bush som Roskildes egen omtale vil have det. For enden af en blind vej er der altid en mur, men jo også en (fejlslagen) vej til muren. Det er bare om at løfte blikket, og så vælge fra i tide.

Men der er skam håb: kan den små frøken Loeb få samlet sig et rigtigt band, og få det bragt i svedige svingninger, kan det her skam sagtens blive en oplevelse. Men ikke nu. Slet ikke.

Ignug (DK) laver electropop med nik til soul og funk. Bandet har en forsanger der kalder sig Ruby Renaissance, har som kollektiv slået sig ned i London på jagt efter gennembruddet. Energi og vilje fejler intet, og det er altid rart at høre fra et orkester med ambition.

At musikken har direkte energi til dans er heller ikke løgn. Til gengæld er det en sørgelig sandhed at repertoireet allerhøjest rækker til optræden på repeat fra en blokvogn i bevægelse blandt dem i pink der fester og virkelig forstår at sætte pris på den her slags musik.

Pavilion Junior - Mellem - Rock

Pavilion Junior - Mellem - Rock – Neo-psykedelica

Psykedelisk rock var i sin vorden i slut-60'erne et musikalsk forsøg på at replikere oplevelsen af stoffer, så på "ægte" psykedelica er der gerne in-out effekter på feedback, ekko og droner, helst de østerlandske.

Psykedelica *uden* stoffer, men med de samme virkemidler, kunne så være garage rock, støvet ørkenrock eller den introverte shoegazer (hvor specielt guitaristen lader sig lede rundt i musikkens in-out via at nedstirre bevægelserne i sine trippende skosnører).

Den store vibratto, det store udtræk har hos **Kandy Kololed Tangerine (DK)** en lige linje fra Velvet Underground over My Bloody Valentine og frem til Black Rebel Motorcycle Club, de helt store inspirationskilder, og frem til moderne neo-psykedelica a la tidlig Flaming Lips og, især, The Brian Jonestown Massacre.

Og selvom de selv omtaler ørkenrock a la Queens of the Stone Age som inspirationskilde er ligeledes Roskilde-aktuelle, og Queens of the Stone Age-spinoff, Them Crooked Vultures, med deres tydelige psykedeliske elementer i udtrykket, så klart et noget bedre sammenligningsgrundlag. De blues'ede breaks i stoner finder vi nemlig slet ikke hos Kandy Kololed Tangerine.

Og hvad kan de så? De kan deres håndværk, og kan endog flikke en catchy melodi sammen, hvilket ikke mindst den glimrende single "Baby Love" så tydeligt bevidner. Singlen er dog ikke at finde på debuten *The Perfect Swell* ('09), der desværre hjemses af for megen falden på halen over effektjageriets resultater, frem for at perspektivere projektet: Neo-psykedelica i Danmark? Javist, ja, men hvorfor?

Roskildes egen cut'n'paste omtale fra bandets MySpace om at deres musik er heroin i blodbanen er jo mere end latterligt, for: hvor mange narkomaner er der i bandet? Og hvorfor? Og har de her københavnere mon hørt om ordningen med fri heroin i Københavns Kommune?

Med Dan Turèll døde den sidste troværdige tilbeder af William S. Burroughs i Danmark, og fordi Kandy Kololed Tangerine har taget navn efter Tom Wolfe, så spørger man bare sig selv: Hvorfor? Hvorfor tage navn efter et arbejde fra en af USA's mest velskrivende forfattere? Et spørgsmål der bliver specielt gådefuldt når man har læst teksterne til sangene...

Pavilion Junior - Mellem - Rock - Pop

Forbløffende at Roskilde kan skrive en hel og detaljeret omtale af et band når det intet har på MySpace, slet intet har ude, og: "Det spritnye danske band udgiver deres første album i efteråret 2010 – førstesinglen "Traffic" kan du dog opleve allerede i maj måned – og alt tyder på et band med international løbebane i vente", citat slut.

Det eneste bandet har, er så en hjemmeside hvor der står ca. det samme som ovenfor, og så! Den 14. maj linker hjemmesiden til hvor singlen "Traffic" med **Kill Screen Music (DK)** er at erhverve for en flad ti'er.

Og den lyder af? Kompetent garage rock inficeret power-pop (sådan lidt af The Sounds med bakkenbarter), er slet ikke den "avancerede, dog radioegnede mørkerock [der] står klar til at slutte sig til sine mere etablerede artsfæller i Veto, Mew og Diefenbach", citat slut.

Den her oplevelse (pr. 15/5 2010) var dog en af de mest mærkelige man kunne ønske sig for at blive "klogere" på hvad det er der driver Roskildes bookere...

Pavilion Junior - Mellem - Rock - Punk

Ligeledes Roskilde-aktuelle Motörhead har jo en afterburner af punk bag sig på vejen mod månen, og sandelig om ikke danske **Night Fever (DK)** nærmest sømløst overtager hele Motörheads melodisektion i deres yderst kompetente hardcorepunk. Der mangler bare lige et gennemgående strejf af Lemmys bas, og så er vi ellers hjemme igen.

Ude har de en, s'føli, 12 tommers debut, *New Blood* ('09), og på den rumler sporet af Motörhead og tidlig amerikansk østkystpunk derudaf under Salomons meget omtalte vokal, der *ikke* generelt lyder af Glenn Danzigs vokal - med undtagelse af de langsomme stykker i f.eks. titelnummeret, ellers slet ikke.

Men bevares! Man kan jo sikkert også sælge et shitty Motörhead kopiband ved at sige at forsangeren går med bukser, for det gør Lemmy jo også.

Bottomline er dog at bandet klart viser at de kan og vil bruge egentlig lukket skabelon til noget andet end bare at være "punk", at de ikke bare har intention om at bruge musikkens naturlige egenskab af trykluftbor til at nedbryde (mod klicheen: for at bygge op), men i stedet giver sig hen til den her meditative energi der efterlader sin lytter så rensat som et fedt svin efter en tarmskyldning.

Pavilion Junior - Lavt

Navne på opvarmningsscenen der BØR (eller, for at være mere positiv: KAN) undgås.

Pavilion Junior - Lavt - Indie

Roskildes omtale vil alene gøre **Kråkesølv (N)** til eksponenter for indie rock, men kan åbenbart ikke høre den (ellers) slet skjulte Håkan Hellström tilbedelse der oser ud af debuten *Trådnøsting* ('10), der rent musikalsk, og bevares, ganske rigtigt tager afsæt i moduler af britisk indie rock med tråde til specielt The Wedding Present.

Med andre ord er Kråkesølv evigung tudepop med et flor af mere voksen indie til at skjule den naive patos der driver så tapeterne vælter sig over sin lytter. Og bestemt en god begynder-indie for følsomme gymnasieelever med en vordende smag.

Pavilion Junior - Lavt - Hip hop

Khal Allan (DK) kan for det første ikke stave - givetvis bevidst, måske endog en metode til faktisk at skrive nye betydninger frem, men desværre også med den bivirkning at læserens tillid til ordene bliver urimeligt udhulet. Læsetempoet går med andre ord ned på det niveau man bruger for at få alle betydninger med når analfabeter boltrer sig i anal, undskyld! ALFabetet...

Den glade mand er også ex-Organiseret Riminalitet, og det kan sjovt nok også høres på al materialet fra debuten *Tuder og høvding* ('09), der bag nøgne beats klart har en godkendt punktlighed, dvs. evne til at ramme beatet ("takt"), men det meste af materialet afleveres også på det samleband der er nok så velkendt i et kollektiv, hvor mic'en går på omgang, jo stort set aldrig er én stemme.

Khal Allan kan noget, men viser hverken for meget eller for lidt, og det han viser er alene for de få. Og specielt for dem der kan identificere sig med en ukendt hverdag på tekster uden mindste kant og bid.

Pavilion Junior - Lavt - Metal

Man kan beskyldte de stærkt radierende inspirationskilder Sleep og Mastodon for meget, men alligevel takke dem begge for at klicheen "mountain", som brugt i enten titel eller omtale af egen produktion, for proselytter uden talent er et særdeles afslørende triggerord.

Tag nu f.eks. **Rising (DK)**, der på deres egen MySpace kan finde på at beskrive lyden på deres selvtitlede ep-debut ('09) som "delivering a punch to the gut soaring from the sonically darkest mountain side". Bjergside? Hvor? Himmelbjerget? Valby Bakke?

Stilen er klart mere progressiv end sludge, er doom'et uden konsekvent at være traditionen tro. Og som slutprodukt falder elementerne ud som starten - frem for *slutspillet* hos forbillederne - i en dårlig omgang mikado (på uhøvlede grenstyrt fra storm på den her skide bjergside).

Det lyder som at vokalen er sideordnet rytme og melodi, frem for den mest basale produktion hvor de tre er mikset ind som enten oppefra og ned, eller i et hurlumhej hvor elementerne blandes lystigt efter hvor virkningen er størst.

Rising vil meget, men kan ingenting. Rising er nu på Pavilion Junior. Så afgjort takket være en hippiebooker med akut højdesyge af at have lagt ører til noget han aldrig har hørt før: en gammel jord trådt flad af de helt åbenlyse forbilleder.

Dennis Andrew Nilsen var en ensom mand, så når han endelig havde fundet selskab på den slags barer, tog han dem gerne med hjem, og slog dem så ihjel så snart de ville forlade ham igen. Så havde han dem nemlig liggende under gulvbrædderne og kunne belejligt tage en eller flere af dem frem, sætte sig godt til rette i sofaen, og havde nu altid selskab.

Enkelte af de femten der endte under gulvet var dog ikke så egnede til selskab mere, specielt en rå skinhead der

havde tatoveret en stiplede linje hele vejen rundt om halsen med teksten "cut here" som bånd i midten.

Det gjorde så Nilsen, så kom ikke at sige at seriemordere ikke har humor! Til gengæld er det svært at se at **By the Patient (DK)** er sjove når de påstår at deres, i bedste fald, Dawn of Demise-tyveri på dø' skulle være en ny begyndelse for genren. Ikke-humor er bare ikke sjovt, slet ikke.

Og "by the patient"? Et sprogspil på "be patient"? En globaliseret pastiche på "I en sal på hospitalet", tåreperseren over dem alle blandt gamle gårdmandsviser? Eller en parodi på Film Schools fremragende "Sick Hipster Nursed by Suicide Girl"? Eller er bandnavnet bare en tekst til brug midt i en stiplede linje?

Faktum er at det her elendige orkester burde tage ansættelse som gravere hvis de virkelig mener noget med de døde. Med så friseret en gang standarddød er det i hvert fald ikke ved musikken at talenterne ligger begravet.

Pavilion Junior - Lavt - Pop

Tom Kristensens sandhed om at en digter aldrig bliver til noget uden et særkende, det vi nu kalder for et "brand", blev jo taget op af ikke mindst Dan Turèll og de sorte negle, senest af musikbranchen der, tydeligvis, ikke vil skrive kontrakt med nye sangerinder medmindre de er lidt eksotiske i det.

For en tre år siden fik vi således Tracy Chapman-kopisten Aura, og i år får vi så den lige så eksotiske, halv rumæner, halv dansker, halv folkemusik i fortid, halv pop-rock i nutid, i form af **Fallulah (DK)**.

Og inden debuten overhovedet var ude gik en gåsegang af begejstring langt ud på de landsdækkende avisers forsider, og? Samlet et synkroniseret festskrift uden endnu at have hørt debuten, *The Black Cat Neighbourhood* ('10). En kollektiv fejl.

Nu er hun så på Roskilde, men på den mindre profilerede Pavilion Junior, sikkert designet til at være et trækplaster op netop den her scene - og det, som altid, en god tid inden de allerede omtalte landsdækkende journalister overhovedet har sluppet festen i storbyen og bestilt en taxa.

Så hvad sker der lige? Tja, der sker det at hendes lyd, som for Aura, er klart, og helt bevidst, international, og hendes stemme har da også karakter, er en slags - fortærsket - modernisering af ambitionen Kate Bush meets Jenny Wilson, en slags talen efter en mund der for længst har sagt det sidste ord.

For det tekniske kan være nok så meget i orden, og det er det her, men har man intet at sige, i det mindste at ville genskinne en slags villet inspiration, ja, så bliver man som Fallulah: en eksotisk historie der er glemt så snart en ny avis er trykt.

Pavilion Junior - Lavt - Rock

Pavilion Junior - Lavt - Rock - Punk

Kender man ikke **Iceage (DK)** på forhånd vil man nok tro at de har taget navnet efter en tegnefilm, og kender man dem? Ja, så tror man OGSÅ de har taget navn efter en tegnefilm...

De er unge og har appetit på at tviste og dreje rundt om elementer fra punk og ex-Sort Sol'er Peter Peter har produceret debut-ep'en der gevaldigt meget lyder som Düreforsög fanget på en rulletrappe amok - midt i en dårlig cover af Die Toten Hosen.

På Overdrevet (ex-Ungdomshuset) tapetseres øregangene uge efter uge til med talentløs punk fra unge bands med anarkomarxistisk og syndikalistisk sigte. Punk er godt! Attitude er godt! Derfor er det en gåde hvorfor et band skal eksponeres alene fordi de magter at planke lidt strukturer fra f.eks. The Strokes. Tidsspilde.

Pavilion Junior - Lavt - Rock - Retro

Nordjylland kan et eller andet med at levere nye musikkollektiver der holder sammen fra gymnasietiden og langt op i de voksnes rækker, og, især, helt ud i den farlige verden bag landegrænserne: Dúné, The Blue Van, Figurines og moi Caprice kan nævnes, og nu også **Thee Attacks (DK)** fra Aalborg a'.

I deres stil minder de meget om netop The Blue Vans glæde for britisk midt-60'er som The Who, Small Faces, Cream, The Kinks, osv. Men læg nu dertil tydelige inspirationer fra The Hives' mildest talt joke-agtige garage tilgang til en kendingsmelodi for Carnaby Street, og vi står pludselig med ikke bare en anakronisme, men også med en konstrueret en af slagsen, en der laver retro på retro, og dermed nullificerer sit hele ståsted.

Og derfor kan man jo kun foreslå at de unge pigtrådsaspiranter snart laver sig en lille håndfulde sange der f.eks. kunne hedde "Kick the Bucket", "Better Sooner than Later", og "Back to School" - og med et bonustrack der f.eks. kunne hedde "Making it Out in the Real World", kunne det hele skam let blive en aldeles fremragende ep. Sæt i gang!

Det er altid en modig start at ansætte en sanger der ikke kan synge. Og den ros skal **Mescaline, Baby (DK)** da bestemt ha', for når nu musikken er mere flad aftappet end den sidste bamse fra en fustage drukket ned til den kulsyrefrie bundskjuler, er der sandelig ikke meget at komme efter.

Og musikken? En urimelig kamp for lytterører om fokus i stritninger fra Rolling Stones, D-A-D og helt frem til The Sonics på plejehjem. Og alt sammen levet ud som "musik" på en "produktion" der er så uinspireret at man som lytter skal æde sig gennem gevaldige mængder af kaktus for overhovedet at kunne se klart på et (u)muligt talent.

Men nu rart alligevel med et band der rammer bullseye på en genrebevidsthed: "garage rock" var nemlig i slut-50'erne en fællesbetegnelse til unge, amatøragtige og talentløse rockbands med øver i forældrenes bilgarager. Mescaline, Baby er sandelig den rene DNA på den ældste definition af garage rock. Den ros ska' de da ha'.

Pavilion Junior - Stilliste

Pavilion Junior - Højt

Indie/krautrock - Fontän (S)
Indie/shoegazing - Ghost Society (DK)
Rock/singer-songwriter - Susanne Sundfør (N)

Pavilion Junior - Mellem

Electronica - Eim Ick (DK)
Indie - My Evil Twin (DK)
Indie/drømmepop - Chimes & Bells (DK)
Indie/post-rock - Sleep Party People (DK)
Indie/Madchester - Joensuu 1685 (FIN)
Indie/rock - Rubik (FIN)
Metal/sludge - New Keepers of the Water Towers (S)
Pop/electro - Ignug (DK)
Pop/synth - Freja Loeb (DK)
Rock/neo-psykedelica - Kandy Kololed Tangerine (DK)
Rock/pop - Kill Screen Music (DK)
Rock/punk - Night Fever (DK)

Pavilion Junior - Lavt

Indie/rock - Kråkesølv (N)
Hip hop - Khal Allan (DK)
Metal/død - By the Patient (DK)
Metal/progressiv - Rising (DK)
Pop - Fallulah (DK)
Rock/garage - Mescaline, Baby (DK)
Rock/punk - Iceage (DK)
Rock/retro - Thee Attacks (DK)

RF '10 - Højt

Navne på hovedfestival der SKAL ses.

RF '10 - Højt - Electronica

Præcis samme dag i 1997 som at Mike Tyson bed en luns lyttebøf af Evender Holyfield, var **The Prodigy (UK)** forbi på Orange for at vise hvad der kan ske når man får ørerne i maskinen til et sandt bombardement af technorock.

Som band betragtet er det afgjort soloprojekt for en Liam Howlett, der med mennesker omkring sig tydeligvis bare flytter lidt opmærksomhed fra sig, men som helhed er der stadig den punkede vokalist Keith Flint og den elegante mc'er Maxim at tage i betragtning. Som et kollektiv der havde noget at sige en gang, men for hvem at tiden for længst er forbi, toppede i netop 1997 med mesterværket *The Fat of the Land*.

På den finder man ikke mindst nyklassikerne "Firestarter" og "Smack My Bitch Up", og så er festen jo i gang. Siden er det blevet til to albums: den bare jævnt pinlige *Always Outnumbered, Never Outgunned* ('04), og endelig sidste års gennemført pinlige *The Fat of the Land*-kopi i form af parodien *Invaders Must Die* ('09).

Musikken som helhed er en tør, hård og punket omrøring i gryden med breakbeats, big beat og drum'n'bass i en sådan omgang med elementerne at ethvert støvkorn med garanti vil være vendt foran Orange efter koncerten.

Med andre ord er der ingen tvivl om at The Prodigy vil få det meste af Roskilde op på rave-takter langt ud over hvad et normalt rockband vil være i stand til. Og når nu den musikalske inspiration for længst er løbet tør, er en sådan fægtning med musikalske virkemidler jo heller ikke det værste at falde tilbage på.

At Kristian Leth fra The William Blakes er Jørgens søn er alene en familiær sag mellem far og søn, kommer slet ikke os ved. Men ved siden af at have en kok og hendes datter, var Jørgen også såkaldt "honorær konsul" på Haiti, og mystikken omkring voodoo'ens trance/transcendens har Kristian så haft lyst til at kommentere i et soloprojekt på lige netop electronica-stilen trance.

Stilen er bevidst repetitiv og shamanistisk, består groft sagt af skarpe syth-bidder der afleveres med en hastighed af 130 til 155 takter i minutter, dvs. ekvivalent til det samme antal pulsslag der skal til for at stå imod en solid omgang dans.

Ind over grundstrukturen kan der så synges, og det gør så massa mini-Leth, og der kan mixes sidelæns ud på samples af hjertens lyst. På de her sidste tematiske/melodiøse sidemærkninger har mesjø Leth tydeligt en forkærlighed for at følge voodoo'ens rødder fra oprindelsen i Østafrika til Haiti, og på den retur finder, og bruger, han f.eks. snart lyden og tonerne der flyder fra den congolesiske likembé, en slags metallisk lydende tommelfingerpiano, som brugt af ikke mindst Konono N°1 (selv en kær gæst af Roskilde) i deres egen traditionelle trancetil kaldet for bozombo.

"Klub, kirkegård og Konono N°1" er altså en mulig (og plat) overskrift til alt der samles i projektet **Baron Criminel (DK)**.

Tilbage er kun at sige at i Danmark skal vi helt tilbage til storhedstiden for Koxbox i slut-90'erne for at finde trance af så original en kaliber at det kan matche den forbløffende sikre hånd som Leth-light lægger over sin klare opfordring til en omgang gedigen appelsinplukkerdans.

Duoen **Electrojuice (DK)** har remixet VETO og Lulu Rouge, varmet op for The Prodigy og Kraftwerk, turneret med The Wong Boys, Familjen og As In Rebekka Maria - og så er de bare cirka 16 og 17 år gamle!

Deres fantastiske tæft for techno kan da også sagtens lignede op til et kryds mellem netop The Prodigys big beat og noget der driver vibrerende ned af en mur i Detroit - og videre ind i den hjernekringlede 90'er IDM.

Electro-hip hop er endnu en central bestanddel i drengenes tematik, men det er nu på det utrolige gehør for electronicaen puls og melodiøsitet, "Solrock" fra minialbumet af samme navn ('09) er nok det bedste eksempel, at de her sparker original og seriøs røv på sen Kraftwerk, kun kan sammenlignes med lige netop Kraftwerk i storhedstiden omkring *Trans-Europa Express* ('77).

Solrock er i øvrigt navnet på en pokémon fra det ydre rum, der siden er dumpet ned på jorden indkapslet i meteoritter. Og nu altså kan prale af egen kendingsmelodi.

Roska (UK) er døbt Wayne Goodlitt, er tidligere UK Garage mc, nu producer/dj og selvudnævnt ambassadør for stilen UK Funky, dansemusik på UK Garage, electro, house og afrobeat. Evt. sang er altid leveret r&b-style, så samlet mangler stilen den hårde kant og attitude fra grime, den mørke side af dubstep, er til gengæld ganske uptempo på positiv clubbing.

Roska kommer fremragende rundt og omkring med det han vil og kan, mangler måske kun lige UK Funkys tendens til latin for at være fulgyldig ambassadør, men den snak er akademisk. I programmet er Roska så absolut det kryds værd det kan ses (og huskes).

RF '10 - Højt - Indie

Dannet i 1989, nedlagt i 1999, og - trofast mod tiårs intervallerne - blev **Pavement (US)** genforenet i 2009.

Og i larmen af små hænder der klapper vil Roskilde nu have os til at tro at "giganternes" genkomst kan sammenlignes med tidligere genforening på Roskilde af så indflydelsesrige bands som Pixies og Velvet Underground. Sandelig så tør en humor som Smatten på en bagende sommerdag: Pixies' genforening var, og er, Frank Blacks bitre kamp for at fuldende sit livsværk, og derfor en stærk og tragisk optræden, Velvet Undergrounds genforening var til gengæld bare (endnu) et af Lou Reeds metoder til at få kasseapparatet til at spille. Og i sin bøvede kalkule end ikke tragikomisk. Allerhøjest idiotisk.

Og Pavement? Deres lo-fi indie rock og noise-pop på tydelig amerikansk rygrad har defineret stort set al indie rock siden, og Stephen Malkmus' stemme - der lyder lidt som en kordreng der lige er blevet fyret fordi hans bær er kravlet op, og nu i stedet har startet er rockband - har da også bidraget rigeligt med patos til kloge teens med kvalitetstid nok til at starte et orkester.

Desværre har bandet kun et enkelt hit (college-rockeren "Cut Your Hair" fra *Crooked Rain, Crooked Rain* ('94)), og er man så et one-hit wonder? Ikke helt, men hvor Pixies' innovative lyd med skiftende dynamikker mellem stille vers og høje omkvæd banede vejen for Nirvana, og dermed en hel bølge, er Pavement bare forblevet en "lyd". En skala til definition, og der er genforeningen givetvis også bare endnu et forsøg på at cashe ind.

For efter genforeningen er det kun blevet til bandets første opsamling, *Quarantine the Past: The Best of Pavement* ('10), og forståeligt nok, for det er meget svært at se hvad en ny plade med Pavement kan gøre af forskel.

Modsat Dinosaur Jr., et andet amerikansk indie rock band af format, og et band med storhedstid samtidig med Pavement, der med J Mascis har en guitarist der med sit arbejde på instrumentet inspirerede Kurt Cobains Nirvana-lyd på samme måde som Pixies inspirerede sangstrukturen. Og Dinosaur Jr.? De udgiver endnu plader, og lyder som altid, men selv den seneste, *Farm* ('09), lyder stadig overraskende frisk og som var den lige ud af ovnen.

Pavement er vigtige for at forstå sikkerhedsnettet under f.eks. danske Figurines, og selvom de kunstnerisk står vendt mod en mur, er det vanskeligt at forestille sig at de bare kommer forbi for at suge af kassen og så bare skride igen. Som grundingrediens for al skrabet indie rock er Pavement absolut en af de vigtigste brikker. Hvis ikke den vigtigste.

Det er ganske forståeligt at **Kasabian (UK)** har stået højt på ønskelisten til at gæste Roskilde, for deres musik er

ikke helt stadionrock, men har alligevel en intim og underspillet storhed, der typisk findes i enten vulgær electronica eller den bedste indie. Begge to eksempler på omgange med pop på alibi.

Sammenligningen med Oasis og Stone Roses er helt oplagte, for snart er der britpoppens store gæld til McCartney/Lennons evne for at løfte et omkvæd, snart er der østerlandsk psykedelica lig Primal Scream og netop Stone Roses, og snart igen er det som om at tonen fra bandet er en personlig snak med sin lytter.

Noget af en kunst at have så stor en lyd, og dog alligevel tale med en musik som var det mellem to mennesker - ellers kun et greb man finder hos pøllede pop-hoveder som f.eks. Robin Williams, dvs. bands der bruger poppens laveste fællesnævner for at give "nærvær" i deres musik.

Nu er der næppe mange der vil tømme snotkanalerne for tårer til Kasabian, men man kan nu roligt gå hen og få sin en helt unik oplevelse alligevel. Og være bølger på et hav af stor musik.

Og hvor et band som Muse er ren formular, ser Kasabian ud til at være lige så talentfulde som den oplagte sammenligning Primal Scream, og det betyder at der afgjort må være plads til eksperimenter i fremtiden. Og når det er sagt skal det siges at da det aktuelle album *West Ryder Pauper Lunatic Asylum* ('09), bandets tredje siden debuten i 2004, blev proklameret var forventningerne da også store da det om frem at electronica-esset Dan The Automator skulle være producer.

Dan var nemlig producent for Gorillaz' revolutionerende første plade, og skuffer egentlig ikke med Kasabian; pladen var, og er, en af sidste års absolut bedste indie rock-plader, men fumler kun svagt med gavebåndet, når dårligt at føle efter hvad der er indeni.

Så, ja, og hvem ved? Måske de ligefrem en dag laver os en transformation i højden, og det i stil med Radioheads kvantespring fra den fremragende *The Bends* til den revolutionerende *OK Computer*? De har i hvert fald ikke toppet endnu, så her er sandelig noget i vente. Og det allerede på Roskilde til sommer.

Gav man Antony Hegarty en stak plader med tidlig The Smiths, med alt fra hånden af den hvidsmurte stemme hos Jimmy Somerville, og hev man, om man så må sige, stikpillen ud af *Trainspotting* og fragtede den skråt og videre op i den bly Antony, fandt et slæng dygtige indie-musikere og satte det hele sammen som stamband til en bøssebar i indre by havde man muligvis **Wild Beasts (UK)**.

Og fremragende er de! Begge deres plader, *Limbo, Panto* ('08) og *Two Dancers* ('09), er noget af det bedste indie pop der kan opdrives i de her år. Og så teksterne! De kan dårligt skrives mere ringe og drivende talentløse, men til gengæld har Hayden Thorpes kontratenor, meget lig en falsat, en helt utrolig evne til at løfte og berige, men kan skam også gå ned i det mørke og skabe undrende stemning.

Wild Beasts har måske ikke det helt store hitpotentiale, faktisk ingen sange der rigtigt klister sig fast, men til gengæld er deres udtryk noget så sjældent indenfor indie pop som en fuldstændig homogen enhed, hvor ikke mindst sangen i front giver plads og lader musikken skinne igennem. Meget imponerende, og, på sin helt egen måde, ganske smukt.

Og så må Hayden Thorpe ellers være den første mand på planeten der kan synge tragi-gotisk som ellers kun vor helt egen og guddommelige Janine Nebel (fra *Alive With Worms*): bare hør "Brave Bulging Buoyant Clairvoyants" fra *Limbo, Panto*. Sangen er, som resten af Wild Beasts' produktion, ikke noget specielt i sig selv, men sangkunstens måde at radiere en så imponerende front forpligter det størst mulige fremmøde.

Har man hørt Wild Beasts må man bare overgive (og bukke?) sig. Så enkelt er det.

RF '10 - Højt - Metal

Som en maratonløber kan blive dehydreret i solen, kan en sand rock'n'roller løbe ditto tør for saft hvis han glemmer at komme isterninger i sin JackD.

Det skete for Lemmy fra **Motörhead (UK)** for et par år siden, og det kostede lidt aflysninger før at den her genkode for rock'n'roll igen var på vejen igen for at præke det samme enkle miks af høj volumen på punk og heavy, en slags proto-thrash og -speed.

Siden 1975 har produktionen været konstant med ca. et album om året, og selvom niveauet altid er højt er det sidste mesterværk så klart den utilstedeligt fantastiske *1916* ('91), der klart spejler sig i et andet mesterværk, nemlig *Another Perfect Day* ('83).

To albums der med vilje nævnes fordi de har en overvægt af nådesløs melodiositet, en overvejende skelen til stemning, til det ekstra der skal til for at male rundt om lytterens kraniekasse - fra ørernes indgangshuller og godt rundt i hjørnerne.

For begyndere er det derfor om at starte med en af de to albums, for fans behøver man ikke anden salgstale end at knappe en bajer op. Motörhead ER nemlig en rå hjørnestein i enhver seriøs nævnelser af en festival som "rock".

Metalcore er metal og hardcore punk, det er snart langsom og forståelig sang, snart det rene skrigeri. Og hvem skulle så have troet at et metalcore-band med ren emo på de bløde sangpassager faktisk kan lave musik med appel for andre end modepunkere med døde digtere og blomster indeni? Men det kan så **Killswitch Engage (US)**, der overrasker positivt ved faktisk at være et ærkeamerikansk stadionband der formår at appellere bredt, og endog til mere seriøse segmenter end den lave fra MTV-snitfladen.

For inspiration til det metalliske arbejde skylder bandet en omgang bajere til både Metallica, Judas Priest og Slipnot. Sanger Howard Jones bliver selv aldrig nogen der danner skole med sin omgang med stemmebåndet, kan dog lyde helt som Dio (R.I.P.) når Killswitch Engage laver en cover af netop Dios gudehymne "Holy Diver", og det var så nøglen: manden er en papegøje, der i bløde passager oftest lyder som Mike Patton i crooner humør, men normalt lyder 99 % som Dio. Og så er der jo kun 1 % originalitet tilbage, og det er jo ikke meget.

Så er det jo bare fint at det melodiske til gengæld er overraskende godt, og at bandet nok lefler for det unge og følsomme publikum, men også er et signal om at den ulidelige nu-metal nu endelig er lagt i graven for

metal(mis)fostre.

Med Killswitch Engage er der måske ikke så meget fremtid - dertil der de for lette at sætte på formular, og dertil er deres formular for let - men til gengæld er der håb. Specielt fordi emo-folket og ekstremmetal-folket nu pludselig har et fælles navn at samles om. Og hvem skulle dog have troet det?

Porcupine Tree (UK) er et efterhånden gammelt band, der siden starten i 1987 har udviklet sig fra først at være prog rock til her i nulserne at orientere sig mere mod prog metal.

Vendepunktet var de fremragende konceptalbum *In Absentia* ('02), der samtidig var starten på bandets berømmede brug af visuelle effekter på scenen, hvor f.eks. hver sang skydes af sted på sit eget lille show. Og alt sammen finurligheder der skyldes det endnu fortsatte samarbejde med den danske fotograf Lasse Hoile fra Århus. Så der er faktisk en grund til at der er et kunstnerisk vellykket billede af Århus banegård i pladens hæfte.

Musikalsk var bandet først gjort af Pink Floyd og King Crimson (Robert Fripp gæstemusicerede endog på bandets *Fear of a Blank Planet* ('07)) og tysk krautrock, havde i deres tidlige og mere "bløde" periode så klar, færdig og udfordrende en lyd at den var så autonom i en grad at den krævede orientering fra lytteren, der på det her arbejde med at finde balance let kunne bilde sig ind at bandet var ude i et ærinde mod at forny post-rocken.

Det var de så ikke, men har bare så meget styr på deres prog at en plade som den aktuelle, og egentlig skuffende, *The Incident* ('09) i sin store og sortmelankolske brug af prog metal kan lyde som et gotisk gobelin, som et tæppefald over hvad de kunne før.

At bandet skiftede stil i 2002, skyldes at mastermind Steven Wilson omkring den tid opdagede bands som bl.a. ligeledes Roskilde-aktuelle Meshuggah, men også Neurosis og altså bands der selv blander varianter af prog metal op i deres ekstremmetal. Kort efter producerede Wilson tre plader for Opeth, og det samarbejde kan også tydeligt høres at have inspireret hans sangskrivning i Porcupine Trees det nyere arbejde.

Af stemning søger bandet det melankolske og det smukke i det sørgelige, og det er jo nærmest så klassisk en drivkraft at det let kunne lyde naivt. Bandet har dog selv eget selskab hvor de udgiver specialudgaver af eget materiale og baggrundsløde, så ikke bare eksperimenteres der med lyden, men det hele miks smelter også sammen gennem Wilsons pen til helt utrolige sange, som f.eks. den uendeligt smukke "Gravity Eyelids" fra netop *In Absentia*. Og på samme plade finder man så også "The Creator Has a Masterplan", der i sin intense metalliskhed nærmest kan lyde som romantisk industrial.

Som en kommentar til bandets uinspirerede og aktuelle materiale på *The Incident*, og som fodnote til at den lyder "gotisk", skal det hurtigt nævnes at trommeslageren Chris Maitland forlod bandet lige inden *In Absentia*, at han dukkede op sidste år på det hollandske sideprojekt Guilt Machine, der med mesterværket *On This Perfect Day* ('09) skabte en sand milepæl indenfor gotisk rock. Og en standard af en genreplade der med prog metallens virkemidler gør det klart hvor meget goth egentlig har at takke prog. En logik der ikke altid er lige klar, primært pga. goth metallens tendens til en nærmest emo-agtig tilgang til sig selv.

Synd alligevel at Porcupine Tree kommer forbi med tyndt materiale, og derfor ekstra synd at vi ikke kan få Guilt Machine på Roskilde. Men mon ikke det hele går alligevel? Af bagkatalogets vigtighed alene er Porcupine Tree i hvert fald helt uomgængelige.

Er man til det ikke helt forløste danske projekt Kellermensch, på Pavilion Junior sidste år, bør man ikke snyde sig selv for hvordan den ægte vare skal lyde: **Sólstafir (ISL)**, der i langsomme passager ganske rigtigt minder om landsmændene hos Sigur Rós, men bortset fra glimt af post-rock, fra isnende velvalgte passager af skønhed, er projektet mest af alt shoegazing udsat for metal.

Hører man musikken kan man næsten se de monolitiske guitarer stå stille og forvrængede i deres egen betonpille af forstenet lyd. Brugen af vokal som et instrument blandt alle andre er ligeledes typisk shoegaze, men fordi det her er metal er spillet i gang, og i overlevelsesslaget supplerer og svarer sangen fascinerende igen

på muren af musik, er netop nøglen til det smukke, til det menneskelige i den her store musik.

Med en musik stort set uden riffs, men med en forbløffende god forståelse for det symfoniske, er Sólstafir en blændende kommentar til meget af den episke metal, der ofte ender med enten at handle om vikinger og Tolkien, sjældent kommer ud over attituden, og endnu mere sjældent har noget at sige.

Sanger Aðalbjörn Tryggvasons vokal minder så faktisk så meget om Nick Holmes' fra Paradise Lost, at man ligefrem kan finde på at kaste minder til Paradise Losts den sidste, til bonus-cd'en til *Faith Divides Us - Death Unites Us* ('09), der netop var en række af symfoniske remixes. Og hvorfor sammenligningen? Fordi goth- og doomguderne fra Halifax ikke når finansakrobaterne fra Reykjavik til sokkeholderne mht. at lave en tonstung omgang Pink Floyd'sk rocksymfoni.

Lyden er tung, men aldrig knugende, den er metal, men uden skabelon, den er en dyne og en mur, der aldrig er mindre end fascinerende og smuk. Og på den ene side historisk bevidst om forbillederne, men også et tids- og stedsløst soundscape til en pionerånd. Et nyt sted har nemlig brug for en ny musik, og fra de første erkendelser i det her nye vender nu Sólstafir tilbage og rapporterer.

RF '10 - Højt - Pop

At identificere sig med at se tv er jo at leve i den virtuelle verden, og næste skidt? Enten at gøre akvariets kendte til kendte fordi de alene er - ja, kendte (check!), eller reagere naturligt ved at sætte et filter ind, sætte støj mod støj, den hvide lyd i form af f.eks. et virtuelt band til at fortælle virtuelle historier - til at bringe flimrer ud i den "virkelige" verden.

Som sagt så gjort, og i 2001 debuterede en tegneserietegner (Jamie Hewlett) med sin tids mest talentfulde musikere (Damon Albarn) som **Gorillaz (UK)**, og har efter endnu et fremragende album, dog også med megen skyggeside kastet af klicheen "den svære to'er", i 2005 nu nået frem til deres tredje udsagn, en konceptplade om netop et liv i plastik og fake, rundet af i udsagn som det lille mesterværk *Plastic Beach* ('10).

På en scene er bandets front en ren pantomime af fire faste medlemmer/sessionmusikere, på plade finder vi Albarn som enlig kraftkilde foran bare de første i køen der vil gæsteoptræde med bandet, senest f.eks. Bobby Womack, Lou Reed og Snoop Dogg.

Til at trække i trådene fra bagved scenen finder vi så ret fast Mick Jones og Paul Simonon fra The Clash, og så ellers Albarn selv.

Musikken er i hovedtræk dub'et electronica blandet op med utroligt velvalgte ingredienser af indie, hip hop og pop, og på *Plastic Beach* endog nye alen af forvredne og remix-agtige noter til Moroders disco (f.eks. på "Glitter Freeze", i øvrigt en oplagt åbner til koncerten), vi finder kærlig brug af soundtracks til 70'er soul ("Stylo") og endelig den simple, men tindrende smukke, sang fra bunden af ensomhedens vej ("Rhinestone Eyes" og "On Melancholy Hill").

De sidste to sange er så skønne at man uvilkårligt fanger sig selv i at tro at de var tiltænkt en kommende Blur-plade. Og så bliver de pludselig også meget tragiske, for så stor en skønhed? Foldet ud og suppleret? Det savn er næsten ikke til at bære.

Anyways! Albarns misundelsværdige tæft for håndværket, hans uhyggelige musikalske sikkerhed har aldrig været til debat, men med det nye materiale må man sandelig sige at Gorillaz ER årets hovednavn - og at en sådan etikette kan klistres på en modreaktion, på et band designet som afrevet maske fra alle de (uhyggeligt) mange tosser der følger med på reality tv er jo både ironisk og dybt, dybt intellektuelt. Her kan vi alle være med.

Der er noget stærkt og ægte i at opgive en tom og ligegyldig kunstnerisk vej på en karriere som højest succesfuld hitmaskine for dance-hits, og så i stedet gå ud og danne eget pladeselskab, lave en musik der egentlig ikke findes, men som vi da alligevel sagtens kan kalde for singer/songwriter electronica.

Ser man kun på salgstal er der ikke den store (kvalitative) forskel på "Show Me Love" i 1993 og "With Every Heartbeat" fra 2007: begge har Robin Miriam Carlsson, bedre kendt som **Robyn (S)**, som centrum, og begge er helvedes iørefaldende. Så målet er det samme, midlerne, og indholdet, dog markant forskellige.

Begge dele er pop, men vejen er nu drejet fra mainstream euro-dance og ind på noget mere udfordrende, men aldrig mindre end interessante, doser af en nærmest The Knife-agtig brug af inspireret electronica, dertil en sang der respekterer elektronikken ved nogen gange at supplere i en nærmest rap-agtig aflevering af popstemmen.

Nu er den små Robyn jo ikke gået hen og blevet en electronica-nørd på sine mere modne dage, men har i stedet klogt valgt at alliere sig på det tekniske med store navne som f.eks. Kleerup (om ikke mindst "With Every Heartbeat"), men har også gæstet f.eks. vores egen Trentemøller og norske Röyksopp, der endog havde hende med som gæstesolist sidste år på Roskilde.

Sidst hun var forbi som sig selv var i 2008, og her viste hun klart hvordan man, stille og roligt og med fokuseret arbejde, kan overleve den moderne pladeindustri - der snart sagt har mere til fælles med et hospice for "talent"-stjerner, end egentlig dyrkning af vækstlaget. Men inden hun gik i gang med at vise hvor let det er at se forskel på talent og talentløshed, fik hun så bragende en modtagelse, at hun blev rørt, og dermed beviste hun bare - hvis nogen overhovedet skulle være i tvivl - at hun er ægte. Og meget, meget sjælden.

Ikke at RebekkaMaria Andersson skal forveksles med David Bowies persongalleri, men at gå fra stram electropop som As in RebekkaMaria til mere soulet pop som bare **RebekkaMaria (DK)** signalerer jo et eller andet, og i hvert fald at nybølgen med elektronisk baseret soul-pop, som f.eks. danske Oh Land, endnu tager for sig af kysten.

Først forsanger i blindgyden Lambshade, siden debut med den stramme og nærmest dansable *Queen of France* ('08) til nu en kunstner med stærkt kvindeligt nærvær, og en nærmest Robyn'sk tilgang til pop, på den aktuelle *Sister Sortie* ('10).

De mest poppede numre på den nye, singlen "Oh Solitude" og "Corollaceous" især, har en nærmest Katia Melua'sk evne til nærmest at bruge et uforskammet fængende omkvæd som kampråb: i en sådan grad at man egentlig aldrig er i tvivl om at det her er seriøst, heller ikke at det er lavet med talent og overskud, men det er alligevel som om at lytteren lades lidt i stikken, sidder herude og blafrer (for enden af sine egne ører).

På den her konto har hun lettere manko med Marybell Katastrophy, og begge er det projekter med direkte adresse, men sendt med brevdue: med andre ord er det, modsat den Robyn der nu har fundet hjem, svært at se at der ikke pludselig skulle forvandle sig endnu en (kunstnerisk) personifikation ud af den små frøken Andersson.

Og desværre! For med *Sister Sortie* har vi så absolut fået planeret en direkte vej til at matche svenske Jenny Wilsons seneste trådninger af indie'ficeret soul-pop - så indtil kunstneren køber sig en afghaner og springer ud som rockmama, er det bare om at nyde et udtryk der både har nærvær og afstand, er skrøbeligt og stærkt, tør bruge popformularen på nye måder.

Når det hermed logisk konstateres at talentet er stort, skal det da også siges at sangen ofte har karakter af skala, af øvelser, og at musikken tit har for meget filigran, lyder som et juletræ der har fået forstoppelse af at gnaske bordbomber. Men hvor ikke mindst *Sister Sortie* derfor lyder som en umulig opgave at spille live (mht. *Queen of France* er det noget lettere; her er det bare om at smide om sig med samples), er der jo alligevel nærmest uendelige muligheder for arrangementer i materialet.

Så med det nyeste snapshot af RebekkaMaria Andersson kan der sandelig stilles forventninger. Og det gør vi så.

Med mottoet "Fashion is what separates today from yesterday", har **Kings of Convenience (N)** sat sig selv på

sommerfuglenål, og stukket sig forbløffende tæt på egen nerve: akustisk folk-pop på harmonier a la Simon & Garfunkel, bossa som Gilberto Gil, og alt sammen afleveret så sikkert som var stilen opfundet af dem selv.

Forsanger Erlend Øye var forbi så sent som sidste år med The Whitest Boy Alive, og forinden også i 2007. Stilen er her den samme, dog tilføjet fuldt band, og her især et nærmest The Smiths-agtigt guitararbejde.

I Kings of Convenience følges han til dørs af Erik Glambek Bøe, og tilsammen runder de det hele af: to akustiske guitarer og to stemmer, dog mest med Øyes i front, og det på en tonation der mest ligner Art Garfunkels, men ellers kun kan sammenlignes med Stuart Murdoch fra Belle & Sebastian, i øvrigt endnu en inspiration (eller rettere: et sammenligningsgrundlag) for duoen.

Men for at vende tilbage til mottoet, er der bare at sige at man nok kun kan nævne en David Pajo, på specielt 1968 ('06), der formår at bringe 60'ernes folk-pop op til nutiden så man tror på at det nytter noget. For modsat f.eks. psykedelica eller garage rock er stilen folk nemlig retro på en måde der kræver noget på hjerte, og ikke bare attitude.

Og når Kings of Convenience spiller tror man virkelig på at det her er lyden af Bergen på en søndag hvor hovedstrøget er lukket, og drømmene har plads.

The Rumour Said Fire (DK) kommer selv med en lang gang pladder om hvad "rygtet sagde ild" er for en tilstand, citat: "Den usikre tid mellem én tilstand og en næste i et menneskes eller en menneskeheds [sic] historie", citat slut. Som eksempler nævner de så bl.a. krig og fred, had og kærlighed, venskab og fjendskab, skønhed og grimhed, og sikken dog et flot vingefang...

...hvis bare ikke det var sådan at der allerede er et politisk-historisk navn for de bevidste tilstand mellem noget gammelt/negativt der er slut, og noget nyt/positivt der skal til at begynde: den liminale fase, og dermed en tid hvor det psykologiske tomrum af venten på noget nyt sætter de (gamle) menneskelige love ud af kraft, hvor historieløshed og totalitarisme driver deres metier på en forventning om et program der skal opfyldes.

At sige at vi er spændt ud mellem krig og fred, groft sagt mellem Bush og Obama, er jo bare en hippieagtig simplificering, og sjovt: at The Rumour Said Fire (hvorfor kommer man hele tiden til at tænke på Right Said Fred?) er et meget vokalharmonisk funderet folk-pop band, der virkelig har fat i den lange ende mht. melodier - og det af den simple grund at de for længst har fattet at forbillederne i Simon & Garfunkel ikke bare er flerstemmig skønsang, men bag alt det ubesværede bygger på et fundament med den gode melodi som torso, hvor så skønsangen er organismens arme og ben, et fuldendt udtryk til lytteren med noget større bagved, en evig fascination, såmænd.

Med den aldeles fremragende debut-ep *The Life and Death of a Male Body* ('09) går danskerne tilbage til kilden, og skræver samtidig suverænt over de nye (og forglemmelige) inspirationskilder som ikke mindst sidste års Fleet Foxes og årets Roskilde-aktuelle Local Natives, der begge nok har hørt at indie-folk og flerstemmige vokalharmonier kan være åh så smukt, men ikke forvalter at bruge det smukke, ender med at blive grimme i stedet, fordi at: "Rygtet sagde ild", som det hedder.

RF '10 - Højt - Pop - Legendernes tid er her endnu

J.S. Bach havde Picander, Grateful Dead havde Robert Hunter og Beach Boys havde/Brian Wilson har **Van Dyke Parks (US)** som librettist, og/eller tekstforfatter, og/eller sangskriver.

At skrive en vellykket tekst til musik kan, groft sagt, køre ad to spor: tekstens klang, dens takt, gør den automatisk sangbar ("lyrisk") eller tekstens rytme kan give den indhold og gøre den læsbar ("poetisk").

Alle tre tekstforfattere kan det med takt, dvs. det med at kunne indbygge et da-dum-da-dum metrum på henholdsvis tryksvage og -stærke ord i rytmisk sammenflet. Picander var egentlig en elendig digter, men supplerede alligevel mesteren Bach til stor perfektion, Hunter var, og er faktisk endnu, den fætter til Parks der kan begge dele, dvs. skrive en tekst med indhold og med stor sangbarhed.

Ovenpå den sørgelige booking af den psykisk syge Wilson er det derfor ret så passende at vi nu får den endnu levende Parks forbi på sin første turne overhovedet. Dog er det her nok mest et møde mellem en mester og det publikum der værdsætter det tekniske i sangens maskinrum.

Hvad man kan forvente af en koncert med manden (f. 1943) er til at overskue, for nok er hans lige møde mellem americana og psykedelica, dertil hans neoklassiske arrangementer på pop ikke helt uden evner, men iflg. Roskildes egen omtale vil manden prøve at sælge sig selv ved at optræde med DR UngdomsEnsemblet om et endnu ufuldendt latininspireret værk fra 1963....

...og på det sidste stinker der jo af cash-in på historien om Beach Boys'/Brian Wilsons *Smile* ('04), der tog 38 år at blive færdig. I 1966 satte Wilson Parks til at skrive tekster, og at det tog så lang tid at nå i mål skyldes jo så klart at Wilson for længst havde skudt kasketten af sig selv med stoffer.

Så historien ER hørt før, behøver ikke en reprise. Men det fjerner nu ikke fokus fra at vi her har en konge i et sandt dynasti af pop-librettister, og at mandens output primært skal måles på den (guld)vægt.

RF '10 - Højt - Rock

At Tim Christensen solo allerhøjest laver muzak for tudetøzzer er jo et faktum. Men at manden jo mener det godt, er jo lige så stort et faktum. Mr. Christensen kan nemlig sin rockhistorie, kan ikke skjule at han er til vinyl og til rock og pop fra 60'erne og 70'erne, og det er præcis til den kilde han nu vender tilbage med **Dizzy Mizz Lizzy (DK)**.

Da man hørte at bandet var blevet gendannet kunne man ellers først få den tanke at de nu var gået i gang med at rejse sig fra pekuniær fallit, at et eller andet smart vinimportfirma var krakket under finanskrisen for en af Dizzys tidligere medlemmer, og at den nemme måde at tanke op ville være en genforening, en live-box der samler den hele produktion, og så ellers godt betalte live-jobs - lidt i retning af hvad Leonard Cohen, Sting og Status Quo har gjort tidligere.

Tanken var nær at de nu hurtigst ville fylde nogen provinshaller op med jyske bonderøve, få fyldt kontoen ditto, og så ellers hurtigst ud af det skumle rufferi med rockarven igen.

Det var så den ene tanke, den anden er så den mere rimelige at Mr. Christensen ganske enkelt savner de dage i f.eks. 1996, hvor Dizzy Mizz Lizzy gav årets så klart bedste og mest medrivende koncert på ikke bare Grøn (nu Arena), men også i mands minde: en koncert der først mange år senere skulle overgås i magi af Manu Chao samme sted, og en koncert hvor selv den joke at Mr. Christensen går i gang med at spille starten af

Ace of Bases "All That she Wants" virkede helt igennem magisk. Den gang var de urørlige.

Og hvorfor? Fordi de med den selvbetitlede debut ('94) havde skabt rockhistorie, og det af en karat det kan undre ikke er blevet eksporteret. Hits som "Silverflame", "Love Is a Loser's Game" og "Waterline" er arvesølv i dansk rock, kan kun overgås af guldets fra Gasolin.

Omkring koncerten i 1996 kom så svanesangen *Rotator* ('96), der ganske enkelt er elendig, kun havde en enkelt sang at prale med: balladen "11:07 Pm" om John Lennon, og sikkert den sang der siden skulle udstikke Mr. Christensens karriere som singer/songwriter. Dog som oftest med ømme kærlighedssange til Dyne-Larsen, til sovedyr med festforskrækkelse og lyden af stille at p(r)utte i sengen om søndagen. Rocken var død, og når den endelig kom til Mr. Christensen i glimt var det som en zombie, en gang skæg og blå brillen.

Derfor genforeningen: bandets betydning er uomgængelig, og Mr. Christensen har holdt talenterne og midlerne (nogenlunde) varme siden, så der er bestemt ingen grund til at tvivle på at sangene ikke - igen - vil løfte en hel aftenhimmel op til at rockens eget firmament.

RF '10 - Højt - Rock - Den store sang

Der er en væsentlig forskel på et one-hit-wonder og en signatursang. Den første siger sig selv, den anden er det fokuspunkt hvor et bands talenter og intentioner samler sig sømløst og ubesværet, sætter prikken over i'et, men er næppe skrevet ind i kontrakten som en sang der bare SKAL synges hver gang der gives koncert.

Den klassiske signatursang har det med at være så ubesværet at man skulle tro at den var improviseret frem fra toppen af inspirationen selv da den blev fanget - som f.eks. Black Sabbaths "Paranoid", der blev indspillet som en raptus på bandets absolut sidste studietid til deres dengang aktuelle materiale.

Signatursange de senere år på Roskilde kunne f.eks. være Interpols "Evil" og Foo Fighters' "Everlong", og i år bliver vi så mødt af endnu en af rockens helt store trådninger af kameler gennem nåleøjet: de nationale helte **Kashmir (DK)** med deres "The Aftermath".

På Kashmirs aktuelle ligegyldighed, en sært melodiløs kirkegård kaldet for *Trespassers* ('10), er det mere end tydeligt at en gryde skal holdes i kog, at Grøn Koncert-kortet ER trukket (til langt op i snudeskaftet på bandets bankrådgiver), og at Kasper Eistrup endegyldigt får sit smør på brødet med venstrehånd, mens han prøver sig med maleriet med (en lidt usikker) højre.

Men en gang var Kashmir på tung rotation på MTV, og på toppen kunne drengene fra Kastanievejens Efterskole på Frederiksberg (eller var det fra en pengetank nær deres pladeselskab?) endog lokke Lou Reed og David Bowie til at deltage i løjerne.

Tripper man af glæde for at høre Kashmir komme forbi for at brede horisonten ud, skal man godt nok være snæversynet forinden. Men man kan ikke tage fra dem at de har stadionlyden, og at "The Aftermath" i 2003 var et såkaldt Roskilde moment.

RF '10 - Højt - Rock - Det fine match mellem bamser i strakt arm og stadionrock

Som samlet lyd er **Muse (UK)** blevet kaldt for skiftevis prog goth og pomp-rock, og den her Queen'ske stationlyd - det er faktisk Muses udtalte ambition at transformere 70'ernes disco over i rocken - er da også ganske imponerende, lader keyboards og ideer fra det store udtræk på electronica væve sig ubesværet og medrivende rundt mellem den allestedsnærværende og pompøse guitar.

At den her opskrift virker kan ses af produktionen, der tæller fem på den her opskrift ganske enslydende plader udgivet fra 1999 til den nyeste, *The Resistance* ('09). Men også en produktionsform der kaster mange hits af sig, for alvor startende med de ikke mindre end fem singler fra *Absolution* ('03), bandets tredje album.

En produktion, og produktionsform, der i efteråret 2009 sikrede dem plads som hovednavn i Parken, og nok "kun" foran 17.000 tilskuere, ca. en tredjedel kapacitet, men jo alligevel et anseeligt fremmøde.

Forsanger Matthew Bellamy lyder nok lidt for meget af Jeff Buckley der ligger i ske med Thom Yorke og synger falset i kor, men også tilpas meget paranoid til at der kan peges lidt nysgerrighed mod manden og det her tårn af lyd, der afgjort vil klæde Roskildes nye image af stadionlydsfestival.

At Muse var forbi i 2004 og 2007 virker som passende intervaller, men mindre passende er det at Roskilde i 2006 indførte den sikkerhedsmæssige praksis at bands skal lave spilstop mellem numrene, ikke må fortsætte kontinuerligt og monolitisk, holde en rytme. Og netop det år blev bl.a. Placebos rytme på Arena smadret af den her nye praksis, så det bliver interessant at se om Muses store hitkatalog af slagsange på glam og space rock kan holde til Roskildes eget forbehold mod en anti-stadionlydsfestival.

Når **Nephew (DK)** som kollektiv melder fra, og lader forsanger Simon Kvamm gå solo i et politisk projekt der ikke skal nævnes her, kommer man straks i tanke om at manden også er komiker. Men som stor bonus får man pludselig også øjne på at Nephew er et band, og at dets sammenhold ikke alene er styret mod et slukket fyrtårn. Der må kort og godt også være dybder bag forsangeren, og det alene perspektiverer jo.

For når Kvamm kan skrive en tekst om at vi alle nedstammer fra Knud den Store (ca. 995-1035) er det jo mere end tydeligt at et afbrudt journaliststudium ikke ligefrem gavner den analytiske åre på historien (eftersom at kongelægten, som bekendt, hele to gange siden har skudt med mosevand fra hoften, derfor er dødt ud, har måttet skaffe nyt blod udefra (oldenborgerne (fra 1448-1868) og glücksburgerne (fra 1868-)).

Men ud over den her lemfældige omgang med historisk korrekthed flipflopper Nephew også på kvaliteten med hver deres anden plade: debuten *Swimming Time* ('00) var en elendig øvelse i rockstandarter, *USADSB* ('04) var en nyklassiker, *Interkom kom ind* ('06) var et forceret/falleret sats på en succes - og endelig er den aktuelle, *DanmarkDenmark* ('09), sandelig krydret med overraskende gode tekster og stramme melodier på mere rock, mindre Depeche Mode.

Et bagkatalog med bevidst storlyd fra kælder til loft, og et sjældent dansk navn der givetvis også vil overbevise andre end os fra DanmarkDenmark. Slet ikke dårligt af et band med en klovn i front.

RF '10 - Rock - Progressivitet og eksperiment

Finsk metal er fucked! Fra Nightwish til Lordi, over Finntroll og tilbage til Stratovarius. Alle sammen navne nogen vil insistere på at tage seriøst, men når vi nu ved at ophavsmændene spejler sig i knivblade, pisker sig med birkegrene og drikker så meget vodka at man har de tusinde søer mistænkte for at være fyldte pissoirer, ja, så vil finsk fjolteri pr. metal pludselig give en vis mening.

Men sandelig! Metal har jo sine virkemidler, Lordi er kitsch, Nightwish bygger på opera og goth, Finntroll på folkemusik og Stratovarius på powermetal, dvs. old school 80'er metal og speed. Og hvad nu hvis man prøvede på at finde essenser på de her genrer, prøver at lave substans på genrens brug af bombastiske introer, laver diagnose på dens essenser i volumen, prøver at overføre de her egenskaber til mere avancerede former af rock?

Circle (FIN)! De er så lidt metal som Sunn O)))'s droner er metal - men begge er lige netop essens, er minimalistiske dissektioner af en eller flere grundgreb i metal. Circle er i den forstand lige så meget metal som de er prog, kraut og art-rock - men mest af alt er de dog post-rock på deres håndholdte imitering af electronica på teksturer af specielt britisk 80'er metal (NWoBHM = New Wave of British Heavy Metal). Alt lagt sammen til en stil de selv har døbt - NWoFHM! Ja, og hvad ellers, egentlig?

Finsk metal er fucked! Men med Circle, et band af skiftende besætning, men altid med Jussi Lehtisalo i spidsen (og eneste gennemgående navn siden bandets start i 1991), er det jo bare godt at de faktisk er i stand til at give lidt tilbage. Så kan man sagtens leve lidt endnu med landets næste bud på en grand prix vinder.

Den største del af moderne avantgarde på noise kan føre sine rødder tilbage til dadaismen, og her specielt dadas fremmeste komponist, Kurt Switters (1887-1948), og hans fonetiske udforskninger af sproget i lyddigte.

Schwitters var også arkitekt, og hans mest berømte værk er Merzbau i Hannover, og et navn der senere blev brugt og modificeret til Merzbau af den japanske støjgigant Masami Akita.

Alt sammen bare for lige at sige at **Health (US)** har deres snart smukke, snart støjende eksplosionsrock blandet op med tekster uden budskab, dertil fragmenter af åbenbar skønhed fra electropop. Men det er netop skønhedens inkarnation fra før den genkendes som skøn der er projektet for Health.

Uden at jage melodien skaber Health faktisk den sjældne kunst at kunne overtage sin lytters opmærksomhed på meget af den genkendelighedens forventning der netop ligger i et genhør med en god melodi. Health har som praksis at nedbryde den her forventning og sætte noget andet, og aldeles interessant, i stedet for. En svær og stor kunst, mestres her let.

Når man ser hvordan alverdens sjældne vinyl på punk, kraut og garage bliver støvsuget af samlere fra Japan er det let at forstå hvorfor scenen for eksperimenterende rock er så interessant i landet hvor solen står op.

I 2007 havde vi Boris, og i kommer så pigetrioen **Nisennenmondai (JPN)** og spiller klar inspiration fra tysk krautrock (Neu!), førstegenerations amerikansk post-punk (Pere Ubu og Suicide), indie rock (Sonic Youth) og alt sammen grundet op med puls på snart disco og no wave (Suicide, igen), snart en sær østerlandsk, muligvis endog japansk, tone af repetitiv shamanistisk trance.

På forbløffelse bliver det hele en flyvsk psykedelica i et sært rum med et åbent vindue, en doceret jamsession for minebrydere i musik, altid på en retning der er til at stole på. Nisennenmondais musik er lige dele tillid til at lytteren nok skal finde rundt, og ansvar fra bandet om at midlerne for orientering aldrig er mindre en ægte.

"Nisennenmondai" betyder "år 2000 problemet", og hentyder først til at bandet blev grundlagt det år, siden at tiden op til 2000 var en sand guldgrube for dommedagsprofeter - og ikke bare ham der hed Nostradamus, men skam også ganske prosaiske computerkonsulenter, der tjente kassen på at tilbyde "løsninger" på et evt. kollektiv nedbrud af computere der ikke var programmeret til at "forstå" den hexadecimale forskel på 1999 og 2000.

Og på samme måde er Nisennenmondai musikkonsulenter med mulige løsninger på eksperimentalrockligninger der bl.a. har forvirret og drevet lignende navne som Lightning Bolt, Battles, og No Age til at blive store beundrere af de her små væsener fra øst.

RF '10 - Højt - Rock - Punk

Omkring hvad der rører sig af metal på festival i år har Motörhead så afgjort både bagkatalog og historisk vigtighed til at være årets største navn, men i kampen for sølvet er slaget blodigt og tæt mellem metalcore med emo-elementer (Killswitch Engage), og hardcore-punk med spor af metal (til det der en gang hed crossover, selvom bandet dog ikke er et typisk eksempel) i form af **Sick of it All (US)**. Pga. et imponerende bagkatalog, der nu har været et soundtrack for overlevelse på indignation i over 24 år, vinder de sidste dog med en skosnude.

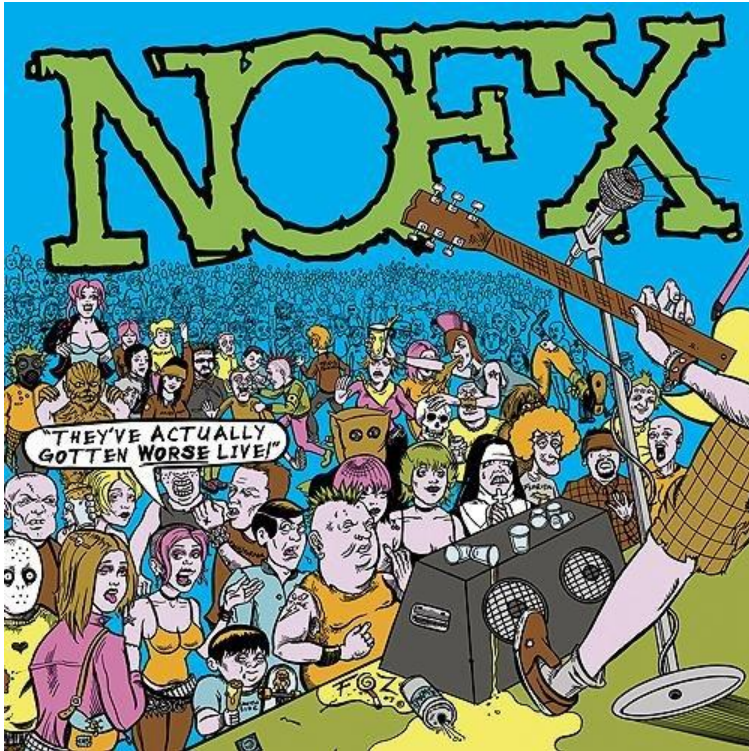
Bandet tog nemlig over samme år (1986) som Black Flag, en af grundlæggerne af hardcore, gav op og første bølge af NYC-hardcore (Agnostic Front, Cro-Mags, m.fl.) begyndte at stå i stampe, eller i hvert fald havde brug for en indsprøjtning.

I den her anden bølge kan kun Madball siges at være et navn der vækker genklang ud over de lukkede kredse, men Sick of it All er så langt det mest succesfulde NYC-hardcore band nogensinde, og som overlever kan man nu roligt sige at de måske ikke er det mest indflydelsesrige band indenfor genren nogensinde, men i hvert fald det mest succesfulde.

En grundlæggende aggressiv, men også melodisk og rytmisk solidt funderet musik, der renser bedre ud end en tarmskyldning. Et sølle billede til anbefaling, indrømmet, men til gengæld er det tilladt at danse grimt når musikken spiller.

Til statistikken: guld - Motörhead, sølv - Sick of it All, bronze - Killswitch Engage. Ingen tvivl.

Og nu vi alligevel har punken ude af bukserne, kan man sige at alt hvad Sick of it All har leveret af indignation og vrede i 24 år har Green Day siden simplificeret og presset ind på de tomme tv der nu skal til for at rumme MTV.

Og hvad **NOFX (US)** har bedrevet af skate-punk i 27 år, har så Blink-182 forvandlet til tyggegummipunk og jokket de afsuttede og smagløse klatter ud på bagsiden af din skærm. Groft sagt, og bare for pædagogikkens skyld.

I front for NOFX står så Fat Mike, der via sit pladeselskab Fat Wreck Chords, ikke bare har døbt et selskab med det fedest tænkelige navn - man kan jo, for helvede, ikke tænke på navnet uden at smile - men også skabt det klart vigtigste selskab for skate-punk, for den hurtige og melodløse punk med elementer af thrash-metal og generel hang til fest og buksevand til sjovseren.

Af bandets 12 albums er det umuligt at udpege en favorit, de har alle deres momenter, og ingen er mesterværker, hvilket heller aldrig har været meningen. Men det at man har et bagkatalog med albumtitler som f.eks. *Punk in Drublic* ('94) og *The War on Errorism* ('03) samler vist meget godt op hvad de alle sammen handler om.

Sidst vi blev bestøvet med guld fra Fat Wreck Chords var i 2007 med *Strung Out*, og i 2006 med hele to bands i form af Mad Caddies og fænomenale Lagwagon. I år kommer så chefen selv, og ved du hvad? NOFX har vedholdende forbudt videokanaler som MTV og VH1 at spille deres (få) videoer, så for selv alle jer gamle røvhuller der står bagerst med jeres originale og forvaskede Sick of it All T-shirt (nu med fit godt op om ørerne fordi vommen har taget sig et par størrelser) er der bare at sige at integriteten hos NOFX intet fejler. Absolut ikke.

Så hvis der kun er plads til et enkelt punkband i kalenderen i år, og hvis festens videre liv samtidig skal sikres, er der ingen tvivl: NOFX.

RF '10 - Højt - Rock - Neo-psykedelica

Wooden Shjips (US) spiller uhyre dynamisk og kropslig neo-psykedelica på fuzz og space rock/krautrock, koger den hele intention op til en tilstand af trance, og med forsanger Ripley Johnsons klaustrofobiske sang med ekkoeffekt kan det hele snart lyde som en håndspillet udgave af Suicide, dog nu med en mindre skrigende Alan Vega i front, og med en musik helt renset for blodplettede metalgrater.

Snarere lyder bandet dog som Spacemen 3 med Ian Curtis i front, snart igen som The Doors der øver på Velvet Undergrounds bagkatalog, og skal man have de her sammenligninger siddende på sig forpligter det. Og så er det jo bare gevaldigt heldigt at Wooden Shjips faktisk giver igen, og slet ikke er bange for at træde ned og vandre videre i de stillede træsko.

Wooden Shjips er en uhyre økonomisk lyd, men også så sanselig at den truer med at blive sexet. Og i hvert fald lever klart op til psykedelica'ens fordring om at emulere stoffernes effekt: for hvorfor dog skyde sig i armene med ampuller af hash, når man har en sådan her musik?

RF '10 - Højt - Rock - Dance

Med forbandet fængende electropop og hip hoppet ska lyder **Teddybears (S)** snart som sønner til Madness, snart får de Iggy Pop med ind over på en krautrock meets indie sang af højeste tekniske kaliber. Og bare endnu mere fængende.

At Teddybears ikke rangerer højere på plakaten end f.eks. den stærkt beslægtede LCD Soundsystem er den første gåde der klæber til det her band af fremragende pop-smede fra Stockholm. Og Stockholm? Sandelig! Teddybears er nemlig de samme som Teddybears STHLM, der omkring årtusindeskiftet hærgede bl.a. MTV på samme formular som nu.

Grundlagt som grindcore-band i 1991, fra 2000 på en ny bund hvor stilen så elektronisk funderet, frem for metallisk. Fire plader blev det til ml. 1993 og 2004 under Teddybears STHLM (en forkortelse af Stockholm, forstås) indtil deres hidtil bedste, *Soft Machine* ('06), hvor netop Iggy, men også dancehall'eren Elephant Man og popdivaen Neneh Cherry, gæsteoptrådte.

Men ud over "Riot Going On" er alle numre på *Soft Machine* genindspilninger, og mest kendt er måske den stærkt fængende "Cobrastyle" med dancehall'eren Mad Cobra på vokal. En sang der det år blev brugt til en Heineken reklame.

Så hvad vil de? Hvorfor? Og hvor vil de hen? Og hvad er der sket siden de ikke er kommet frem endnu? For hvordan i alverden kan man ligge og rode rundt i så mange spørgsmål? Når man har så godt et materiale kørende? En gåde.

Men måske bliver spørgsmål besvaret når *Devils Music*, bliver sat fri hen over sommeren. På det nye album gæsteoptræder bl.a. Flaming Lips' Wayne Coyne, så den detalje med at få kendte ind at synge? Det kan de da i hvert fald stadigvæk finde ud af.

Endelig er der at sige at danske Sleep Party People, aktuelle i år på Pavilion Junior, render rundt med kaninhoveder, sidste år fjollede canadiske Deadmau5 rundt med det blodigt afrevne hoved af en mareridtsagtig kæmpekanin på sin knold, og Teddybears? Ingen præmie til dem der regner ud hvad de tre mon bruger af zoologisk materiale til at skjule svenskens afterburner af snustobak og træsprit.

RF '10 - Højt - Soul

Talsmanden (nu x-talsmand) for Roskilde var i Parken for at se AC/DC, og så pludselig Joakim von And i øjnene til hvad han nu oplevede, og til erindringen om sidste gang Roskilde, for alvor, havde udsolgt, nemlig året med både Iron Maiden og Metallica.

Det var tider tænkte talsmanden, og mht. Parkens fulde hus på afdank, har vi jo allerede selv noget nogenlunde lignende kørende med vores søndagsfinte ved at lokke 50 plus'erne til fadet med et navn fra deres tid (Santana, Brian Wilson, Roger Waters, osv.), så fint. Men hvad nu med at lave en Horsens? Lade valsen trykke amok med billetter med et navn der BÅDE appellerer til nostalgien, OG stadig har en puls? **Prince (US)**!

Skal man, meget groft/pædagogisk sagt, tale om et stamtræ indenfor udviklingen af moderne soul er roden klart Ray Charles og de to store grundstammer henholdsvis James Brown og Stevie Wonder - og ca. midt imellem, dog måske mest oppe ad Browns funk-stamme, og i hvert fald som påholdende vildskud, finder vi så ellers souldværgen (a.k.a. Prince Rogers Nelson, a.k.a. The Artist Formerly Known, a.k.a. TAFKAP eller bare The Artist).

Og selvom den ene side af mønten, det nostalgiske segment (a.k.a. Søndagsdagbilletterne, a.k.a. 50 plusserne eller bare Din mor og far), givetvis bedst husker ham for det klassiske 80'er soundtrack til *Purple Rain* ('84) - i hvert fald den plade der oftest er at finde som vinyl i marskandisernes rodekasser - er manden jo så meget mere end det, og ikke mindst er han jo kontroversiel for at stå ved selve - om man så må sige - sjælen i soul, nemlig dens bud om kællen-slikken-i-øret-og-levere-hvad-dernæst-følger.

Den her praksis førte så til at kvalitetsmærket "Parental Advisory: Explicit Lyrics" blev søsat i 1984 da Tipper Gore så sin 12-årige datter Karennas høreløse sølvplade "Darling Nikki" fra *Purple Rain*-albummet. Og vupti! Konen til vores alle sammens miljøhelt lagde lige en jernlås på ytringsfriheden ved at grundlægge Parents Music Resource Center. Men godt de stadig (?) er gift. Med en så iskold og kalkuleret kone vil polerne nemlig næppe smelte lige foreløbig. Og så har ikke mindst hip hop jo opdaget at det at få mærket "Parental Advisory" på fronten jo ligefrem sælger ekstra, så fint er det hele jo.

Tykke bøger er skrevet, og de kunne sagtens refereres i detaljer om mandens band-inkarnationer med The Time, The Revolution og New Power Generation, om mandens kompromisløse output på eget selskab, om de kommercielle kampe med Warner Bros. over bl.a. indspilningen, udgivelsen og det af tiden så skammeligt miskrediterede funkmesterværk *The Black Album* ('94), der kunne mytologiseres videre om mandens legendariske tusinde uindspillede sange, osv., osv.

For at gøre x-talsmanden glad er der dog bare at sige to ting: 1) Prince er en vægtig musiklegende, en bærende grundsten i et samlet billede af nutidig soul, urban, r&b og hip hop, og: 2) Prince udgiver stadig materiale af uforskammet høj kvalitet, senest den glimrende og tredobbelte cd (hvoraf dog kun de 2 cd'er er med Prince selv, men lad det nu bare ligge) *LOtUSFLOW3R* ('09).

Manden er fra Minneapolis og hans revolutionerende blanding af soul sammen med funk, new wave, pop og rock kaldes derfor naturligt for "Minneapolis sound", og bare det så let at kunne bøjede Jimi Hendrix sammen med Sly & The Family Stone, flette det hele omkring en pakke med Parliament-Funkadelic og så ellers slå en sløjfe med begge ender af Curtis Mayfield og Stevie Wonder er for næsten alle en umulig kunst, jongleres dog let af souldværgen. Så mange tak for gaven, Roskilde.

RF '10 - Højt - Verdensmusik

Når man ser hvordan musikere og skuespillere lever deres liv i medierne, kan det undre at ingen - endnu - har lært at forstå at det at livet i rampelys intet har med et "rigtigt" liv at gøre, og at de råd de her kendte giver, indsigten i deres "liv", intet har med virkeligheden at gøre, men, og groft sagt, kan henregnes under det af tre steder som den franske filosof Foucault kaldte for det heteronyme sted.

Mellem den er der den virkelige verden, og der er den utopiske. Og den heteronyme? Et virkeligt nok sted, der derfor modsætter sig utopien, men som også har forståelsesforskydninger med sig i form af et fravær, en ting der modsætter sig at stedet kan bebos.

Hospitaler, fængsler og sindssygeanstalter er den her slags steder, og fraværet? Det afstedkommer en refleksion der er næsten metafysisk; hvad nu hvis det var mig der var syg? Mig der havde slået nogen ihjel? Mig der mistede forstanden?

På samme måde med medierne: hvad nu hvis det var mig der var kendt? Mig der havde talent? En gammel drøm, og en naturlig del af det at stå op om morgenen og overhovedet overleve en dag til - for hvad nu hvis jeg vandt i lotto? Fandt den store kærlighed?

Men der er en kant, og bagved er der en afgrund, og som mediemenneske kan du ikke komme længere ud end reality-stjerner, de bogstaver og pixels der lever deres hele liv i medierne, for: når avisen lukkes og når tv'er slukkes findes de bare ikke mere... Punktum!

Alt sammen en lang smøre for at komme omkring at verdensmusik, som et positivt kulturelt begreb i mødet mellem to kulturer, skam også selv kan komme til at leve deres hele liv i medierne. Velkendt er jo at den meste vestafrikanske musik alene kommer ud på franske selskaber, og at musikerne så til gengæld for ulejligheden "opfordres" til at have pinlige franske sange med på deres plader.

Tinariwen (MALI) er et band der i 1979 blev dannet i en af Gaddafis fangelejre for tuaregiske oprører fra den

opstand blandt ørkenens beduiner, der til den dag i dag kæmper for en uafhængigt land fra Mali. På tuareg betyder "Tinariwen" ganske enkelt "ørken".

Tinariwen spiller en solid omgang sammenbidt ørkenblues, hvor stort set alle sange handler om den herlige ørken og om hvordan den ville blomstre under det utopiske land. Først i 2001 var bandet udenfor Mali for første gang, og det var såmænd på Roskilde.

Problemet er nu at bandet siden stort set siden har levet i baglommen på Bono, dvs. rejst så meget rundt at de for længst har glemt hvordan man malker en ko eller klapper en ged. De er simpelthen blevet båret på hænder og fødder i en sådan grad at man dårligt kan tage deres frihedssange for et uafhængigt Taregegistan (?) med hovedstad i Timbuktu alvorligt, ja, der er vel næppe nogen der overhovedet mere lægger mærke til at de faktisk startede ud som oprører.

Når alt det er sagt er der musikken tilbage, og den er magisk: når man hører deres blues tror man straks at den må være inspireret af amerikansk ditto, men det er jo faktisk lige omvendt! Niger-blues er jo velkendt - bare tænk Ali Farka Toure - og det her er så bare endnu en lokal variation på en traditionel hyrdefløjte, griot-lut og en enstrenget violin, dertil lokale trommer og endelig vestlig el-guitar.

Ser man lige bort fra at Tinariwen er blevet verdensmusikstjerner i en grad at røddernes vand nu mere end tydeligt - og tydeligere end før - vokser i en ørken, er der bare tilbage at sige at musikken SKAL tale for sig selv. Og når Tinariwen kommer til orde på den her fokuserede måde er de medrivende og uforskammet dygtige til at få tingene til ikke bare at fungere, men også til at leve deres eget liv.

Tinariwen er stjerner, og et bevis på at verdensmusik sagtens kan have stjerner - bare tænk landsmanden Salif Keita - men også en mindelse om at når man er forankret i tradition, og en der vel at mærke har noget at sige, er en taktik som stjerne for en aften kun et lille og snublende skridt fra at det går galt.

Målt på bred appel, og ikke mindst dansen, er **Boban i Marko Markovic Orkestret (SER)** klart årets hovednavn indenfor verdensmusik. Men først er anekdote der siger det hele: på Pepsi Sziget Festival i Budapest 2001, spillede Boban Markovic Orkestret (dvs. far Bobans band. før sønnen Marko trådte ind) for små 15.000 tilskuere, hvilket for dem er en lille og pjusket flok, da de før har spillet for op til 600.000 i hjemlandet Serbien.

Men nok om det! For kort efter deres optræden skulle så ellers Oasis spille på en større scene, og pointen er nu at serbernes Balkan, deres suveræne arrangementer af blæsernes sigøjnertoner fortryllede tilskuerne i en sådan grad at Oasis måtte vente i 30 minutter på at gå i gang - der var simpelthen ingen tilskuere, da alle tumblede rundt foran Boban & co.!

Kort fortalt: Siden slut-80'erne har far Boban været arrangør og solotrompetist i det absolut førende Balkan-band i området, og dermed i den ganske verden. Punktum.

Men dem der så ikke lige kender navnet, kender nok alligevel lyden fra ikke mindst Emir Kusturicas sorte komedie *Underground* ('95), måske endog også fra *Arizona Dream* ('93) med Johnny Depp. I begge er scoren af Goran Bregović, men det er Boban Markovic Orkestret (dvs. senior og med band), der spiller og arrangerer.

Men ikke mindst *Underground* var jo straks en kultklassiker (og kontroversiel pga. beskyldningerne om at filmen bevidst spreder serbisk propaganda, men lad det nu bare ligge), og soundtracket ligeså, så mon ikke bandet spiller "Kalashnikov" og "Moonlight", de to helt store hits? Men de behøver det egentlig ikke, da bandets 12 plader af egen produktion taler for sig selv mht. kvalitet og stabilitet.

Fra 2002 kom sønnike Marko med i bandet, og fra 2006 er han nu effektivt kollektivets førende arrangør og soloartist. At farmand senior jævnstilles med junior i det navn der nu er på festival er jo bare en såkaldt teknikalitet (læs: et slet skjult forsøg på at sælge billetter på gammelfars bedrifter, og fint nok).

Hele bandet består af ti hornblæsere, fra trompet til tuba, far og søn på vokal, og sluttet af med tre

perkussionister. Og når den samlede pakke først går i svingninger er de bare helt uomgængelige.

Ved siden af sit daglige arbejde har Marko også haft tid til at hjælpe tyskeren Shantel med at skrive og arrangere musikken på cd'en *Disco Partizani* ('07), og i øvrigt har så Marko og Boban med band turneret med **Shantel & Bucovina Club Orkestra (DE)**.

Shantel er oprindelig dj fra Frankfurt, men da han hørte rumænske Fanfare Ciocărlia (selv på Roskilde i 2007), var han straks solgt til den sigøjnerbaserede Balkan.

Under netop navnet Bucovina lavede han tidligere plader med stærke elektroniske tendenser på Balkan, men er fra gennembruddet *Disko Partizani* gået tilbage og fundet kilderne til den rigtige, den traditionelle Balkan. Dog har han stadig elementer af ska og pop, og er i den optik lidt mere "moderne" med sin lyd end Marko og Boban. Men dog, eller måske netop derfor, stadigt uhyrligt medrivende.

Vinylfreaken Samy Ben Redjeb har brugt årevis på at opstøve glemt, og på vore breddegrader helt uhørt, vinyl i lande som Benin, Nigeria, Burkina Faso, Zimbabwe og Colombia. Resultatet udgiver han løbende til brug for et (potentielt) noget større publikum. Alt sammen med base fra sit label Analog Africa i Frankfurt am Main.

Som bekendt er den vesttyske Frankfurt også et arnested for electronica og turntablism, og i den her suppe fandt så Ben Redjeb dj'en Pedro Knopp, der i den grad var tændt på vinylstøveriet at de to i 2005 stiftede et tidsskrift, *Afticadelay*, med sigte på at supplere de i forvejen vægtige covernoter til genudgivelsen af den sjældne musik.

Herfra er der så ikke langt til direkte at spille og tolke løs fra gemmerne, og som sagt så gjort, og **Analog Africa Soundsystem (DE)** var dermed en realitet.

Stilen er primært dansenervernes virken på afrobeat, -funk og -soul, men miks dertil op til kanten med caribiske, latin og afrocubanske rytmer og et absolut kvalificeret bud på den sikre fest er klar.

Og! Foruden smagsprøver fra Ben Redjeb's pladesamling er der i år også levende fund på festival: **Orchestre Poly-Rythmo de Cotonou (BEN)** fra Benin har med 40 års spillevirksomhed, et hav af plader og sange (for Ben Redjeb er det indtil videre lykkedes at opspore 500 sange), formået hidtil at undgå vestlig opdagelse.

Det traditionelle i musikken er polyrytmisk, kaldes for "sato" og bruges i kulten på den lokale religion "vodun", en afart af voodoo. Læg dertil en psykedelisk guitar og mængder af svært dansable doser af afrobeat på funk og soul fra lige dele Fela Kuti og James Brown, og festen er i hus.

Senegalesiske Daara J Family og columbianske Choc Quib Town er to grelle eksempler på årets festival på hvad der sker når man blander stejle genrer, i begge tilfælde verdensmusik og hip hop, sammen uden at finde de respektive styrker og blande dem sammen til en helhed.

Men det kan jo lade sig gøre! Og man skal bare over grænsen hvor vi finder endnu en tyskerduo i form af **Dala Dala (DE)**, der på solid, på bevidst ikke-prangende, dj'ing leverer et grundarbejde på house med masser af plads til afrikanske dansegenrer indenfor verdensmusik, fra den jazzede highlife i Ghana, over bongo flava, hip hop med dancehall og afrobeats fra Tanzania, og ned over Sydafrika for at finde den elektroniske essens til house i form af genren kwaito.

Alt i alt er der hele tiden genkendelsens glæde, men altid i nye former. Kwaito er f.eks. en stil der nøje følger den afrikanske måde at synges, hvor en sanger ofte løfter stemme som svar eller spørgsmål til et kor, eller til publikum. En helt afgørende forskel fra vestlig sang, hvor en egocentrisk em oftest er at finde om "stjernerne".

Forskellen mellem Analog Africa Soundsystem og Dala Dala er ikke den helt store, for hvor de første er mere "ægte" disciple af verdensmusik, er de andre så meget mere den rene fest - på verdensmusikkens præmisser vel at mærke.

Hvad man på dagen får mest ud af afhænger derfor af temperament og situation.

Nordisk melankoli er jo kold, er når virkningen er størst et ødelæggende iskrystal i dit indre, østerlandsk ditto har det med i stedet at virke som noget Skousen & Ingemann kunne have skrevet, er fløjter og romantisk sang der prøver at finde en udgang.

Ovenstående er bare en stor sidegevinst ved **Dulsori (KOR)** og deres kunst der egentlig er fokuseret på et intenst slagtojsarbejde og stærke vinger på en vokal med højde. Det hele følges til dørs på en scene med perspektiveringer fra teater og opvisning.

Siden 1984 har sydkoreanerne lavet bud på halvøens soundtrack på urgammel shamanistisk tradition - helt fra Sibirien, over Kina og hjem.

Umiddelbart minder den her musik nemlig om tradition for slagtojs fra Kina (yague) og Japan (taiko), der begge dog oftest er musik på meget lukkede figurer, til fast brug ved hofferne.

Dulsori følger derimod sporet for folkelig kinesisk opera, og dertil også det ritualistiske og hypnotiske. Korea har altid haft tradition for at importere musik fra specielt Kina, og af den import er der opstået tre store hovedspor for traditionel musik: aak (den meget rigide hofmusik), dangak (rigid hofmusik med rigid dans) og endelig hyangak, der er musik til folkedans.

Dulsori er ingen af delene, men forstår at sandelig at forny en tusindårig tradition, vende kråsen ud på et stift museum og gøre det hele livligt og levende. Et meget spændende projekt.

"Garifuna" er en folkebetegnelse for den centralamerikanske blanding af vestafrikanere og caribiere, der i det verdensmusikalske møde med først spanierne, senere nordamerikanerne udviklede forskellige danse- og musikformer, alle sammen unikke, fordi de ikke, som oftest er tilfældet, er domineret af et enkelt land, kultur, verdensdel eller stil. Den oprindeligt så trommebaserede paranda er på festival repræsenteret af den aldeles fremragende **Aurelio Martinez (HDN)**.

Paranda opstod i mødet mellem garifuna'erne. spanierne og nordamerikanerne, og i mikset blev de vestafrikanske toner blandet op med latin og blues, til et møde ikke ulig afro-cubansk son, men spilles i Aurelio Martinez' udgave overvejende på stor besætning af akustiske guitarer, foruden Aurelios egen er der op til tre yderlige i bandet, og op til en svært dansabel, soul'et og blues'et helhed.

Alt sammen en sært dragende og stærkt tilfredsstillende lyd, og noget der i sin fine verdensmusikalske fornemmelse - det er sjældent at så tydelige inspirationskilder blander sig så fuldkomment - sagtens kunne være den musik der vil lyde til opmuntring ombord den næste Noahs ark.

RF '10 - Højt - Stilliste

Electronica/big beat - The Prodigy (UK)
Electronica/electro - Electrojuice (DK)
Electronica/trance - Baron Criminel (DK)
Electronica/UK Funky - Roska (UK)

Indie/pop - Wild Beasts (UK)
Indie/rock - Kasabian (UK) ; Pavement (US)

Metal - Motörhead (UK)
Metal/metalcore - Killswitch Engage (US)
Metal/progressiv - Porcupine Tree (UK)
Metal/shoegazing - Sólstafir (ISL)

Pop - Van Dyke Parks (US)
Pop/electronica - RebekkaMaria (DK) ; Robyn (S)
Pop/hip hop - Gorillaz (UK)
Pop/folk - Kings of Convenience (N) ; The Rumour Said Fire (DK)

Rock - Dizzy Mizz Lizzy (DK) ; Kashmir (DK)
Rock/dance - Teddybears (S)
Rock/eksperimenterende - Health (US)
Rock/neo-psykedelica - Wooden Shjips (US)
Rock/post-punk - Nisennenmondai (JPN)
Rock/post-rock - Circle (FIN)
Rock/punk/hardcore - Sick of it All (US)
Rock/punk/skate - NOFX (US)
Rock/retro - Muse (UK)
Rock/synth - Nephew (DK)

Soul/funk - Prince (US)

Verdensmusik/afrobeat - Orchestre Poly-Rythmo de Cotonou (BEN)
Verdensmusik/Balkan - Boban i Marko Markovic Orketsar (SER) ; Shantel & Bucovina Club Orkesta (DE)
Verdensmusik/blues - Tinariwen (MALI)
Verdensmusik/dj - Analog Africa Soundsystem (DE) ; Dala Dala (DE)
Verdensmusik/folkemusik - Dulsori (KOR)
Verdensmusik/paranda - Aurelio Martinez (HDN)

RF '10 - Mellem

Navne på hovedfestival der KAN ses.

RF '10 - Mellem - Electronica

Havde **Moderat (DE)** live-instrumenter med ombord ville de langt hen ad vejen være et glimrende udtryk for tysk indietronica, alle afarter af indie omsat til - ja, hvad ellers - electronica, med vokal og tydelig pop-tvist.

Men for det meste er bandet en supergruppe kogt op af Gernot Bronsert og Sebastian Szarys Modeselektor og Sascha Rings Apparat, og dertil vj Pfadfinderei med noget til øjnene.

Deres selvbetitlede debut ('09) er dog en blandet fornøjelse, der på dubstep snart har retning af Modeselektors glade brug af bas, snart vil Apparats typiske synths på stemning og melankoli på indietronica-stykkerne, der ligeledes læner sig stærkt op af post-rocken. Desværre sovses electropoppen til med fortænkte breakbeats, og dubstep'en forstyrres af at den skal pakkes ned i dancehall-bagateller.

På plade fremstår det hele for pænt, som noget der bedst kan bruges til at pudse hornbrillerne. Live dropper de dog typisk de pussenuskede sager fra pladen, og spiller primært den dybe bas af sted på electro og dub.

RF '10 - Mellem - Electronica - Dans for helvede!

Camilo Lara er til daglig præsident for EMI Mexico, er i sin fritid dj, remixer og producer, og siden 2005 også ophavsmand til det finurlige **Mexican Institute of Sound (MEX)**, og sandelig en sær rejsning af klublyd: Instituttet blander mariachi, salsa/cumbia op med nærmest big beat-agtig electronica, pop på melodisamples af mexicansk vinyl fra 1920'erne til 60'erne, og dertil "sang" der minder om rap, men oftest bare er en sært slingrende gang spoken word.

Resultatet ligner snart noget der kunne være soundtrack til en roadmovie om at følge et halvt århundredes fragmenterede radiosignaler hjem gennem Mexicos jungle, ørken og strand, snart et ditto soundtrack til en remake af James Bond på mission i Mexico City.

På plade står ideerne klare, eller i hvert fald er skæringernes tekniske fundering klar, men fordi Lara aldrig tager sig selv seriøst, er her store muligheder for improvisation når han på en scene suppleres af bas, pladespiller og trommer. I bedste fald peges der ligefrem mod en puls for det dansende publikum.

Vokalist og instrumentalist James Murphy kalder sig også **LCD Soundsystem (US)**, og på den konto har han nu lavet tre skiveskærne plader: selvbetitlet ('05), *Sound of Silver* ('07) og så den helt friske *This is Happening* ('10).

Stilen er dance, dvs. house uden skelen til den repetitive genkendelse, men alene til at pirre skinkerne til rytmik. Dertil doser af 70'er disco, af kraut og Kraftwerk, af electro og Bowie, og specielt på debuten også doser af punk, en facet der siden mere er taget over af post-punk og new wave.

Med tydelige rockfigurer i sin electronica har manden meget kørende i symmetri med Fatboy Slim og Chemical Brothers, der på big beat lige netop tager fat på at lave rock på mere elektricitet end ellers er normalt.

Alt i alt er mandens musik forbløffende forløst, hænger sammen så man næsten skulle tro pladerne var resultat af et helt band i samarbejde, og for at sikre den her brede lyd, optræder LCD Soundsystem da også som komplet band på scenen.

Murphy & co. var forbi så sent som i 2007, men det gør nu ikke noget: når man hører musikken er det nemlig til evig undren at ophavet ikke er britisk, men amerikansk. En mindre detalje, men sandelig vigtig for perspektivet, der er det at manden mere er arvtager for Bowie i Berlin meets Bowie som The Thin White Duke end for landsmændene i Suicide. Forbløffende.

Murphy er medstifter af DFA Records, og i omegnen af det finder vi også radio-dj'en **Tim Sweeney (US)**, der

spiller ting og sager ud af samme skuffe som LCD Soundsystem. Så for dem der vil have mere er det her måske et sted at varme op. Eller tjille ud, alt efter humør.

RF '10 - Mellem - Electronica - Dj's og producere

På et enkelt bord på scenen stod seks pladespillere høj, og på et banner på bordet lød budskabet "Støt irakerne i Brorsons kirke", og dermed var **Den Sorte Skole (DK)** i gang med at vise os hvad de vil med deres turntablism.

Sidste år Den Sorte Skole forbi med deres egne to plader, *Lektion #1* ('06) og *Lektion #2* ('08), der begge er øvelser på samplekollager, kaldet for "lessons", og oprindeligt udviklet i begyndelsen af 80'erne som teknik af bl.a. den legendariske pladevender og -spiller Steinski, der skam også selv kom forbi sidste år.

I år er Den Sorte Skole et år mindre aktuelle end sidst, Steinski kommer ikke, reklamepladsen på det store banner er til salg, så i år har Roskilde i stedet valgt at fejre 40-års jubilæet ved at opfordre kollektivet til at lave en massiv "lesson" med udgangspunkt i alle de kunstnere der har optrådt for os gennem årene.

Nu bliver det bare spændende om man kan finde Gnags derinde et sted. Og Thomas Helmig. Eller Thomas Helmig i front for Gnags! Eller mon bare Gnags uden Peter A.G.? En mash-up på "Dr. Legestuen" og "Stupid Man"? Og som det ses er mulighederne for en "lesson" mange, så vi glæder os.

For et dj-kollektiv kan man tillade at forvente sig et eller andet, men som vanligt har Roskilde jo også indkaldt en bred vifte af stand alone dj's til at spille rundt i alle verdenshjørner, dog mest fra Berlin til Ibiza, og grundet kunstnernes arbejdsvilkår, deres afhængighed af inspiration, dagsform og publikumsrespons, er det sjældent fair at bedømme et navn ud fra en pladeproduktion, der muligvis slet ikke følger linjerne for et job som dj.

De dj's med det klare udgangspunkt at de vil festen er derfor her samlet på samme sted, vil ofte bedømmes ud fra det tekniske og introduceres ud fra hvad de lover at spille. Alt samme med det forbehold at de faktisk både kan vise sig at være såvel elendige, som årtiets oplevelse.

De dj-acts der vil noget andet, eller tydeligvis er enten fyld eller faktisk har ekstraordinær fylde, vil naturligvis være omtalt på passende sted.

Med sin retning på breakbeats, dybe bas med reminiscenser af dub, trommespor som taget fra drum'n'bass er dubstep en genre der appellerer ca. lige meget til dub-reggae, grime-hip hop og IDM. Man kan sige at de her redskaber er den bredest mulige værktøjskasse for en remixer og derfor favner dubstep, som melodisk og/eller tematisk grundspor, da også stort set det hele, fra klassisk til metal, men nu oftest pop, r&b og grime.

Ikonika vs Cooly G (UK) er begge et par rare damer at se på, og flot. Som artist er Ikonika klart den mest frygtsomme af de to, bruger dubstep offensivt i en grad at hendes output har karakter af det rene remix. Cooly G er, ja, noget mere kølig, er næsten helt nordisk i sin brug af minimaltechno under en nærmest reallysaktiv opklipping af vokaler. Egentlig er hun mest drum'n'bass, mangler bare den tungt rumsterende mørkebas for at være et stærkt bud på dubstep.

Tilsammen virker de som en fest for nørder, og det møde kan man sagtens forestille sig kunne bevæge sig i spændende retninger, blive rigtig interessant.

Matias Aguayo (CHL) kan på sine egne kompositioner sandelig spille Tetris til et Game Over med highscore; der er den rene Detroit over hans techno, ikke ulig mesteren Jeff Mills, og live som dj har Aguayo både vokal og håndholdte instrumenter med, har bare endnu flere brikker at spille med.

Som vanligt for sydamerikanske dj's skulle grundstammen i mandens live-set være dansabel afrobeat, dertil kompositionernes ryggrad af techno og pop tappet fra house.

Sammen med Hans-Peter Lindstrøm optræder Thomas Moen Hermansen tilsammen som Lindstøm & Prins Thomas. På festival i år er vejene skilt, og den ene kommer som Lindstrøm & Christabelle, den anden som

Prins Thomas (N). Den første konstellation laver italodisco, den anden fortsætter duosamarbejdet om det der er blevet kaldt for "space disco"; en tydelig 70'er inspireret gang house med danselyd på kraut, prog og psykedelica.

Producertrioen **Schlachthofbronx (DE)** er snart Detroit ghettech på electro og techno, snart dubstep, snart lyder der afrikanske horn, snart dancehall, snart kaster de en mash-up når de f.eks. laver en Balkan-style remix of Dizzee Rascals "Pussyhole (Oldskool)".

Og alt sammen noget der givetvis vil gøre sig ganske godt live og med udsigt til et dansegulv, og fordi det tekniske virker så overlegent indspillet, kan man sagtens tillade sig at forvente noget af deres show, men som helhed, som musik, er det som at danse med svømmefødder på ørerne når man skal vurdere pro et contra hos tysken.

Og skuffen for ghettech er skam slet ikke tom, her: **DJ Umb (UK)** fra Birmingham laver take-ones og bevidst live-agtige mixes på sine udgivelser, alt sammen for at bevare friskhed og for at bukserne ikke skal sprække mellem plade og scene. Og stilen? En blanding af Detroit's ghettech, techno, electro og house i fællesdans, men også spor af dubstep.

Alt sammen over samples af primært indisk musik, men også lidt arabiske kommentarer er der at finde. Samt rock, og bare generelt en recept til klubber.

Alt i alt en rå, medrivende, utraditionel og ret eksotisk electronica. Vil klart kunne appellere bredt, måske endog også til publikummet for verdensmusik?

RF '10 - Mellem - Electronica - Pop

Italodisco, især Giorgio Moroder og Donna Summer, fransk house, især Daft Punk, funk og electro er essensen af debuten *Real Life is No Cool* ('10) af **Lindstrøm & Christabelle (N)**.

På debuten havde producer og komponist Hans-Peter Lindstrøm en lidt utraditionel måde at lave sange på: sangerinden Christabelle blev sat til at improvisere ord under deres fælles kompositoriske arbejde, og siden klippede Lindstrøm dem op til samples der så blev en del af collagen.

En sær genudsendelse på Moroder og Summer, og så velbalanceret mellem det fortænkte og det sexede at resultatet faktisk holder. Og i hvert fald som refleks og museal regnbue fra spejlkuglen.

RF '10 - Mellem - Hip hop

Transfusionen fra ep-debuten til det første ordinære album er make or break: Cody gjorde det, Mellemblood gjorde det ikke, og **Kasper Spez (DK)**? Heller ikke.

For et par år siden var han forbi med sin ep-debut på Pavilion Junior - og hvilken ep! Og hvilken sproglomst! Der nok er blevet sammenlignet med C.V. Jørgensen, men det er nok mest af halvgamle anmeldere, for i virkeligheden er manden en lige del af Clemens' flow og stemme og Dan Turèlls Parker pen.

Spez bruger tydeligvis sproget til at "se" med, og på sangen "Kasper" (fra album-debuten *Fantasten* ('09)), er sprogpillet på Ingemann og "ingenmandsland" lige netop linket til Turèll - der jo som bekendt besvmede i folkereen til en morgensangsamling med netop B.S. Ingemanns "Lysets Engel gaar med Glans" (1837).

Livet som gadepoet er dog - her i Danmark - lige netop taget hård i nummer to af d'herre Turèll, der jo selv var narkoman på prøve i sin ungdom, passioneret alkoholiker og hassoman til sin død. Den tilstand er jo - lige netop - en eksistentiel søgen mod mennesker, med granitbor mellem gaderne, seende igennem et diamantbor i sproget.

Den sære fascination af Kerouacs druk, af Turèlls drikken sig til døde, af beat-generationens brug af eksesser

som eskapisme er både faretruende og lige til, og når Spez siger/rapper/skriver/tagger at "han havde det samme mareridt hver eneste nat/ det startede med at han vågnede" ("Jens") er alt sagt: at har man intet at sige, skal man bare holde sin kæft.

Men seriøst, hvad skulle Roskilde have sat i stedet? Tja, MFS er helt oplagte, for selvom Kongehuset skinner lidt vel rigeligt igennem som inspiration for den her omgang gangsta, gav de os alligevel *Bandaniseret* ('09), så klart sidste års bedste hip hop-plade på dansk.

Dog kniber det lidt med teksterne, f.eks. er det givetvis pissefedt at "være forrest i fødekæden" ("Toppen af verden") når man disser på hip hop'sk, men knapt så fedt sådan rent biologisk/darwinistisk betragtet. Så mon ikke det var "øverst i fødekæden" der var ment?

Men ud over at MFS som skriverkarle ikke ligefrem er de tykkeste bøger i reolen, og at Kasper Spez her tager dem ud i første runde, har de dog det som Spez ikke har, og aldrig vil få: attitude og underholdningsværdi. Og så meget at de kan sætte dunke ud.

De sidste mange års, mildest talt, ustabile fremmøde af amerikanske megastjerner indenfor hip hop, og deres, lige så mildest talt, ustabile sceneoptræden når de endelig når frem, har i år - og endelig! - fået Roskilde til at skrue helt i bund for hip hop til den øverste hylde.

I stedet fokuseres der nu på vækstslaget, på de kunstnere der vil mere end at vise sixpack, crib, blingbling og kristal på MTV, vil mere end bare at vise os at de er navlen i universet.

I den søgen har vi med **Brother Ali (US)** så sandelig det store hvide håb: manden er nemlig albino, og så kan man vist ikke have hvidere papir at skrive sine bedrifter på. Og albino? I Tanzania snitter de dem op og sælger dem videre gennem medicinmænd, i Mali fordrives de til hovedstaden hvor de, læs: Salif Keita, så kan ende med at blive en af verdens smukkeste stemmer, f.eks.

Så albino er skam en fin base at starte sin historie på, og selvom Brother Ali (født Jason Newman) er, om man så må sige, hvid albino, har han dog oplevet diskrimination i skolen i en sådan grad at man da sagtens kan forstå mandens problemer siden hen i livet, bl.a. har det manglende pigment i øjnene gjort at manden er så godt som blind. Og i øvrigt, og præcis som navnebroderen Muhammed Ali, konverteret muslim.

Teknisk set er flowet fint, og den musikalske følge er tydeligt opstået af en vis viden omkring komposition, om skalaernes virkemidler, om hvad croon, soundtracks og musicals kan gøre for at følge den samling ord, der nu en gang er den gode hip hop, helt til dørs.

Naturligvis er ovenstående musikgenrer noget der er brugt fragmentarisk, for cut-up er jo hele essensen i hip hop, og på det tekniske er Brother Ali sandelig kvalificeret. Ikke helt så kvalificeret at man kan kalde ham for en udøver af "alternativ hip hop", dertil er musikken for lidt eksperimenterende, rappen for traditionel. Og dog! Fraværende i mandens kunst er den sædvanligt dollarævlende og tingsliggøren af kvinder indenfor moderne r&b og urban, og det alene er vel, i sig selv, nok til at kalde ham "alternativ"?

I hvert fald kan dem der vil her pumpe sig en absolut solid og kvalificeret omgang hip hop i systemet. Om det er der ingen tvivl.

Vi er på Island. En bas så stor som en kontinentalplade bevæger sig under en sovende vulkan, og mellemstlige anslag kaster sig ind over landskabet som fugle der lige har lettet fra en armbrøst. Sensational er mc, stemme og rim, og Spectre er dj, producent og sonisk fotograf på de her mærkelige lydlandskaber.

Tilsammen er de **Sensational & Spectre (US)**, sandelig undergrund, men af den slags de ellers kun har på Island, og nu, som fra en askesky, også på Roskilde, der for 99 % af sin hip hop har været i hegnet efter årets navne.

Sensational & Spectre er IKKE for MTV-publikummet, og heller ikke alene en nøgle til et lukket hip hop

publikum. I stedet er her naturligt solide rundgange omkring essensen af hip hop: ord og lyde der krydsklipper sig selv på breaks og beats, indlægger åndedræt og ryggrad i et udtryk.

Sensational & Spectre kan meget vel være årets store eneste hip hop åbning til noget: ikke helt en åbenbaring, men i hvert fald noget interessant at tage med hjem. Desværre er det også let af forestille sig at det hele stener hen, at de to står og eyeballer hinandens navler under hele koncerten.

Så chancerne for tage noget med hjem er fifty-fifty, men i mangel af bedre sikkert en chance værd at tage. Og specielt hvis man er til den tunge, mørke og indelukkede newyorker-hip hop.

Med Kanye West himself havde vi sidste år den ægte vare, med **Drake (CAN)** har vi i år et glimt af spejlbilledet, der dog - selvfølgelig - ikke helt har forbilledets fantastiske tilgang til at vride den rene pop ud af hip hop og lade det hele flyde på velvalgt og minimalistisk brug af electronica. Selvom Drake ikke kan skjule sin inspiration, lyder han selv mere i retning urban, blandingen af r&b og hip hop.

Alt sammen ganske kompetent, har endog så meget personlighed at han ikke falder i producerfælden og står der og er kedelig sammen med f.eks. en Burhan G, men alt i alt er netop en Burhan G langt bedre syngende end Drake, og en Kanye West har et langt mere interessant materiale, så med canadieren kan man primært fodre genreryttere. Andre må så bare udfordre manden på tilfældet, tage ham som en velment rotation på radioen, og så ellers ikke meget mere.

Aaron Dontez a.k.a. Yates **Tech N9ne (US)** havde i 2008 solgt en million enheder i en lang karriere, der har bl.a. har budt på delen af raptrutmunden med Eminem, 2Pac og vores egen hjemlige speedrapper U\$O.

Og mandens output er da også ren no nonsense-rap (dvs. ret kedelig old-school), uden de helt store dikkedarer, og hvordan en mand der sælger over 1 million enheder på ganske tilforladelig rap kan være "undergrund" er noget af en gåde. Men tag oplysningen fra Roskilde selv.

Men i hvert fald er hans varemærke det samme som U\$O's, men når han går ned i tempo lyder han nærmest syngende, som en nær slægtning til vores egen L.O.C.

Det har taget Roskilde mange år at fatte at når store rapnavne enten aflyser (f.eks. Wu-Tang Klan og Nas), bare kommer forbi for at supplere crackbudgettet (Wu-Tang Klan) eller for alene at kunne bringe grønne sedler med hjem til den dyre kone (Jay-Z), så er det på tide at tænke nyt.

Derfor er Tech N9ne faktisk hovednavnet i år. Og sandelig! Så blev han sgu pludselig undergrund alligevel. Og tak for pædagogikken, Roskilde.

"Hokuspokus" er et førreformativt og folkeligt udtryk om lydbilledet på de første ord af fadervor på latin - for dengang holdt eliten masserne hen med elitær, ja - hokuspokus. **Hocus Pocus (FR)** har det samme organiske og hensvømmende flow i deres hip hop som f.eks. Outlandish, blander jazzede, soul'ede og funk'ede arrangementer op til en ret lækker omgang pizzamusik.

For sandt at sige får man en morderlig lyst til at sidde på Sankt Hans Torv, eller bare en anden ghetto for den kreative klasse, og nippe lidt hvidvin og slurpe en slatten spaghettistang op i snydeskæftet når man hører den her slags musik. En læbestift uden retning, i bedste fald i hånden på en langsynet.

Skal man være lidt teknisk, kaste lidt orienteringsbøjer til dybere farvand end Outlandish, er Hocus Pocus en bleg kopi af landets egen gigant MC Solaar, og den her jazzede hip hop er altså intet nyt, toppede allerede i midt-90'erne under ikke mindst inspiration af Herbie Hancock - så med Us3's "Cantaloop (Flip Fantasia)" i 1994, en cover af netop Hancock, trak den her musik alt hvad den kunne bære, er siden blevet ompakket, og rundt om datomærkningen, til pizzatoppings. Og ikke meget andet.

RF '10 - Mellem - Indie

Som sanger har Matt Berninger en baryton og et mørke der skiftevis tager teknik og skær fra Leonard Cohen, Nick Cave og Stuart Staples.

Grundlagt som **The National (US)** i 2001, det store gennembrud med det tredje album *Alligator* ('05), og høstede endnu større hæder med opfølgeren *Boxer* ('07). Fra *Boxer* blev deres single "Fake Empire" brugt flere gange i Obamas valgkamp i november 2008. Kort inden havde bandet også trykt en T-shirt med Obama og teksten "Mr. November", en sang fra *Alligator*.

Og "Fake Empire"? En sang der umiddelbart handler om ensomhed, men siden er tolket, i hvert fald i den politiske brug, som en kritik af USA's imperialism.

Om The National stadig støtter Obama, efter at manden først fik Nobels Fredspris, siden sendte 30.000 ekstra tropper til Afghanistan for så endelig at holde en nærmest helt Bush-agtig og rørende takketales for Fredspriskomiteen om at man "nogen gange er nødt til at føre krig for at vinde fred" er uvist.

Måske man skulle foreslå at de laver endnu en T-shirt med Obama til præsidentkampagnen i 2012? Og teksten? Hvad med "Start a War", en (glimrende) sang fra *Boxer*.

Og i foråret er så *High Violet* ('10) ude på gaden, og det med sange der fuldender trilogien med *Boxer* og *Alligator*. Dens melodier er fine, måske bedre end nogensinde, men er ikke noget der lægger nyt på gammelt. En (igen) glimrende plade, men også et tydeligt signal om at se at komme videre.

I front for det politiske er det så afgjort at The National er fremragende til gode melodier der typisk afleveres i midtempo rockgang, at de var på Roskilde i 2007, og at Berningers sange er sidste skud på stammen af den uendelige række - ligeledes aktuelle Patti Smith er sandelig central i pakket - af dårlig amerikansk brug af pseudosymbolisme fra Rimbaud. Som eksemplificeret med netop "Fake Empire" er teksternes mening ofte helt forpurret af uklar brug af metaforik.

The National er samlet set mørkerock, og den dosis medicin gør så at deres liverygte skiftevis er elendigt og fremragende, at dem der i den ene ende forventer jubelglad U2-rock bliver slemt skuffede, og når bandet så viser sig faktisk at være ret underholdende og løsslupne mellem numrene, ja, så bliver Joy Division-fan'sne jo nærmest sure over forræderiet. Så alt efter hvordan man kan li' sin rock, er her en chance at tage.

Ja, den måtte jo bare have liv derude, den poppede udgave af Mike Pattons ekskursioner til alle hjørner af stemmen, og med musikalsk center om Dave Longstreths stemme, med knæk til falset, der uden større talent for at bære det teatrale, let kan sammenlignes med en slags fattigmands Rufus Wainwright, hører vi så doser af flotte harmonier fra sangerinderne Amber Coffman og Angel Deradoorian. Det hele udfordres så af melodistumper og rytmer af håndspillet indie.

Med opfyldt til fuld besætning taler vi om bandet **Dirty Projectors (US)**, hvis virke dog tydeligt er centeret omkring brugen af vokal, og deres grundarbejde har da også udfordret en ligesindet så meget at Björk har ladet sig lokke til samarbejdet om en sang. Det musikalske patchwork, der ofte har afrikanske rytmer på sig, har på sin side lokket David Byrne (x-Talking Heads) til samarbejde om endnu en sang, "Knotty Pine", der, ikke overraskende, vil mere med musikken end med sangen.

De to elementer står ofte alene, inspirerer ikke hinanden, så tit lyder det som om man er i et supermarked for vokal, og over det hele lyder der en muzak til at lokke kunder i butik. I sig selv er Dirty Projectors' musik nemlig allerhøjst uinteressant.

Derfor er det så meget desto mere ironisk at bandet klassificerer deres stil som a cappella, dvs. som vokal eller sang uden musikakkompagnement. Om det er der altså ikke tale, men det vil så afgjort gøre bandet mere interessant hvis det var. Men i så fald var de dog næppe at finde på Roskilde, ville højst finde forståelse til en fest på rytmekonservatoriet.

Omvendt er der på plade så mange glimt af skønhed at man kun kan håbe, ja, faktisk kan have en vis tro på at det hele udvikler sig mod en aktiv søgen efter perfektion når det hele skal leveres fra en scene. Og så kan det hele let blive en oplevelse.

RF '10 - Mellem - Jazz

Et bud på en ny afrocentrisk musik - den verdensmusikalske smeltedigel der samler sig fra kronen og vander sig tilbage til roden - forstår at omgås de kendte rammer for sort populærmusik her i Vesten, kunne være **Hypnotic Brass Ensemble (US)**, der er horn- og blæserband baseret hip hop, jazz og latinrytmer fra f.eks. salsa. Tilsammen en cocktail der er svær lige at sætte på nål: ikke rigtig hip hop, ikke rigtig jazz, og latin? Det er dansen, hip hoppen er det menneskelige og jazzten er selve tilstedeværelsen.

Som sessionmusikere er bandet brugt af bl.a. Maxwell, Erykah Badu og Gorillaz på deres mesterværk Plastic Beach ('10). Bandet består af 9 af Chicagos bedste, og ikke mindre end 8 af dem er brødre med ophav hos Phil Cochran, der selv kort tog hornet op for Sun Ras spacejazz. Selv er Hypnotic Brass Ensemble dog langtfra langhårede og avantgardistiske: de er bare back to basics, og sandelig en kropsnær oplevelse.

RF '10 - Mellem - Metal

Meshuggah (S) er et af de bands der ikke nåede deadline for plakaten, kan findes som parentes under stemplet "- And many more...".

Bandet har siden 1987 gjort sig dygtige med først metal på død og thrash, fra det mindre gennembrud *Destroy Erase Improve* ('96) også på en meget distinkt lyd af progressiv metal. Især det sidste, den komplekse polyrytmik inspireret af jazz fusion, har givet svensken et vist rygte i ekstremmetalkredse, men dog aldrig formået at give bandet et egentlig gennembrud til mainstream.

Og som sagt er de nu gemt under "- And many more...", og så afgjort fordi at Roskildes billetkontor har scannet

et slapt billetsalg, og konkluderet at årets fornærmende ringe metaludbud måske var stedet at konsolidere, stedet at sætte ind mod den udsolgte festival, hell what! Metallica og Iron Maiden solgte jo skidt ud på rekordtid da de begge var på festival i 2003, så hvorfor dog bøje af fra retning mod en salgssucces?

Og som sagt så gjort, og en tiggerstav stikkes ud til snublen for de af Meshuggahs lyttere der var unge i storhedstiden i 90'erne, nu har fast arbejde, og derfor (muligvis) løse lommer for at tage noget grimt på kroppen, æde en tudekiks og stå og se lidt glade ud bagest i teltet.

Så sent som i februar spillede bandet faktisk sidst i Danmark, der gav de en fuld koncert som afslutning på DMA: en monolit af lyd, om hvilken bandets nok så berømmede guitar buzzede rundt som en bi på jetlag. Til lejligheden var der ingen pinlig udvandring, men mere en stemning af familiefest, hvor man holder venligt ud, eller måske nærmere var det en omgang poker blandt kendere, hvor det er død og helvede om ikke at tabe ansigt og melde klart ud om den her aldeles røvsyge koncert.

Selvom musikken faktisk (stadig) holder sig på den rette side at en vis interesse, er det alligevel svært at se at andre end de hvide kitler i ældreplejen har nogen interesse i Meshuggah anno 2010. Og i hvert fald overbeviser deres tilstedeværelse *ingen* tvivlende og potentielle købere af billet.

Converge (US) har eksisteret siden 1990 og spiller metalcore, blandingen af hardcore-punk og ekstremmetal, hvor de to overgenres fusion til metalcore er at der indlægges breakdowns, dvs. nøje placerede spilstop, og dertil smides der omkring med langsommere og doom'ede passager.

Det melodiske er derfor væk, og hvad der gør Converge anderledes end de fleste indenfor genren er at guitaren gerne spiller andre takter end 4/4, en teknik der naturligt inspirerer specielt trommerne til det polyrytmiske, det udtryk vi bedst kender fra jazz, nemlig at hvert instrument spiller sin egen melodigang.

Den her dissonante kompleksitet er en relativ sjældenhed indenfor metalcore, og har da også givet bandet endnu et prædikat: mathcore, og dermed placeret dem i selskab med ikke mindst The Dillinger Escape Plan.

Ifølge dem selv startede Converge som så mange andre med at fumle lidt rundt med Slayer-riffs, og da thrash på ekstremskalaen siden efterfølges af grindcore, er Napalm Death endnu en oplagt inspirationskilde at nævne.

Converge har dog aldrig overskredet det at være et band med fanfølge, dvs. de har svært ved at krydse genregrænsen og over til nyt publikum - på samme måde som det ellers er lykkedes for vore egne The Psyke Project.

Teknikfælden kan nemlig være et flot showroom, men ikke altid et sted der emmer af maks. spilleglæde, og endnu mere sjældent af rock'n'roll. Musikken hos Converge er ganske enkelt for langhåret.

I bedste fald er **The Candidate (DK)** et fortænkt navn, men nok nærmere et latterligt og dybt åndssvagt forsøg på snakke noget danglish. For det andet skal deres metervare thrashpunk og melodød tydeligvis sælges på Jacob Bredahls (x-HateSphere) gode navn. I hvert fald lyder den her omgang ret ordinære neo-thrash mest af alt som et mash-up på Artillery vs. HateSphere.

Nogen gange kan man kun undre sig over hvorfor så lukket en genre som metal i det hele taget kan blive ved med at appellere, hvordan det kan være at 80'er pop er kitsch, mens al metal fra 80'erne kan blive ved med at drive evige horder af fortabte ud hvor klicheerne trives.

For The Candidate har skam ingen mangler på genrebevidsthed, skal såmænd nok åbne en farlig moshpit foran scenen, men skal de videre væk fra forbillederne, skal de have liv og eksistens på den anden side af en lukket kreds, er det her for meget trippen i sikkerhedssko på idiotsikre midler, for lidt ambition om at sparke løs på en lukket dør.

Sidste år var black metal-bandet Wolves in the Throne Room på Roskilde. De spiller black metal på kristendom

(!), og det her ulige genresammenstød er jo i bedste fald dybt, dybt pinligt.

I år skal vi så igen, og næsten, gnave vores tånegle lige så dybt, når **Nile (US)** kommer forbi med deres, teknisk set, dygtige dødsmetal, men med en fuldstændig idiotisk tilgang til en fuldstændig overfladisk fascination af det gamle Ægypten. Roskildes egen omtale er i sig selv noget af det mest pinlige og klichéfylde, og dog!

Den ikke helt vellykkede omtale - der let afslører at *The Mummy* i biffen er hovedinspirationskilden til visdomsordene - overgås nemlig allerede af Nile selv, der med debuten *Amongst the Catacombs of Nephren-Ka* ('98) afslørede at deres, dvs. forsanger/guitarist Karl Sanders', ægyptologiske fascination bygger på H.P. Lovecraft og Cthulhu mytologi, og?

Man kan sige at meget black metal bygger på Tolkien - Gorgoroth og Burzum er bare to af mange navne, af sange og inspiration er der endnu mere - og fint!

Litteratur og historie har altid hældt benzin på metallisk inspiration, bare tænk på hvad det kolossale i Moby Dick har gjort for Mastodon (*Levithan*) eller Ahab (*The Call of the Wretched Sea*), eller bare tænk hvor vellykket sub-black metal genren vikingemetal (bare tænk Amon Amarth på Roskilde i 2009) har været.

Men Ægypten?! Med udgangspunkt i Lovecraft?! På growl og død?! Det er bare for meget.

At forsanger Sebastian Wolf har været co-producent på den overraskende rockende og nye lyd hos ligeledes Roskilde-klare The Floor is Made of Lava, viser bare at tilgangen er sikker, at **Kellermensch (DK)** er et ægte rockband. Hvis nogen overhovedet skulle være i tvivl.

Formularen hos esbjergenserne selv er post-metal, dvs. post-rock og prog rock omrørt i en gryde af metal. På en scene, f.eks. på Pavilion Junior sidste år, optræder de så i jakkesæt og vil bilde os ind at de er kommet videre i livet end gymnasiet når de oversætter titlen på Dostojevskijs geniale roman til tysk, og ellers rager til sig af attitude fra Brecht og Weill i Weimar-republikkens ekspressionisme.

Lyden er af Neurosis, Neil Young og lidt Tom Waits, og ender med at blive en lille slurp omkring et kaffebord i indre by: for mærkeligt er det at tage afsæt i en psykologisk roman, og så ellers udgive et selvbetitlet album ('09), der nok har ansatser, men ingen sikker brug af post-metal som landskaber, mindst af alt de indre.

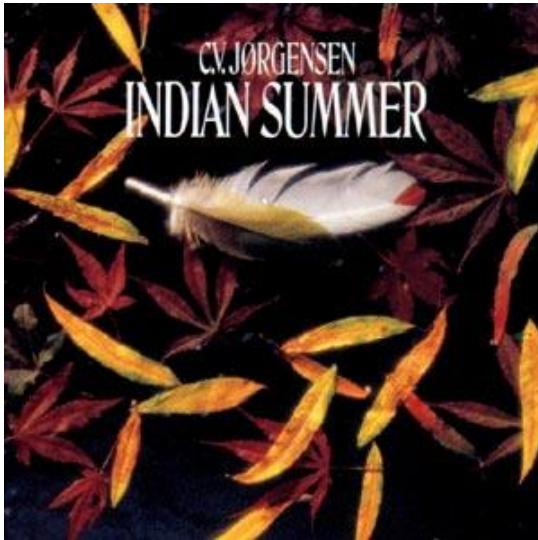
Projektets manifest skriger jo ellers på at mane akkorder frem fra kælderhjørner, gå gennem gader med smag af blod fra plader af lyd, men nej! Hvis nu de havde kaldt sig selv for bare *Mensch!* ville det hele nemlig have et sjovt, rørende og adresseret alibi: det var nemlig det navn Schopenhauer kaldte sin skødehund, og prøv det! Brøl dine lunge tomme med et stort *Menneske!* efter en tæppepisser.

Og sæt så Kellermensch på bagefter: og mærk ligegyldigheden. Morale: er man lidt halvstuderet er beundring for forbilleder nok til en alenestående sekundascene som Pavilion Junior, men slet ikke til at give mening til den slags snublende serendipitet, den slags falden ind på noget nyt og uventet, som er en stor del af Roskildes charme.

Og når nu de ikke selv vil ride en krikke til døde med metaforik, så vil jeg: mens der fejres familiefest hos Kellermensch, vil ligeledes Roskilde-aktuelle Sólstafir holde hof, være goder på den blot af essens som esbjergenserne nok søger, men aldrig vil finde. Om så nålen fra start har komplementærfarve fra høstakken. Aldrig!

RF '10 - Mellem - Pop

Egenhændigt fik han reddet et forbløffende overskud hjem til sidste års Århus Festuge, fik ved den lejlighed de lurvede anmeldere fra de københavnske sidegader til at finde panikblækken frem og bruge Jesu-genkomsttyperne i deres helsides lovprisninger.

Og sandt at sige er det jo også mærkeligt at skulle devaluere en mand der har givet os albummesterværket *Indian Summer* ('88) - den med en usædvanligt højtloftende "Babylon", hvis lige kun findes på dansk med Allan Olsens "Op til Alaska" - og den for hvert år voksende *Sjælland* ('94), en mand der kan få så uskyldig en sætning som "Det sir sig selv" til at rotere som en stemning, et rytmisk udbrud på lige linje med en hilsen.

Men man skal sandelig kunne li' at besøge morfar på plejehjemmet for at få ordentlig gavn af de massive udbrud i stil med "Hvor er I søde!", igen og igen og i massive mængder. Vi taler om **C.V. Jørgensen (DK)**, og om en mand der startede ud med rock, siden suveræn pop (snublende til singer/songwriter).

Og en mand der senest, og for gud ved hvor mange år siden (Gud siger 2002), var på gaden med et sidste album af rene torsostykker, af sange uden start og slut, og samlet et "værk" der tydeligt viste os at manden ikke har mere at sige (end hvor fedt

det er at gubbe sig på sin Buddha-mave).

Og det gør han så: igen og igen, og det med et backingband han har dræbt helt ned i gammelmandssutternes tempo, i en slet omgang underlig liturgi, hvor kordrenge står - misbrugte og med tydelig stockholmsyndrom - og lytter med, prøver at finde takten, til de svage pip fra en fortid.

Og kordrengene? Et bagfedt band, hovedpersonen i midten, foran det forfede og midaldrende publikum af drømmere om de gode gamle dage, om den glade gymnasietid som klassens provo i firserne.

Jørgensens ord er økonomiske, men på ingen måde den dobbeltvirkende hammer i sproget som er poesiers værk; den at nedbryde gamle bevidstheders overflødighed og lade en (ny og) spirende kerne stå tilbage.

Så af nye lyttere vil Jørgensen egentlig kun kunne tiltrække den samme horde af ny-Turèll'ske skidesprællere der er mere fokuseret på *brand*, hat og sorte negle. Og Jørgensens *brand*? Et modernmærke, en taktfast ("lyrisk") produktion og en evne for evig planten angst hos religionssociologer med daglig frygt for maniske kultlederers evner udi forfald.

Derfor godt at Jørgensen efterhånden er gammel og gubbet! For så vil en evt. lemmingeeffekt næppe manifestere sig på potent livsenergi, men snarere på vrede over at dagens lyse øl er taget fra ham.

I de her dage er manden det halve fraklip af returbilletten til Costa del Sol. Ene og alene. Så husk sukkerknalder og underkop til de gamle gummer. Kaffen har personalet.

The Asteroids Galaxy Tour (DK) er: 1) Et band hvis historie er den at deres første job var at varme op for Amy Winehouse, og at de i år måtte aflyse åbningsjobbet på Plænen i Tivoli pga. en sur vulkan i Atlanterhavet, og: 2) Et band i Roskildes stald på en standardkontrakt om at "I får en tjans på Pavilion Junior, og så siger vi at I kommer igen på hovedfestival og fylder ud når vi mangler, ok?". Af den her slags bands kan man fodre smågrise til kollaps på fedme i år. Smart for Roskilde, mindre smart for dem der skal stå skud for "oplevelsen".

For nok er duoens soul-pop ramt af et sympatisk strejf af indie, og nok er debuten (*Fruit* ('09)) overraskende meget bedre end man kunne frygte, men sandelig om ikke deres produktion er noget så gudsjammerligt ensformigt, rensat for det radiovenlige ord "hits", og helt uden den fandenivoldske stank af et lokum der brænder.

Imellem produktionen og sangene lægges der venligt, men bestemt, op til at talentet og alle de gode intentioner - Mette Lindbers fine vokal og Lars Iversens kærlighed til alt hvad der kan producere toner - skal udfordres, og

udfordres med noget materiale med kant, vilje og retning.

RF '10 - Mellem - Pop - Electro

Vi fik dem på Pavilion Junior i 2008, og nu får vi dem igen. Den gang var **When Saints Go Machine (DK)** tydelig new rawe, danserock på synths og indie, med tydelige skeletter/plader fra Klaxxons i skabet.

Omkring den gang havde de kun en selvbetitlet ep ude ('08), nu har de så også fået udgivet album-debuten *Ten Makes a Face* ('09), og på den lyder forsanger Vonsild stadig mest som Roland Gift (Fine Young Cannibals), men også lidt af Bryan Ferry dagen derpå.

Samlet set er københavnernes nu en ren synth- og electropop-gruppe, har stort set droppet det frontale angreb på dansegulvet. Debutalbummet bliver lidt anstrengt når electronicaen tager overhånd, er bedst når lige netop de flørlette synths, nærmest Nordstrøm'sk i karakter, smelter ind og ud mellem Vonsilds vokal.

Når det sker formår When Saints Go Machine helt at blande house og 80'er musik op til noget der faktisk smelter sammen til en helhed, og med "Fail Forever" og "Kids on Vacation" har formularen endog formået at ramme plet et par gange. Til gengæld er "New Elvis" drivtømmer fra tiden med new rave og Klaxxons, og er symptomatisk for det meste af pladen, der oftest ender i ansatser, er for tydelige i sine virkemidler, falder sammen som en åbning i mikado.

Og endelig er der at sige at som melodisme har When Saints Go Machine slet ikke samme tilsyneladende udtømmelige inspiration som lige netop Nordstrøm. Og Nordstrøm? I ærgrelsen over When Saint Goes Machines mange forcerede snublinger er de virkelig savnede.

Da **Casiokids (N)** i 2008 var forbi på Pavilion Junior var de pøllede, lignede, lød og virkede som en joke. For nok havde de medrivende kommandoer med til skosnuderne i form af deres simple electropop-figurer på deres forkærlighed for lyde af, og hold nu fast, Casio-keyboards, men det lalleglade/ligegyldige skinnede nu hele tiden gennem alligevel.

Alle har vel prøvet at få en lommeregner til at sige noget der minder om en melodi, men hvad så?

I år er de så booket på "rigtig" festival, og i år har de endog deres første "rigtige" album ude, *Topp stemning på lokal bar* ('10). Stilen er her en blanding af en enkelt skæring afropop ("En vill hest"), en tung volumen af pasticher på electropop og den rene og skære gamewave, dvs. små melodier der er struktureret som temaer til 8-bits computerne i 80'erne, specielt Commodore 64'eren.

Sjældent manifesterer løjerne sig til egentlige sange, men sker det er det magisk, glimrende er her den helt indie poppede "Grønt lys i alle ledd", men specielt god er nu den helt svensk-lydende "Verdens største land".

Fra scenen blev musikken før suppleret af et videoshow, og under det hele ser bandet ud til at improvisere sig interessante på ustandselig skiften rundt mellem instrumenter. Om det samme sker i år er ikke til at vide, bare kan man nu sige at vi nu, efter diverse ep'er og et selvudgivet album, nu med *Topp stemning På lokal bar* har en "rigtig" reference at holde op mod hvad der venter os fra Bergen. Og det hele ser skam bedre ud end i 2008, bestemt.

Ved udsigten til endnu et band fra Island går man uvilkårligt i ubehagelig forudindtagethed, tror straks at man med udsigt til electropop skal fortærskes i sen Sigur Rós og ditto Björk, skal overdænges med alibier til at give en skilling til finanskollapset, skal se aske drysse fra en lille og helt fortærsket musikø.

Men nej! **FM Belfast (ISL)** er faktisk ret gode, og som svenske The Cardigans havde en cover på Black Sabbaths "Iron Man", har islændingene også en cover kørende af Rage Against the Machines "Killing in the Name".

Dog vokser der jo ingen træer på Island, så ingen kan gro ind i himmelen deroppe mere - og da heller ikke FM

Belfast, der slet ikke har The Cardigans' pop-charme og kommer heller ikke ret meget længere end til den nok så fortærskede 70'er proto-electronica i deres electro.

Men med de her små midler de har, kommer de faktisk forbløffende langt omkring, og nu altså også helt til Roskilde. De er hverken helt pop eller helt indie, men har det med at appellere lige meget til begge grupper. Slet ikke dårligt.

RF '10 - Mellem - Reggae

I en tid hvor reggae mere og mere er glatpoleret overflade på dancehall og hip hop, er **Rootz Underground (JAM)** selv meget bevidste om at bruge deres roots-reggae i Bob Marleys ånd, som en revolutionsmusik.

Og sandt at sige er den roots de har med sig da også helt kompetent, er på plade dreven og groovy, live afleveret fra en besætning nærmest som et rockband. Deres reggae er derfor også blevet kaldt for "reggae rock", men uanset er deres output den ligeledes Roskilde-aktuelle Julian Marley så langt overlegen, sætter sønnike Marleys mangel på talent så meget i perspektiv, at man næsten skulle tro at Rootz Underground var moderne sønner af The Wailers, his Bobness' gamle backingband.

Men på trods af at den her roots er kompetent, er vi dog stadig nede i vækstlaget, måske også i den hårdarbejdende og talentfulde del, men slet ikke der hvor bandet er klar til oprykningskampene. Dertil har deres materiale for meget groove, for lidt melodi.

RF '10 - Mellem - Rock

RF '10 - Mellem - Rock - Legends navlesmuld på et lommespejl

Dem der syntes om turen blev i firsernes danske kropsmo-derne gejllet rundt af symbolisten Rimbaud på direkte vis (Strunge) og indirekte da Søren Ulrik Thomsen så Rimbaud-proselytten **Patti Smith and Band (US)** optræde med et badge med skriften "City Slang". Resten er historie.

Og det er den her museale fascination af halvfjerdser og firser newyorkerscenen sandelig også: Warhol, Velvet Underground, Television, The Ramones, CBGB, Chelsea Hotel, er alle artefakter på et rockmuseum hvor en Patti Smith tøffer rundt som enlig kustode.

Ingen kan nemlig tage Lou Reed seriøst mere, men til gengæld skal vi stadig slæbes til truget på minderne om Dan Turèll der gennem lange nætter læser teksterne til Smiths *Radio Ethiopia* ('76), vi skal prøve at skinne talenter på *Horses* ('75), Smiths debut og gennembrud, og i år skal hun endog sælges på at hun helede sår ved sin seneste optræden i 2001, året efter den tragiske ulykke foran Orange.

Well! Koncerten det år blev leveret fra netop Orange, og havde da givetvis sine liturgiske virkemidler kørende for sig. I hvert fald for de første par rækker, længere nede var det som om at storskærmen fortønde sig til et sted langt, langt, langt og endnu længere væk. Ja, faktisk helt til 2010, skulle det vise sig.

Og dermed til det tågeland hvor Smattens mudder støbes til museers Fort Knox-bastioner. Og hvad laver hun så i "mellem", burde hun ikke placeres i "lavt" i stedet? Nej! På trods af at dåbsattesten starter i 1946, er hendes seneste ordinære plade, *Twelve* ('07), faktisk overraskende habil.

Og dermed en kunstnerisk redningskrans for afrevne kalenderblade, for en tid der lige netop bæres i stafet af en lyterskare der er trofast, og som bliver det år ældre for hvert år. Åh! At ældes sammen. Så smukt.

I deres "rider" til håbefulde koncertarrangører på udkig efter kød skriver **Bonaparte (DK)** at man får otte mand høj for prisen, nogen klædt ud som dyr, andre som pølser (dvs. dem man æder før de forvandler sig tilbage til hvad de hele tiden har været - mere herom senere).

På en scene er et nogenlunde traditionelt band pakket ind i et sandt brandudsalg fra årets største flop af opsatte

eventyr på Det Kongelige Teater, omkring dem er der flere figurerer fra cirkus eller fra Lewis Carrols kasserede udkast til Acid, undskyld! Til *Alice* i Eventyrland, og tjener i øvrigt deres formål med små stykker totalteater af improviseret dans og opførelser af førsteårs øvelser for teaterstuderende.

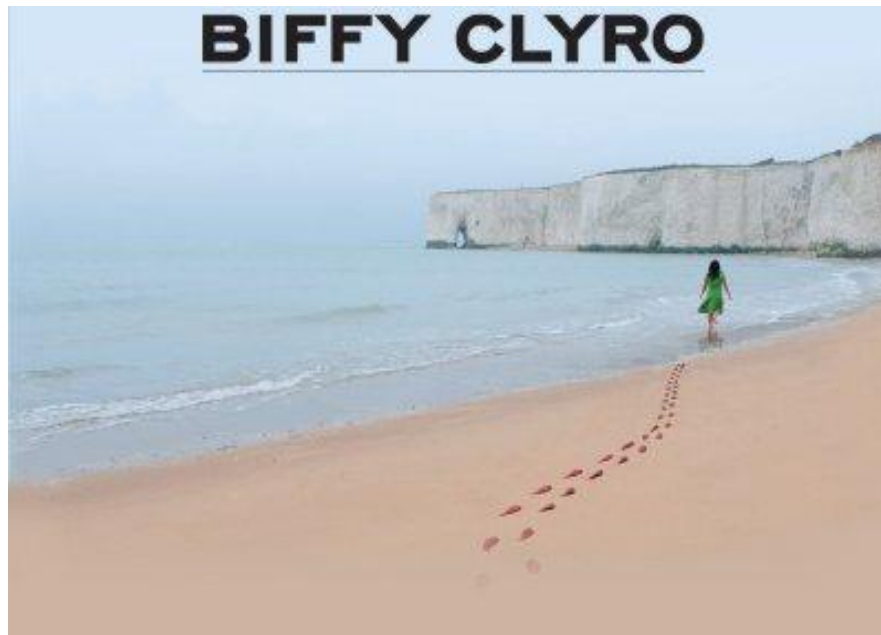
Og musikken? Fragmenteret og faktisk så interessant i sin diagnosticering af rockens virkemidler at man, i fokuserede øjeblikke, ligefrem fornemmer at bandet må have lyttet til Zappa, og, især, novicen Captain Beefheart - den sidstes unikke orientering med polyrytmiske opsplittings af sit band i autonome melodiceller kan også, når danskerne ellers lufter deres bedste ideer, genfindes hos Bonaparte.

Desværre er det hele tydeligvis bare stiløvelser, og al bandets uniformering som kanin, fugl og fisk er jo - naturligvis - bare teknik, nærmere betegnet praksis på Bertolt Brechts teori om Entfremdung. Og så ved alle førsteårsstuderende på teatervidenskab jo nok hvad der snakkes om. Alle andre kan være fuldstændig ligeglade, bare notere sig at Bonapartes fjollerier kompenserer for et talent med indbygget stopklods, alene er årsagen til at de har fået job på Roskilde.

For nok er de musikalske ideer faktisk gode, og virker da også i deres fremførelse, men idéerne tages ikke med ud over det aktuelle lyt. Derfor kostumerne. Og det der i realiteten er en omvendt brug af Brechts egen brug af Entfremdungs-teknik til epik. Sort snak? Så prøv Bonaparte! Eller lad være, det hele er et fedt. Og pointen i sig selv.

RF '10 - Mellem - Rock - Stadionlyden

Biffy Clyro (UK) er et meget bevidst stadionrockband med skær af den mere alternative rock, fra lyd af den store hardrock prog hos Rush, til den velkendte piske-en-stemning-op teknik med skiftende dynamikker mellem stille vers og høje omkvæd, fra Pixies til Nirvana/Foo Fighters.

Deres teknikker er dog aldrig konsekvente nok til at man, for alvor, overbevises om at deres retning er andet end pæne øvelser på "rock". Ikke rock'n'roll, men rock. Som Midnight Oil på rejsetablet og med Dave Grohls (ukendte) skotske fætter i front, og som landsmændene Runrig søger de melodien for let genkendelse, kunne skam sagtens tænkes at sælge en cd til fine salgstal i Danmark - alene med ordene "Set på tv". Og skulle strategien lykkes ville det hele skam være noget af et (kvalitetsmæssigt) syvmileskridt for markedet for Big Fat Snake.

For muligvis vil det her band kunne adressere specielt dem der søger den store lyd hos ikke mindst Muse, men det her er fup: grundlagt i 1995, tog det dem tre ikke-sællerter før de fik rodet nok ingredienser sammen til gennembruddet med *Puzzle* ('07). Og nu recepten er på plads er de så aktuelle med endnu en (britisk) sællert, *Only Revolutions* ('09).

Biffy Clyro skal nok få pisket en rockstemning op på festivalen. Når bare vi er stive nok til ikke at hænge os i den videre i kalkule, forstås.

At **The Floor is Made of Lava (DK)** umiddelbart lyder som et bud på verdens til dato mest åndssvage bandnavn er jo rigtigt nok, og da de i 2007 gjorde Roskilde-debut på Pavilion Junior havde de endog noget at have hæderen i: noget Klaxxons'sk opkog af Junior Senior møder tidlig Arctic Monkeys og river Franz Ferdinand rundt. En udstoppet hjerne med rockdance og/eller New Rave om man vil.

De her udtrådte dansesko blev så optaget og udgivet som debuten *All Juice, No Fruit* ('07), så kun en klowneskole på speed kunne synge med. Men så skete der noget! I år er de nemlig blevet voksne, hedder stadig det samme, men har med opfølgeren *Howl at the Moon* ('10) skiftet spor og blevet et seriøst rockband med tydelig inspiration fra 90'ernes USA i nordvest (Seattle) og ellers helt frem til de moderne fornyere, den såkaldte "New Rock Revolution", med primært Kings of Leon i front.

Samlet er det nye materiale dog intet mesterværk, og med spøgelseerne i bagagen kan man kun frygte for at den nye retning bare er et sminket lig, ambitioner i respirator. Transformationer i rock er jo ikke ualmindelige, plejer nu mest at gå fra det højpendede til det mere let fordævelige - Mercury Rev kan være et eksempel - og sjældent den anden vej rundt.

De danske verdensmestre i åndssvage bandnavne har dog fået en chance til. Nu sidder vi bare ved uret og venter på tiden.

Inspireret af coveret til *Brand New Eyes* ('09), den aktuelle plade, kan **Paramore (US)** finde på at skrive deres navn i logoform som Metallica; et "Paramore" omgivet af henholdsvis højre og venstre vinge af en sommerfugl. Paramore er nemlig emo, spiller derfor grundlæggende en typisk amerikansk teenrock med direkte adresse mod en nøje defineret fanbase klistret sammen af attitude, mode og opførsel.

Emo er punk-light, kan have mange forskellige inkarnationer, fra HIM's goth rock til Fall Out Boys' skateragtige naivitet. Paramore er dog klart orienteret mod en effektiv brug af pop punk, og forbløffer faktisk ved at tage en ellers tom og klichéfyldt genre og fylde den op med en vis mening.

Selvom forsanger Hayley Williams ikke kan lyve sig fra at lyde en kende som Avril Lavigne er det sigende at bandet har kaldt deres lyd for netop anti-Avril Lavigne: Paramore nedtoner nemlig bevidst industribageriet på tudekiks, og den tilgang klæ'r faktisk genren emo.

Den her "seriøsitet" har så givet dem stor rotation med sangen "Decode", førstesinglen til *Twilight*-soundtracket, en sang med en million solgte styks på kontoen. Egentlig ikke en af bandets bedste sange, men alligevel nok hørt af de fleste, og derfor et nogenlunde pejlemærke for stilen.

RF '10 - Mellem - Rock - Misc

Titus Andronicus (US) laver rock fra New Jersey, og de gør det som det altid er gjort i den stat: som "Jersey shore Sound", den rocklyd som Bruce Springsteens E Street Band har gjort til stil med deres arrangementer. Og sidste år havde vi minsandten også et ca. tilsvarende navn fra staten: The Gaslight Anthem, som endog senere på sæsonen fik lov til at synge duet med The Boss.

Om det samme overgår det her band der har taget navn efter et stykke af Shakespeare er mere tvivlsomt: musikken har tydeligt E Street Band i sig, men også punk og shoegazer, og forsanger Patrick Stickles har det med lidt for meget at lyde som Conor Oberst. Så alt i alt er det her mest indie rock, og *ikke* rock. Så mon ikke The Boss betakker sig?

Tematisk er deres anden og aktuelle plade *The Monitor* ('10) opkaldt efter verdens første rene stålkrigsskib, nemlig Nordstaternes *The Monitor*, der i 1862 blev bygget for som svar på Sydstaternes *The Merrimack*, egentlig et træskib beklædt med stålplader.

Titus Andronicus' tematikker er generelt depression og eksistentiel angst, og til at få ørenlyd for det piveri lancerer de sig selv som værtshusband. Og den amerikanske borgerkrig? Den var jo netop en kamp mellem to eksistentielistiske positioner: *for* (Sydstaterne) og *imod* (Nordstaterne) uretfærdigheden (som splittende begreb), som set gennem slaveri. Krigen var samtidig en vigtig krig - hvis man da kan sige det om krig? - fordi den endte med at samle staterne til en følelse af at være en nation.

Følelsen af national enhed var der ikke før, og det er ikke mindst *The Boss'* pointe at det er den heller ikke i vor tid. Men i stedet for at synge protestsange forklædt som rock, er Titus Andronicus lidt mere subtile når de prøver at få den her pointe frem på den her løse konceptplade. Og "løs"? Det er den når man f.eks. kan finde "Theme From 'Cheers'" på pladen.

Men dog et råt band med intelligens og talent. Et band med retning, men også en enhed der lige nu står og stamper mellem at sætte i gang med trav eller galop. Men med en fremtid i saddeltasken, bestemt.

RF '10 - Mellem - Verdensmusik

Céu (BRA) er skam smuk og ligner mest en afpillet udgave af Katie Melua, men ikke så lidt ligner hun også Alisha Keys, og det endog så meget på stemmen at hun ofte kan lyde som var hun Keys' portugisiske søster.

Stemmens helt naturlige trang til at smygge sig om blød r&b udnytter hun til at opdatere sit eget lands stolte tradition for bossa, rykker ubesværet Antonio Carlos Jobims pionerarbejde - ham med "The Girl From Ipanema" - ud af bossa'ens museale fundament, dens evindelige brug til en forgangen tid.

I år er hun blevet 29, omkring sig har hun samlet et endnu yngre hold til at hjælpe med opdateringen, og over en traditionel besætning suppleres det hele af doser med electronica, og med undertoner af hip hop, rock og funk, kan det hele pludselig godt minde gevaldigt meget om *The Roots'* opkog - eneste forskel er så at *The Roots* supplerer med teksturer af amerikansk jazz, Céu ("himmel" på portugisisk) og band gør det samme med bossa, den brasilianske jazz.

Det hele lyder jo ganske lovende, det eneste problem er bare at hun på plade, selvbetitlet ('07) og *Vagarosa* ('09), stort set hele tiden holder sig nøjagtig under det tempo hvor man begynder at danse, hvor bossa'en har sin afgørende force. Det er som om at hun godt ved at hun har en glimrende stemme, og så vælger at bygge sit hele slutprodukt op omkring den. Og strategien har så

givet fin bonus i form af bl.a. Grammy-nomineringer og fine salgstal, men gør dog at man næppe kan forvente at blive blæst bagud af teltet når hun optræder. En fin lille sangerinde til en blå time.

Man kan måske hurtigt tænke sit om at Roskilde fandt nogen (flere) afladspenge til u-landene et sted nær bandpengene da de bookede **Staff Benda Bilili (CD)**: fire polioramte gademusikanter i rullestol fra slummen omkring Kinshasas zoo, dem selv syngende og spillende guitar, bag dem en ung rytmesektion, og foran dem den lige så unge x-gadedreng, Roger Landu, der spiller soloer på en lut, lavet af ham selv ud af en gammel blikdåse.

Men nej! Rygraden i deres musik er et throwback til den gang at rhythm and blues i 50'erne var blues, i 70'erne en blanding af funk og soul, læg dertil rumba og - specielt - en solid dosis afrokubansk rytme, og vi er ved at være nogenlunde omkring congolesernes grundfarver. Og så ellers Roger Landu i front, der i ny og næ varierer hele lydbilledet med en ørenåbnende solokommentar på nærmest Santana-agtig vis.

Så ingen ynke til de her habile kunstnere, der da også kan finde på at rejse sig og danse helt ud af kørestolen, et mirakel! Ja, men når nu musikken taler for sig selv, er det så bare ærgerligt at Roskilde prøver at sælge dem som en del af modefænomenet "congotronics", en taktik der senest gav bonus sidste år med Kasai Allstars, der i 2007 meldte afbud, men kom igen i 2009. Til gengæld var så Konono N°1 forbi i stedet i 2007, som opfølger på deres gennembrud af en optræden i 2005.

"Congotronics" er, kort sagt, Congos traditionelle bazombo trance-stil blandet op med electronica, et miks på de traditionelle "likembés", "tommelpianoer" og moderne gejl vi kan takke Matthew Herbert og Tortoises John McEntire for.

Men slet ikke stilen for Staff Benda Bilili, der nok i sekvenser kan blive lettere hypnotiske, men i deres svirvlen rundt på rytme aldrig når op på omstændigheder for trance. Musikken er og bliver en udveksling mellem dans og lyt, en samtale mellem rytme, melodi og soli. Og alt sammen dygtigt gjort.

Staff Benda Bilili er bestemt solide og interessante, men nok også det sidste der er at presse ud af Kinshasa. Selv man nok aldrig skal sige aldrig: kapitalismen har jo til fulde bevist at hvor der er en køber, er der også en vare. Og en pris. Selvom Roskildes bookere nok kan nøjes med at tage af kaffekassen til næste år. Hvis de til den tid stadig er friske på at finde mere "congotronics" til os.

Afenginn (DK) vil ganske givet sige noget til folk med hang til Balkan, til f.eks. genrespydspidserne Gogol Bordello, men selvom klarinetudtrækket hos danskerne så afgjort er østeuropæisk, er slægtskabet med Kaizers Orchestras lige parring mellem folkemusik og rock også tydeligt i de gennemgående folkemusik og -vise orienterede arrangementer. En filmisk detalje der gør Afenginns output til mere lyttemusik end en kroppens brugsmusik, som Balkan jo rettelig er.

Balkan, klezmer, sigøjner, eller hvad man nu vil kalde det er nemlig en musikpuls designet til livets højtider, til bryllup, dåb og begravelse, til at holde kroppen i bevægelse ved enten hurtig dans, eller langsom kontemplation i sorg og med megen følelse.

Afenginn er her ofte på udebane, er gennemgående noget mere kølig og nordisk i sin tilgang til musikken, i solisekvenser endog jazz'ede, men når de giver los, og de gør de skam ind imellem, sætter de selv salgspredikatet "Bastard-Punk-Ethno" på hvad de har på hylderne, og - bang! En booker bankede på, for til den etikette kan Roskilde jo ikke sige nej.

At høre **Chico Trujillo (CHL)** er som at stikke nåle i en globus: snart cumbia fra Columbia, ska fra Storbritannien, mariachi fra Mexico, dertil en elektisk guitar med pinpoint i Vestafrika, en akustisk der har øvet sig ikke så lidt på flamenco, en popvokal der snart er meget mere spansk end latinamerikansk, for så pludselig at lyde helt Mikael Wiehe'sk i sin insisterende protest!

En sådan piercet verden er normalt enten en joke af en våd aften på Rytmask Musikkonservatorium eller - ja,

bare en joke. Men ikke for Chico Trujillo! Der er egentlig ingen som helst åbenbaringer i deres musik, slet ikke, men bare det at man kan lave musik til nysgerrigheden er forbløffende: for hvordan kan det her overhovedet hænge sammen?

Det lyder helt åndssvagt, men det eneste sammenligningspunkt der er til chilenerne er faktisk Røde Mor, der jo selv havde en evigt knejsende rygrad af latin, brugte den originalt.

Kort sagt? Knejsende pop-rock på latin med megen dansabel ska ind over. En sjælden musik til både ører og fødder.

Når man hører Russ Jones forklæde sig selv som **Arriba La Cumbia (UK)** hører man først en organisk og levende musik blive hakket op til sin essens - som set af ren remixer, og IKKE en danser vel at mærke. Og når man så ellers ser mandens porcelæns-hvide hud begynder man straks at tænke på en variant af hønen og ægget: kom slaverne til Caraibien FØR, MED eller helt UDEN de sukkerrør der senere skulle påføre dem så mange lidelser?

Russ Jones er en hot dj. En golddigger indenfor såkaldt "global beats", dvs. han er en dj der specialiserer sig i cut'n'paste på verdensmusik. Indtil videre har han så rodet lidt med bhangra og rumsteret sig frem til 13 compilations, bl.a. indenfor Balkan og sigøjnermusik, og altså også en han kalder for *Arriba La Cumbia*.

Cumbia er så de colombianske slavers musik. Egentlig en scoredans der senere udviklede sig til en svært dansabel verdensmusikstil i mødet med europæiske blæseinstrumenter og harmonika, dertil afrikanske trommer, fløjter og dans.

Russ Jones krydrer sin fidus med medbragte danserinder og den ægte vare, nemlig colombianske Systema Solar (se straks nedenfor).

Når man hører Russ Jones selv er balancen skrøbelig mellem kalkuleret neo-imperialisme og velment u-landsbistand. Men tilstedeværelsen af Systema Solar redder lige netop projektet op på overfladen af kviksandet. Så må koncerten ellers bare gøre sit (til ikke at synke).

Systema Solar (COL) optræder altså også under eget navn, og pr. pat har de jo fået landets cumbia ind som modernælk, den nærmest afrokaribiske stil der her til perfektion inkorporeres i Systema Solar store remix-gryde, hvor verdensmusikmødet opdateres til i dag på electronica, house og hip hop.

Det selvbetitlede debutalbum ('09) er egentlig ikke nogen lytteplade, men mere en opfordring til at bruge sanser og sansesapparat, og så afgjort mest med kroppen i bevægelse. Dog er det tydeligt at Systema Solar er så meget hjemme i hjemlandets toner at de, når de selv vil, på formidabel vis formår at forstørre dansestilen cumbia, jo egentlig en udfarende frierdans, helt op til et stammedanshvirvlende hele.

På det seneste har Roskilde satset på den hippe og dansesikre cumbia, og sandelig! Sidste år fik vi *præcis* samme mønster som i år: en dj, i det her tilfælde hele to kollektiver, argentinerne El Hijo de la Cumbia & Anasol MC og Zizek Club, begge med direkte sigte på at vride cumbia gennem electronica og ud som club-lyd.

Læg dertil den ægte vare i form af colombianske Bomba Estéreo, og Roskildes kalkulerede mønster står tindrende. I år er kvaliteten af den her fidus dog mærkbar ringere end sidste år. Måske det bare var på tide at købe sig en verdensmusikalsk GPS der også kan finde ud over grænserne for en ringkørsel om sydamerikansk cumbia?

En vestafrikansk ngoni er en slags proto-banjo, en kalabas med strenge, der, groft sagt, med sin tørre og skarpe lyd kan minde lidt om en harpe. Bassekou Kouyate var den første der, som en anden Bob Dylan i Newport, tog noget af det sakrale ud af instrumentet, lagde nyt på en tradition, og både revolutionerede dens brug og dens musikalske spændvidde.

Det første gjorde en ung Kouyate ved simpelthen at bevæge sig og instrumentet forrest på scenen, og spille på det som en guitar. En uhørt og kontroversiel brug i 80'erne, i dag udbredt praksis i Mali. Det andet gjorde han ved at opfinde basngoni'en og ellers eksperimentere med en ekstra streng, end de traditionelle fire, for større harmonisk spændvidde.

Les Espoirs De Coronthie (GUI) er Afrikas svar på Enya meets Salif Keita: masser af vandig harpelyd og snart spørgende solostemme, snart svarende korsang. På en scene er bandet 14 mand høj, spillende på traditionelle instrumenter; f.eks. er "harpen" en kora, dertil en balofon, den lokale xylofon, samt guitar, trommer og dansere.

Traditionel musik fra Guinea er manding, dvs. Mali musik, og det er derfor ikke for ingenting at sangen er som snydt ud af giganten Salif Keita: under lyt på musikken er den her detalje faktisk ret irriterende, med mesteren in mente er det nemlig svært at abstrahere fra at andre kan lyde på samme måde. Det hele, musik og sang, flyder dog sammen i en sådan grad at man alligevel ender med at tro på den bedste intention.

Som verdensmusikalsk ekskursion er Les Espoirs De Coronthie så absolut et "begynderband" i den forstand at de er lo-fi verdensmusikere, aldrig bevæger sig ud over det nødvendige og det pædagogiske. Så er du selv en ørn til det eksotiske, og vil du introducere din interesse for en uindviet, er Les Espoirs De Coronthie så absolut en glimrende åbning.

For kosmopolitiske musikrotter er her dog ikke meget at hente. Fraset måske lidt gode intentioner og godt håndværk.

Ngoni'en er derfor helt naturligt det centrale udgangspunkt for **Bassekou Kouyate & Ngoni Ba (MALI)**, der bagved bandlederen fyldes op med yderligere en park af ngoni'er, trommer og kalabas, og foran har Amy Sacko, kaldet Afrikas svar på Tina Turner.

På Bassekous dygtige blues-soli høres det at han har spillet sammen med Roskilde-favoritten og kora-mesteren Toumane Diabaté, en sikker hånd i at blande tradition op til den særlige vestafrikanske proto-blues.

Bassekou har selv arbejdet sammen med U2 og dertil andre gamle Roskilde-kendinge som Santana og Ali Farka Touré; Bassekou var med på geniets posthume *Savanne* ('06).

Bassekou var selv forbi på en regnvejrsdag i 2007, så i år er han selv blevet en Roskilde-kending. Og vel snart den sidste Mali-citron der er tilbage at presse for Roskilde?

RF '10 - Mellem - Stilliste

Electronica - Moderat (DE)

Electronica/dj - Matias Aguayo (CHL)
Electronica/dance - LCD Soundsystem (US) ; Tim Sweeney (US)
Electronica/disco - Lindstrøm & Christabelle (N) ; Prins Thomas (N)
Electronica/dubstep - Ikonika vs Cooly G (UK)
Electronica/ghettotech - DJ Umb (UK) ; Schlachthofbronx (DE)
Electronica/latin - Mexican Institute of Sound (MEX)
Electronica/turntablism - Den Sorte Skole (DK)

Hip hop - Brother Ali (US) ; Sensational & Spectre (US) ; Kasper Spez (DK) ; Tech N9ne (US)

Hip hop/jazz - Hocus Pocus (FR)
Hip hop/urban - Drake (CAN)

Indie - Dirty Projectors (US)

Indie/rock - The National (US)

Jazz/brass band/hip hop - Hypnotic Brass Ensemble (US)

Metal/død - Nile (US)

Metal/melodød - The Kandidate (DK)
Metal/metalcore - Converge (US)
Metal/post-metal - Kellermensch (DK)
Metal/progressiv - Meshuggah (S)

Pop - The Asteroids Galaxy Tour (DK) ; C.V. Jørgensen (DK)

Pop/electro - Casiokids (N) ; FM Belfast (ISL) ; When Saints Go Machine (DK)

Reggae/roots - Rootz Underground (JAM)

Rock - Biffy Clyro (UK) ; The Floor is Made of Lava (DK) ; Patti Smith and Band (US)

Rock/indie - Titus Andronicus (US)
Rock/emo - Paramore (US)
Rock/progressiv - Bonaparte (DK)

Verdensmusik/blues - Bassekou Kouyate & Ngoni Ba (MALI)

Verdensmusik/bossa - Céu (BRA)
Verdensmusik/cumbia - Arriba La Cumbia (UK) ; Systema Solar (COL)
Verdensmusik/folkemusik - Afenginn (DK)
Verdensmusik/latin/ska - Chico Trujillo (CHL)
Verdensmusik/Mali - Les Espoirs De Coronthie (GUI)
Verdensmusik/rhythm and blues - Staff Benda Bilili (CD)

RF '10 - Lavt

Navne på hovedfestival der BØR (eller, for at være mere positiv: KAN) undgås.

RF '10 - Lavt - Electronica

Beat Torrent (FR) er en duo, Atom og Pfel, og det er fire pladespillere der remixer drengerøvede filmmusiktemaer, Batman, f.eks., old school hip hop, røvballer på f.eks. AC/DC og Led Zeppelin, dertil lidt scratch på The Beatles og Queens of the Stone Age.

Og det lyder? Perfekt! Og i hvert fald snaldret musik til at hjælpe peristaltikken med at sluge suppen hvor amøberne crawler ryg.

Håndværket er turntablism, teknikken har de lært på aftenskole. Resultatet formår på ingen måde at lave ny syntese på de valgte beats i møde med den kendte musik, er i essens røvkedeligt, giver allerhøjest en mindre lyst til at høre originalversionen.

Beat Torrent lister en helvedes masse priser på deres MySpace. Alt sammen, åbenbart, erhvervet på overlegen fingerspitzgefühl, og til det er der bare at sige at fingrene der skriver det her er forsvarende europamester, verdensmester, olympisk mester og rent ud sagt universmester i at fortælle når priser er bullshit, og det er de her sandelig. Både dem her omkring og dem som Beat Torrent har vundet i tombola på Bakken.

Ovenstående blev skrevet den 5/5 2010, og allerede på den her herlige forårsdag stinker den talentløse duo af det sædvanlige pøllede navn der, på såkaldt "partyremix" af spor alle kender, skal slutte festivalen af fra Arena klokken klam om søndagen.

Deres alibi? Den perfekte grund til at du tager et tog hjem lidt tidligere.

Drum'n'bass med skiftevis melodi på guitar eller synthesizer er **Pendulum (AUS)**. Roskilde selv sammenligner meget rigtigt bandet med The Prodigy, men tilsammen har australierne slet ikke englændernes monumentale fornemmelsen for rave. Den evigt insektstikkende fornemmelse for drum'n'bass sikrer at stilen forbliver tro mod overgenren electronica.

Rob Swires vokal er lettere håbløs, prøver at presse sin orientering mod rapcore fra specielt Linkin Park, men ender i stedet med at blive en babylonisk stilforvirring mellem "seriøs" klublyd fra drum'n'bass, og et forsøg på stadionlyd af elektrificeret nu-metal.

Når de nu spiller kan man faktisk kun ærgre sig på bandet vegne at deres lyd ikke er større end som så: den ene vej flygter nemlig klubfolket uden større respekt for rock, til den anden rock- og metalfolket der ikke helt kan forstå hvad klublyden skal til for.

The Avalanches, selv på Roskilde i 2004, er et perfekt eksempel på at Australien skam er leveringsdygtige i fremragende syntese og samling mellem traditionel sangskrivning og electronica.

Og "Pendulum"? Sikkert et pendul designet til, på Edgar Allan Poe'sk vis, at snitte sin lytter op til et indre af fin musik, men ender i stedet med at rydde sine lyttere ud til begge sider. Og væk.

Men må man foreslå at aussierne hurtigst kaster en fløjte ind i mikset? Eller måske en badeand der kan sige piv? Bare et forslag.

Nedry (UK) er for det første hyppede, for det andet lyder de som en sonisk museumsfløj i 90'erne: Lamb, Björk og Radiohead. For det tredje er stilen for det meste trip hop, men også drum'n'bass og - hold nu fast i programmet - dubstep! Ja, sgu! Dubstep! Den her elendighed vil endog Roskilde prøve at sælge os som er de et museum, undskyld: et sminket lig på noget så hipt som dubstep! Ja, der stod: DUBSTEP!

Så kan man li' at gå på museum, og kan man li' dubstep (læs: DUBSTEP!) er Nedry sandelig katten i sækken. Forsanger Ayu Okakita lyder for det første lidt som Beth Gibbons og lidt som Björk, men mest af alt er hun japaner, og vupti! Selv det skal nævnes for at sælge varen: museum, dubstep OG Japan! Men ingen steder står der skrevet at debuten *Condors* ('10) aldrig letter, allerhøjest står stille og falder fra hinanden - som en styrtet DC-10'er lappet sammen igen med tyggegummi...

Lamb var en duo der lavede trip hop på drum'n'bass og forblev i 90'erne. Nedry er en trio der laver trip hop på drum'n'bass og dubstep (weee!) og hører til i 90'erne. Og det skægge af det hele? Det er at den sidste trip hop-plade af værdi faktisk var dansk: *Another Eden* ('00) med århusianske Ørtz, der, minus dubstep (øv), lyder som Nedry og Lamb i den store brug af electronica.

Og lad dem nu endelig bare være en værdig gravsten - Ørtz, vel at mærke - for dødfødlinge som f.eks. Nedry.

RF '10 - Lavt - Hip hop

Die Antwoord (ZA) betyder "svaret" på afrikaans, og afrikaans? Lyder som en grønlander der lige har lært hollandsk, og hvis han nu står loadet på årgangsøl og foran en karaoke med parodisk rap på Beastie Boys og Dizze Rascal, pop på Aqua og electroclash a la Peaches er vi ved at være der. Og stilen? Sydafrikansk såkaldt "zef", en betegnelse for noget udefinerbart, men med krydsklip på genrer, og tydeligt sydafrikansk.

Og satirisk? Den vinkel lægger bandet slet ikke skjul på, men som "seriøs" (!) parodi på en genre kan de ikke så meget som ridse en enkeltfure i den profilsål af genial parodiering, her på metal, som vi får den af Spinal Tap.

Det her er ganske enkelt en gang usammenhængende Minnie Mouse meets Ali G, og det på musik og beats der ikke har den mindste originalitet, slet ikke har noget som helst at sige, og da slet intet at gøre på en festival.

Men, om ikke andet, har vi da her bundlinjen: Die Antwoord er så suverænt årets ringeste navn, og det uden den mindste tvivl. Bunddroppen i badekarret, om man vil.

Tilsyneladende er Die Antwoord slået igennem som et rygte via blogs, og fint nok. Men Sydafrika? I 1939 oprettede apartheid-styret Atteridgeville som by for udelukkende sorte. Nogen, og med en vis ret, ville nærmest sige byen var en deportationslejr, men i hvert fald har stedets håbløshed gjort den til den by der har verdensrekorden i antallet af seriemordere: ikke mindre end ni styks siden 1956, heriblandt Moses Sithole, selve onskaben personificeret.

Men byen overlever! Og det gør den selvom den lever i frygt for seriemordere på fri fod, dagligdagens vold og en fremtid på de lange udsigter. Til at give mening får den luft på ikke mindst håbet fra musik som f.eks. en DJ Mujava, der har sin stærkt medrivende "Township Funk" ude på det hippe selskab Warp Records, ellers er et hot nummer på tasken hos ikke mindst den Roskilde-aktuelle DJ Gilles Peterson.

Atteridgeville har alle forudsætninger for at blive det nye Kingston, og byens udvikling (og overlevelse) via musik i en post-apartheid æra er rasende interessant. Men i stedet for at have øret på det kommende og det nødvendige, skal der nu i stedet slæbes et aldeles talentløst navn af hvide tabere ind fra Cape Town. Og hvad er det lige de har svaret på?

RF '10 - Lavt - Indie

RF '10 - Lavt - Indie - Pop

Duoen **Beach House (US)** blev dannet i 2004 med Alex Scally på guitar og keyboards, og rundet af Victoria Legrands vokal og arbejde på orgel. Siden er det blevet til tre albums, senest *Teen Dream* ('10), på henholdsvis drømmepoppens brede atmosfæriske tekstur og dertil kammerpoppens fokuserede intensitet om de enkle og direkte virkemidler.

Alt sammen en scene omkring Victorias stemme så tæt op af Nicos at man under lytningerne hele tiden leder

efter spor af sug på cigaretten, af slurp på whiskey'en.

Forløsningsen sker dog aldrig, og nok så velmente lytninger bringer aldrig andet med sig over end stiløvelser i lav- til midtempo uden anden udvej end sangenes naturlige slutninger.

Gad vide om man skal stå helt stille og se alvorlig og indsigtfuld ud når man overværer en fremførelse af den her musik? Om man mon har lov til at genkalde sig den totale kedsommelighed man har med sig fra hjemme foran anlægget? Om man ikke bare skulle ta' at blive væk?

The Kissaway Trail (DK) er endnu et af de mange nye bands der i år gør genkomst på Roskilde efter nyligt at have debuteret på PAVILION JUNIOR.

Således var både The Kissaway Trail og The Floor is Made of Lava forbi i 2007, og begge var elendige: de første på en ufrivillig komisk gryde brændt på med alt for tydelige rester af Arcade Fire og, især, The Flaming Lips. The Floor is Made of Lava kom dengang forbi med en elendig gang danserock, men har i år taget sig sammen, er nu et seriøst rockband.

For det er jo ikke usædvanligt at kunstnere eksperimenterer og prøver sig frem, bevæger sig hastigt, især i opstartsfasen. Men ikke The Kissaway Trail! I år er de ude med deres anden plade, *Sleep Mountain* ('10), der - igen - lyder som Arcade Fire meets The Flaming Lips.

Og det nye? At der er tilført mere indie rock over indie pop, groft sagt mere Figurines, mindre Mew.

The Kissaway Trail har dog (stadigvæk) en fin sans for den internationale og store indie-lyd, men også et band der vil knække nakken på Darwin den dag musikbranchen lærer sig kvalitativ selvjustits og opfinder en falsifikationsligning der kunne lyde noget i retningen af at: "Et band med midler der er 100 % hørt før, er 100 % overflødig".

Vi har haft Mercury Rev, vi har haft Arcade Fire og vi har haft Fleet Foxes, så hvorfor ikke lave kompot på det hele og få symfonisk skønhed, få lys indie rock og vokalharmonier fra ikke mindre end tre forsangere? Som sagt så gjort, og dermed er **Local Natives (US)** kanonkonger på vej ud af røret, mod Roskilde og med masser af krudtslam fra endnu mere hype.

Og på vej? Med deres debut *Gorilla Manor* ('09), der specielt er gennemsyret af de Fleet Foxes-agtige vokalharmonier, deler de vandene lige mellem dem der savner Arcade Fires stadion-indie og Beach Boys' lyse harmonier, og så ellers dem der ikke kan tro sine egne ører.

Og ørerne? "Tro os", siger de, kælent og r&b-agtigt: "det her er det fedeste, Local Natives er overhovedet ikke hype, de er vores nye favoritter, og de holder". "Løgn!", siger mund og forstand.

Haha! Ja, her troede man lige at Roskildes salgsomtaler var en dørsælgers stærke skosnude i dit skridt - og av for satan - men nej, bare hør hvad der er at sige om **Vampire Weekend (US)**: "De fire studiekammerater har udviklet en egenartet indie pop ved at fusionere Paul Simons Graceland med lidt ska, afrobeat, barokmusik og The Police. Det er upbeat popmusik for folk med stærke briller og mere fylde i bogreolen end ryggraden", citat slut.

Det her er det tætteste Roskilde nogensinde er kommet en sviner, er så smukt at flere ord bare vil ødelægge det her store, sjældne og sande øjeblik.

Men som musik? Er der noget at komme efter i deres worldbeat, deres pop og indie på verdensmusik/lidt for tydelige parafraaser over den stadigvæk fremragende *Graceland* ('86)? "Nej", citat: Den Onde Fætter, og slut.

RF '10 - Lavt - Indie - Rock

Debut i 2005, på Roskilde i 2006, og nu frisk på gaden med en to'er *Serena-Maneesh 2: Abyss in B Minor* ('10).

Sidst **Serena-Maneesh (N)** var forbi havde de en visuel reference til Velvet Underground, og med deres struktur på Neu!, shoegazer fra My Bloody Valentine og støj fra Sonic Youth samlede de endog en original og mulig udvej fra tidens køren i ring om garage rock.

I dag er løsenet for retro-rock så enten den rene retro, kopisme, eller psykedelica, og sandelig! Om ikke opfølgeren lige netop afsøger terræn på bevidsthedsudvidende vis, fletter prog, kraut, shoegazing og melodios indie rock sammen til et bud på en mangefarvet og kalejdoskopisk lyd anno 2010.

Problemet er bare at den begejstring, der i 2005 fik Dagbladet i Norge til at udråbe deres debut til årets plade, stod tilbage i tiden da bandet gik frem. Og her står de så. Alene, med en musik der brydes for meget i de gode intentioner, og dermed ender op med slet ikke at have nogen rigtig brugsværdi, i et klart øjeblik allerhøjest kan kaldes for genremusik for indie rock.

For et indie rockband grundlagt helt tilbage i 1989 er det lidt magert når det sjoveste der kan siges om **The Bear Quartet (S)** at bandets 15 (femten!) plader siden 1992 og frem til 2009 alle har to ord i titlen, og at det første ender med et y. Fra debuten *Penny Century* til den aktuelle *89* (læs: "eighty" og "nine", og tingene passer). Ind imellem er der endog lidt ekstra bonus ved at albumtitlerne faktisk er sjove: *Gay Icon* ('01), *Saturday Night* ('05) og den helt oplagte *Moby Dick* ('97), tyder alle på at bandet har krummelurer under hårgrensen.

Det var så det sjove. Det mindre sjove er at man ved lyt så udmærket forstår hvorfor bandet aldrig har solgt plader. I front har vi for det første den meget svenske Mattias Alkberg, men aldrig så meget svensk at han bliver så uforskammet charmerende som f.eks. en Anders Wendin (Moneybrother) eller en Håkan Hellström.

Vokalens generelle karakterløshed er, vistnok, helt bevidst mikset ned og har det faktisk ellers med at forsvinde i de cirkelnde lag af, bevares, kompetent brug af 80'ernes post-punk - fra new wave til helt Scorpion'ske eskapader på det høje hår - der alt sammen er den primære benzin på svenskernes bud på indie rock. Suppleret op af det eftertænksomme i brugen af den sjove sproglek med pladetitler, ikke mindst.

Når man er færdig med at grine er der dog ikke meget mere tilbage at gøre end at give plads så festivalens svenskere kan komme til. Måske man skulle spørge en tilfældig om der er andre subtile jokes i det her band? Eller er deres løse og jam-agtige tilgang til det kompositoriske, kombineret med en studieproduktion der på den anden side glatter enhver ansats til noget "farligt" ud, en joke i sig selv?

RF '10 - Lavt - Pop

Lidt synd at Roskilde er langsomt ude med at kaste hvide håndklæder af håb efter den hippe digterinde Lone Hørslev, der i **Mouritz/Hørslev Projektet (DK)** endog begår sig som den gode gamle bartskærer med overlap til f.eks. tandlægegeringen: i hvert fald lykkes det hende at trække alle tænder ud af ellers så sikre Mads Mouritz, der i eget regi ikke mindst stod bag den mindre perle *No More of Less* ('08).

Inden da havde han dog allerede mødt Lone, og det resulterede i *Så er det sagt* ('07): en plade i et fyldt dødishul, en afdæmpet accessorie (hedder det vist i de kredse?) uden mindste retning, og forblivende et møllehjul i Vestas' produktion. Ingen vind, og en udgivelse der hurtigt kunne/kan/for evigt vil findes på udsalg.

Sidste år leverede så Hørslev hele to udgydelser pr. musik: sammen med Solveig Sandnes (ex-Lovebites) blev det til først projektet *Er de sjældne med Lyserød lyseblå beige*, siden anden omgang i tremmesengen med Mouritz/Hørslev Projektets *Bang, bang, bang*. Den første har den ca. fine sang "Selv den bedste båd kan kæntre", den sidste har rockende og elektroniske stiløvelser, er så klart bedre end debuten.

Og? For det første kan Hørslev ikke synge, og for det andet har Mouritz hørt for meget til Nikolaj Nørlund der tolker Strunge. For det tredje er Hørslevs poetiske projekt det læsende øjes projekt, dvs. at der ofte kommer helt utrolige smutninger i øret på f.eks. ordet "lotto" ("sunget" af fru'en selv) i sætningen "som dødsfald eller vinde i lotto" (fra titelnummeret "Bang, bang, bang"), eller bare hør hvordan Moritz falder og slår sine små og nøgne knæ på det sidste i sætningen "Når man kommer fra en lejlighed/ Med to små børn inde midt i byen" (fra "Hus og

have").

Mange flere eksempler kunne gives, men mest af alt er det poetiske projekt en lille håndtaske der maler det personlige op i det hjørne hvor Højholt forlængst har penslet med Gitte, prøver at gøre hende, dvs. Gitte, til et slags følgedyr, til en lille krog i teksten der kan huskes, lidt ligesom de sataner man ser når man er på mescaline. Et poetisk greb? Javel, men også primitivt, er hele første side i grundbogen.

Og værst af alt: selv når man læser Hørslevs tekster - det være sig såvel sangtekster, som romaner eller digtsamlinger - er der mange fyldord, mange konstruktioner der tyder på at hun enten har brug for at justere brillestyrken (til teksten står i øjenhøjde med meningen), eller, specielt mht. sangteksterne, må se at komme i andre kredse en der hvor anmeldere (med kiropraktorrygge af al den klapperi) leder konstant efter afløseren til Peter Laugesen meets Mindspray.

Hørslev er også, for mere er hun, ren og skær familyrik: fordi uden mindste spor af østrogen i kroppen står man her magtesløs. Og kan kun tro på at hun faktisk mener det. Når hun truer med at skifte din ble.

Og Mouritz? Han burde vide bedre, i hvert fald snakke med nogen. Eller måske bare fange et af fru Lones følgedyr og tampe sandheden ud af kræet?

Det er snublende nært at kalde den musik for "alternativ" (læs: for indie) der faktisk er en så langsommelig trillende omgang at dens ypperste force er at den slet ikke egner sig til MTV's tomme videounivers. Vi er i gang med **Efterklang (DK)**.

Siden 2004 har de lavet blød piskerismusik til smarthåret og soundtrack til lejrbalet for en lille midtbys elite der - i ramme alvor - tror på at deres heltes kalkulerede brug af atmosfære og melankoli - størrelser der normalt kommer grædende af nød, ikke af kommando - deres kedelige cut-up på kor, electronica og samples er de nye sorte.

Men det her er en søgt joke med indbygget elastik, og overlever man ellers deres produktion (og har man respekt for dem der faktisk vil noget med musik, overlever man kun et samlet lyt med så løftede øjenbryn at grimassen til sidst er revet op til langt over ørerne), ved man hele vejen at fremtiden ikke blev fortalt med gårsdagens avis, at en formular er noget man får fra f.eks. kommunen til at ansøge om boligsikring, slet ikke er noget man går rundt og laver "musik" over.

For bogholdere skal det dog siges at det p.t. attituderelative band nu er forbi på Roskilde for fjerde gang, denne gang med deres det tredje album, det aktuelle *Magic Chairs* ('10), der er bevidst mere poppet end de to forgængere *Tripper* ('04) og *Parades* ('07).

Man når jo større publikum med "pop" end med "indie", og balancen er nu at beholde "integritet", og ikke lade sig fange af MTV-rotation. Gennemgående for deres lyd er dog det at den, også langt ud over landets grænser, kaldes for "drømmende", vågn op!

"Sovende" er nemlig det rette udtryk for de aktuelle helte for det segment man indenfor politik kalder for "marginalvælgere", dem der stemmer hvor det i tiden er hipt at stemme, er de samme der nu hører Efterklang. Ingen tvivl:

I 2001 suttede "marginalvælgerne" på Venstre, i 2005 på de Radikale, i 2007 var det lige før det var Ny Alliance der fik aben, men til sidst begyndte det i stedet at tippe mod SF, hvor marginalvælgerne i skrivende stund lever deres det fede liv.

På samme måde havde de hippe marginallyttere for bare få år siden, også i udlandet, deres ører dybt nede i substansen hos Under Byen, det har de så ikke mere. Nu har de Efterklang i stedet. Gad ellers vide om det er de samme mennesker?

I hvert fald er Efterklangs base typisk storbyens mest selvfede mennesker, veluddannede og pæne, og med en meget nøje defineret smag. Specielt lige nu.

Og storbymenneske? Det er ham/hende der tjekker alt i spejlet og tager moderigtig skotøj på for at lufte hund, men så undrer sig over hvorfor det ikke fossede ud af Fido? Indtil han/hun kommer tilbage til hjemmet med Efterklang som følsom muzak. Og tager skoene af.

Christian Karlsson og Pontus Winnberg er nok ikke navne der får poptøser til at hvine, og det gør Bloodshy & Avant, deres nom de plume, deres sangskriver- og producervarne nok heller ikke. Men når det så siges at de har skrevet sange for Kelis, Kylie og Madonna, at det er dem der har skrevet Britneys "Toxic" kan det jo sagtens være at der falder et stille pigesuk af.

Sangskrivertalenterne har de så nu omsat til eget band og sat den habile amerikaner Andrew Wyatt i front for **Mike Snow (S)**.

Tilsammen laver de typisk MTV-pop, sådan lidt Gnarl's Barkley for begyndere, og problemet er nu at duoen ligner noget der er blevet klemt i en biljagt i en amerikansk b-film fra 70'erne, at den gode Wyatt i front ligner en fedtet hippie der helst synger ømt om sin sidste kolde tyrker.

Projektets talent og sange er ellers fine nok, men tilsammen afleveret på poppens omvendte Milli Vanilli-faktor (Milli Vanillis X-Factor?): nemlig at popmusik er 20 % talent, 20 % materiale og 60 % *brand*, dvs. har man ikke karisma, udseende, lækkert hår og et liv så tomt som en forside på Billed-Bladet har man tabt på forhånd. Også selvom man har et fifty-fifty kørende på talent og materiale.

Poppens natur er jo simplificeringer af genkendelighed, og herunder også udseende: smukke mennesker er jo lige netop smukke fordi deres ansigtsproportioner er harmoniske, dvs. i virkeligheden en karakterløshed på facit til harmoni.

Så lige så lidt som der var publikum til The Real Milli Vanilli, er der publikum til Mike Snow. Eller sagt på en anden måde: duoen mangler det sidste i perspektiv og fornyelse til at blive til enten intelligent pop som f.eks. Gnarl's Barkley, eller de sidste nørdede snørklerier til at blive til indie pop som f.eks. Efterklang.

Og indtil den dag det manglende (måske) sker, er de fordømte af deres eget talent for poppens natur.

John Olav Nielsen & Gjengen (N) har med *For sant til å være godt* ('10) en debut ude der sandelig rammer rigtigt på titlen: at naivitet brugt som bærer af budskab sjældent virker, og da slet ikke når man hører den her teen-forvirrede omgang powerpop/pop rock med primitive synths bagved Niensens Håkan Hellström'ske vokal, på sange så teen-angste og poesibogsærlige at man ellers kun finder deres lige hos f.eks. en Robert Smith.

Emopop! Ja, man får næsten lyst til at opfinde en hel ny genre når man hører den her slags fuldkomne skrammel - for hvem skulle dog nogensinde have troet at der ville findes en musik der faktisk kunne få Håkan-classic til at lyde helt voksen? Til straks at få Robert Smith til at gro i øjenhøjde med til sin egen alder?

Projektet er et forsøg på at synge sig væk fra det triste trummerum og hakken motor i Bergen knallertklub, et forsøg på at sætte ord på teens i et hamsterhjul. Og alt sammen noget der lykkes så godt at projektet ender med at opløse sig selv i al sin fortænkte teen-forbløffelse over at verden faktisk er til, at der - bag forvirringen - ligger og venter et (voksent) ansvar derude.

Det var så en streg gennem det tematiske, det musikalske kan man passende overlade til første time på musikefterskolen. På den umiddelbare erkendelse af den her musikalske talentløshed bliver selv musikalske analfabeter nemlig pumpet gule og blå af selvtillid over hvor let det er at få en plade ud, hvor let det - åbenbart - er at komme og optræde på Roskilde i år.

Teentøserock! Ja, dér fik man lige opfundet endnu en ny genre til den her fuldkomne gang orientering i retningsløshed.

RF '10 - Lavt - Reggae

Julian Marley (JAM) er en af mange sønner af Bob, og spiller som farmand roots-reggae. Julians stemme ligger forbløffende tæt op af den fædrene arv, men læg dertil en tydelig snert af Seal under de mere soul'ede passager.

Efter en ren roots-debut i 1996, har Julian siden stået for to albums (i 2003 og 2010), der begge også har roots som bærende element, men dertil også en del nye brugsspor af hip hop, jazz og r&b. Og som sædvanligt et leveringen et klanforetagende med deltagelse af Julians mange brødre (Stephen, Damian, Ziggy og Rohan).

Generelt set, måske minus Damien, beviser Marley-drengene at Lennon-drengenes kunstneriske fallit ikke var noget tilfælde, at en gudsbenådet sangskriver af en far måske nok gør afkommet miljøskadet, men ikke nødvendigvis velsignet med talent. Julians små justeringer for at modernisere faderens lyd er ganske enkelt ikke nok til at flygte fra at det her allerhøjeste er kedeligt, for det meste bare den rene røvballereggæe.

Der er intet i vejen med pop, tværtimod: dens sigte er den repetitive gentagelse der skam også bruges i den bedste digtning, nemlig med rim og genkendelige rundgange at opbygge en stemning, at indgå en pagt med sin lytter/læser om at i det her rum er vi fælles, her forstår vi hinanden. Jeg lover ikke at lave en "avantgarde" på dig, til gengæld er vi så begge glade.

Fidusen med den gode pop (og den gode digtning) er så at bruge skabelonen til at multiplicere horisonten, at gøre hverdage mere tålelige. Simpelt, men også så svært at alle talentkonkurrencevindere er glemte til næste år. For sidste år blev de nemlig sorteret fra af pladeselskaberne, og hvorfor? Fordi de ikke havde talent, men i talentkonkurrencer er det jo netop nederlaget vi kan identificere os med: det talentløse tudefjæs der hurtigt bliver glemt, snart ender i druk og narko, får sin bekomst. Nå! Kom nu godt hjem, Julian.

T.O.K. (JAM) spiller dancehall, en blanding af tung og dyb hip hop, autotune og slesk r&b, samt masser af caribisk flava - som det hedder. For "T.O.K" betyder angivelig "touch of class", og når man så straks opdager at de har sange (tunes?) der hedder "Money 2 Burn", "Me and My Dawgs" begynder ting at dæmre, og med specielt sangen (da tune?) "Afternoon Pornstar" bliver det tindrende klart hvorfor ligeledes Roskilde-aktuelle Rootz Underground ligefrem gør en aktiv indsats for at distancere sig fra dancehall.

Jamaicansk reggae er, og har altid været, gennemsyret af homofobi, såkaldt batty lyrics, og det er jo velkendt at selv dansk hip hop jo er inficeret af homofobi; bare tænk på stuntet med MC Rainbow, en fingeret rapper, der udlovede sig selv som date til TV 2 programmet Dagens mand. En fremragende ide, der blev mødt med pinlig tavshed af samtlige de såkaldt "progressive" danske rappere.

På samme måde er dancehall det ulige møde mellem amerikansk hip hop og Caribien, er sexistisk (mod kvinder), muligvis homofobisk, men i hvert fald overfladisk til langt over hvad selv en så veldefineret pop-formular kan, vil og skal bære.

T.O.K. er så hjernedødt at alle jer med det store organdonorkort bør holde sig væk. Med så lam en musik er hjernedøds-kriteriet nemlig i kraft, så hvis man synes det her er godt, vil man risikere at vågne op som nyindsatte indvolde på et sygehus dagen efter.

RF '10 - Lavt - Rock

Det musikalske samarbejde på tværs har jo altid eksisteret, men hvorfor der pludselig er gået mode i såkaldte "supergrupper" er svært at sige, men for lytteren er faktum som regel at hvis man ikke er slank og tunet til baglæns sprint har man bare tabt.

En "supergruppe" er, ser det ud til, defineret af mindst et styks støvet gammelfar fra gemmerne og dertil opfyldning på diverse aktuelle bands. På den konto har vi f.eks. senest fået konstellationerne Apparatjik og Chickenfoot og nu **Them Crooked Vultures (US/UK)** bestående af Dave Grohl (Nirvana/Foo Fighters), John Paul Jones (Led Zeppelin) og Josh Homme (Kyuss/Queens of the Stone Age).

Deres selvtitlede debut ('09) lyder ikke overraskende som beskidt, og indimellem også psykedelisk, Queens of the Stone Age minus de tunge stoner-elementer, lyder vel nærmest som et aparte forsøg på at ryge The White Stipes fede og så lokke dem til at spille filigran og lir på halvfærdige demoer.

At noget så pøllet som den her joke - læs: en plade uden en eneste sang der kan huskes - kan sættes forrest i køen til at sælge billetter til årets festival er ikke bare forfærdeligt, det er også en lømfældig omgang med den gensidige tillid arrangørerne og festivalgængerne imellem.

Men derfor er det jo bare fedt at Grohl selv var ude i forsommeren og sige at han havde lyst til at rocke og at den her energi skulle ned på den kommende plade med Foo Fighters, han ellers glædede sig gevaldigt til at komme i studiet for at lave.

Man kan så bare håbe at manden, når tid er, går i studiet på inspireret glæde over at have hutlet sine, åbenbart, tomme lommer gennem en hel sæson af festivaler.

Så slutlinjen er den at nu hvor Queens of the Stone Ages to sidste plader har været elendige, er Them Crooked Vultures bare endnu en måde for Josh Homme at lade de lade batterier op igen, hans nok så kendte Dessert Sessions er en anden.

Men manden har jo allerede død nok på samvittigheden, nemlig da sideprojektet Eagles of Death Metal var nødt til at aflyse i 2007, da Josh Homme hellere ville promovere den elendige QotSA-plade *Era Vulgaris*.

Them Crooked Vultures er en forventning på den rene og rytmiske lommefandango for dig der står og lige er i gang med - igen i år - at tabe dit høreapparat ned i en pisserende tæt ved Orange.

Der var en gang hvor Australien styrede hele universet med musik: Metal? AC/DC! Pop? Kylie, Men Without Hats og Crowded House! Rock? Midnight Oil! Og hvad så med stadionpop? INXS!

Den velbetalte tradition for den store stadionrock er nu den niche i australsk rockhistorie som **The Temper Trap (AUS)** forsøger at tage på sig, og lyder jo godt. Men desværre kommer de til at lyde så meget af U2, Muse og Coldplay at deres eksistensberettigelse kun kan forsvares når de f.eks. bliver lidt lummerfunky eller smider om sig med lidt aborigin-rytmer. Og selv de sidste ideer har Midnight Oil jo brugt før!

Her er ikke meget, medrivende og melodløst, javist, men som samlet pakke og formel for noget der kan give

mening er her ikke meget.

Så sidste es er forsanger Dougy Mandagi, hvis falset man skal enten til Island eller til Københavns Drengekor for at finde sin mage. Med lidt velment anstrengelse og lidt forvrængning på teknikken forsøges det endog at få stemmen gearret lidt smart og indie-ficeret, men planen lykkes nu aldrig.

Her er ikke meget. Og da slet ikke noget så nødvendigt at det giver mening.

RF '10 - Lavt - Rock - Gøgl på hype

Florence Welch er sikkert et godt menneske i privaten, men når hun slipper taget i tandtråden og i stedet tager fat og læner gebisset op mod en mic lyder hun som Sinead O'Conner meets Björk på en maskine af Janis Joplin over et musikalsk tomgangstryk der dog i sine bedste stunder minder lidt om Interpol.

En plade, *Lungs* ('09), er ude under navnet **Florence + The Machine (UK)**, og på den er det sandelig svært at finde fokus gennem lyden: er det her en våd halvfemserdrøm om at genoplive en powerwoman som f.eks. Alanis Morissette? Et forsøg på at gi' den gas til det tuttenuttede hos Joanna Newsom? En joke?

I hvert fald har en underlig hype bygget sig op om Welch & Co., og det gør så at hun nu for gud ved hvilken gang skal trækkes til truget her i Danmark, og med hvad?

Tja, selv mener de at have fat i den lange ende, og den dagsorden foregår så live med vokalen skruet helt i top på powervoman-skalaen - en skrivevokal skruet helt op og langt over ørerne for det tilladte. Men afgjort en god ansøgning til optagelse på endnu en *Woman*-opsamling, ingen tvivl.

Var Roskilde sig selv bekendt, læs: var de så progressive i deres programsætning, som myten vil fortælle os, tog de straks den her joke af programmet og satte danske Pernille Rübner-Petersen på programmet i stedet - godt nok på en mindre scene, men også med et materiale (den evigt voksende debut *The Book of the Mermaid* ('09)), der tager fat hvor netop Sinead O'Conner slap og jager en sær musik helt op i katedralernes stræbepiller.

Men så ville vi nok kun stå ca. hundrede mennesker og blive mere berusede end af et mirakel med vand hældt som vin af Jesu selv - men i stedet skal vi nu trækkes med ulidelig selvsmag på udkrænget lungevæv. Og "vi"? Dem der går i gåsegang forstås, så: er man til hype, og var man ung i halvfemserne, er Florence + The Machine så absolut noget at samles om. Alle andre skal bare gribe til fornuft og holde ørerne på sikker afstand.

Når man er fra Manchester er det åbenbart nemt at få ører til sin musik: f.eks. trioen **Delphic (UK)**, der laver en noget hurtigere og lysere dancerock end den fra bysbørnene New Order. Gennemgående er keyboardet nærmest overstyret, oftest vandigt flygtende, som var den ikke til at styre, lige så ofte rave-agtig, men på trods af hvad der end kan siges, er faktum desværre at Roskilde (igen) er røget i den sædvanlige NME-fælde for hype, og det i en grad så selv den jævne debut *Acolyte* ('10) kaldes for "en af de første bemærkelsesværdige debutplader i 2010".

En linje der i øvrigt skal læses mellem sig selv: pladen udkom nemlig den 11. januar, så sandelig! Den var skam en af de første på sæsonen, så mon ikke det er det der menes at være bemærkelsesværdigt?

Bandet er let at sammenligne med landsmændene fra Friendly Fires, selv på Roskilde sidste år, men så alligevel ikke: Friendly Fires har nemlig medrivende melodi, indbygget dansegulv i deres herlige omgang variation og i det hele taget en effektiv hotline til at forstå en popsang. Delphic har ingen af delene.

Til gengæld ligner og lyder de som Carpark North på scenen og godt i gang med at spille en cola ned i keyboardet.

RF '10 - Lavt - Rock - Dødens legende

Man kan ikke have andet end respekt for en guitarist og keyboardspiller der efter Ian Curtis' selvmord i 1980, lægger Joy Division i graven med forsangeren, og stiller sig selv i front for resterne og helt passende kalder den

nye start for New Order, en af de bedst sælgende og mest originale pop dance bands nogensinde, og kun lige overgået af Pet Shop Boys i indflydelse og format.

I 2007 forlod så bassist Peter Hook New Order og endnu en gang tog graven sit. Indtil sidste år hvor forsanger Bernard Sumner samler op en sidste gang, og med trommeslager Stephen Morris, det sidste Joy Division-medlem ud over Sumner selv, har han nu dannet **Bad Lieutenant (UK)**. (Et så forbløffende idiotisk et navn at man umiddelbart kunne tro det var givet til et endnu mere idiotisk emo-band fra U\$A, men lad det nu bare ligge).

Og lyden? Den er skam præcis den guitarbaserede og alternative dance rock som Peter Hook tydeligt søgte, men aldrig fandt, med sit sideprojekt Monaco, men er dog stadig gevaldigt meget New Order'sk og tager karakter fra specielt deres det næstsidste album, *Get Ready* ('09), New Orders så klart den bedste.

Hos Bad Lieutenant er der skruet ned for keyboards, og der søges tydeligt en mere "moden" lyd. Men med tanke på at Sumner oprindeligt kommer fra en rockhistoriens mest dystre og alvorlige bands, er det noget af en satsning at prøve at træde to skridt tilbage, skræve baglæns over New Order, og så tage den derfra.

Det her kan bare ikke lade sig gøre, Bernhard. Og snart siger graven haps igen.

At vinteren har været lang og kold, at mange plader er hørt med ørevarmere på, eksemplificeres tydeligt i Roskildes eget program hvor formkurven for comeback-pladen *Black Gives Way to Blue* ('09) vurderes som lige så fin form som ophavsmændenes peak i start-nullerne. Sagen er den:

At der ikke gik mere end en uge fra at Bon Scott kvalte sig selv i sit eget bræk før han blev afløst af Brian Johnson, og at den her korte tid uden front gjorde at omstillingen gik godt for AC/DC, der stadig havde instrumenter og lyst langt nede i substansen for inspiration, stadig havde noget at sige.

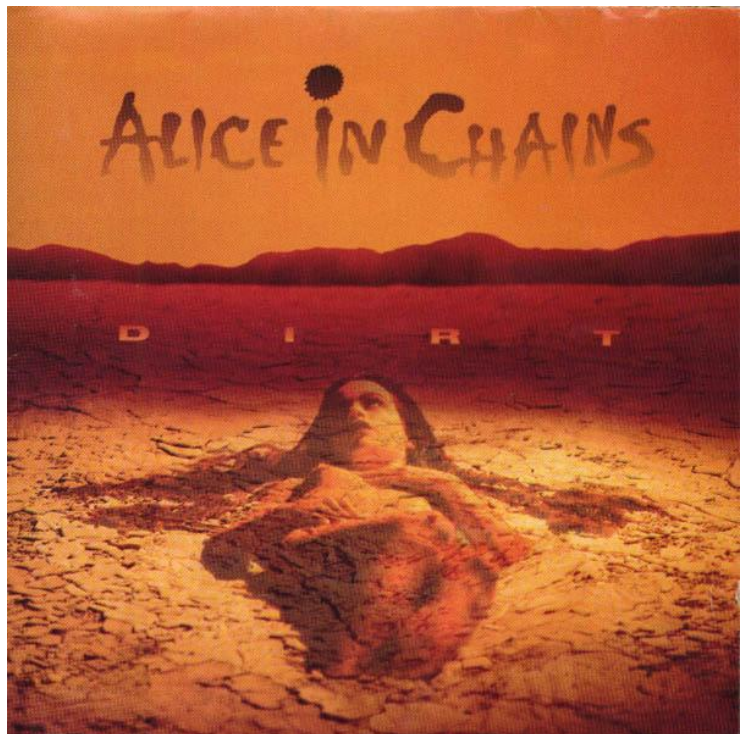
På den anden side gik der 31 år mellem at Jim Morrison krepere i et badekar i Paris til at han blev afløst af Ian Astbury, fra at The Doors blev til det hippe The Doors of the 21st Century, senere Riders of the Storm. Her var vel ingen tvivl om at "gendannelsen" skyldtes penge?

Samme historie gentog sig for Queen da Freddie Mercury efter 13 år i graven blev afløst af Paul Rodgers, og hvorfor går det hele så galt? Fordi det kunstneriske pludselig skal spille på kasseapparaters melodi, en sang om klam kalkule så tydelig at selv en døv kan høre det.

Det er ikke helt gået så galt med **Alice in Chains (US)**, for der gik kun tre år mellem at den stærkt savnede forsanger Layne Staley døde af en overdosis - muligvis endog på 8-års dagen for Kurt Cobains død - før at William DuVall var med, og altså nu også er at finde på den nye plade.

På det kompositoriske plan er bandets lyd primært krediteret til sangskriver, co-sanger og guitarist Jerry Cantrell, der stadig er med, og som i sin tid definerede Alice's unikke lyd med Staleys smukke harmonier der vævede sig med Cantrells i duet og videre ud på sære interaktioner.

Alice's typiske grunge tipper klart mere mod

metal end rock, og den lyd er der stadig. Hvad der mangler, i hvert fald på den nye plade, er lead-vokalens komplekse tilstedeværelse i lydbilledet, og i det lys - hvor musikken er intakt, men vokalen er væk - er Staley bare endnu mere savnet.

Morale: Er du forsanger i en grungeband, og samtidig chauffør for tourbussen på en motorvej, bør du hurtigst slippe speederen skulle du se en musvåge på en hegnspæl: der kan nemlig være tale om en Roskilde-booker i forklædning der bare venter på at du kører galt - så dit minde kan slæbes op på en scene som mad og roadkill for nostalgiske lyttere med appetit på lig.

På trods af at musikken som sagt er intakt, burde der simpelthen findes et etisk regelsæt for den her slags usædelige omgang med levende minder (om døde personer).

Skal den her historie have en happy end skulle Jerry Cantrell have fortsat ud af det spor han havde kørende med sin glimrende anden soloplatte *Degradation Trip* i 2002, straks og bare få måneder efter Staleys død.

På pladen havde han deltagelse af Ozzys daværende rytmesektion, inklusive Metallicas nuværende bas, Rob Trujillo. Så der manglede ikke goodwill til at åbne nye døre, og var han gået igennem en af dem ville han i dag have samme kredibilitet intakt som f.eks. AC/DC.

Nu bidrager han og All is in Vain - som bandet i v2.0 rettelig burde hedde - alene til prisen på din billet.

RF '10 - Lavt - Rock - Sangersangskriverdrømme (med graffiti på et baghus)

For det første er Jak Johnson (*1878 - +1946) en af sværvægtshistoriens mægtigste mestre, og samtidig ophav til Miles Davis' mesterlige jazz-rock'er *A Tribute to Jack Johnson* ('71). For det andet er **Jack Johnson (US)** en kunstig singer/songwriter, der siden 2001 er goofet op på en stationær produktion af lige dele softrock og akustisk arbejde.

Alle mandens plader lyder ganske enkelt ens: som noget der langsomt tørrer under en fernisering hvor der rumsteres i baggrunden med lidt skilsmisserygter over pindemadderne (økologisk, forstås) og den sure (læs: tilpas tempererede og tørre) hvidvin ses an af de perfekt placerede designerbriller.

Jack Johnson laver ikke egentlig elendige plader, bare ligegyldige. Jack Johnson skal derfor huskes som det han var: en mægtig sværvægtsmester indenfor boksning (fra 1908 til 1915), og IKKE en fjervægter indenfor musik (*2001 - +2010?).

Et hurtigt syn på årets festivalplakat er tragisk, men når man snart ser at Jack Johnson er placeret allerøverst tager straks det tragikomiske over: for hvis placeringen faktisk er seriøst ment, er det det pure udtryk for Roskildes totale mangel på gehør, så er plakaten pludselig også sørgelig.

Man kan dog også bare vælge at tro at placeringen er ment som en vits, at apokalypser, hærværk og pludselig død, litterært set typisk blødes op ved at brøle af grin til begravelser. Ja, sådan må det være.

RF '10 - Lavt Rock - Punk, proto-punk og garage

Gallows (UK) er hardcore-punk, dvs. de er punk med vægt på det tunge og det melodiske, lyder gevaldigt som en blanding mellem Motörhead og Exploited, dog uden den førstes charme og skillen sig ud på stil og attitude, og uden den andens uhyrligt medrivende aggressivitet med små midler, deres så direkte inkarnation af punk.

Gallows har skrevet millionkontrakt med Warner Bros. Records, og fint nok for dem. Forhåbentlig gør de mange gode gysser dem lidt bedre i fremtiden, får dem til at lave anden og bedre musik end lidt metallisk lydende rock og punk.

Gallows var før på Epitaph Records i USA. og skulle da sikkert også kunne appellere til Offspring, selskabets største navn til mainstream.

Med andre ord er Gallows soooo nineties. Teknisk set kompetent nok, men helt uden alibi. Mest en ufrivillig abort, på en god dag endog så overleverisk som en vuggedød.

Har man et band og kalder man medlemmerne for Valient Himself, Eidan Thorr, Dr. Professor Nitewolf Strangees, Sadat Thorr og Lucian Thorr vil mange måske lugte luntten og genkalde sig Hank Von Helvete, Happy-Tom, Euroboy, Pål Pot Pamparius og Chris Summers. Det ene band er **Valient Thorr (US)**, det andet det nok så Roskilde-bekendte Turboneger.

Det sjoveste ved de her bands er næsten at de har så stort og trofast et publikum der for begges vedkommende traktes på beskidt garage og punkmetal, fra MC5 til Motörhead, og punktum. Og så er det jo så heldigt at den her lo-fi rock'n'roll egner sig bedst til attitude, er derfor nem at overskue rent teknisk. Og melodisk for den sags skyld.

Eneste forskel på de to bands er nok at norsken er til mere punk, hvor amerikaneren mere blander hardrock og stoner ind i mikset. Og da stoner faktisk kræver lidt mere (?) fantasi, skal man måske grine lidt mindre af Valient Himself & co.? For Hank Helvete den er svær.

Men måske, og måske ville Valient Thorr end ikke falde igennem med deres falden-på-hale rock'n'roll - hvis bare ikke den ægte vare kom forbi som lakmus, og giver os den rette attitude til at bevise at det her bare er et hegn der er væltet ind til et mc-træf, og hvor bandet til festen så sit snit til at flygte. Hele vejen til Roskilde.

Den proto-punk'ede garage rock har meget på samvittigheden, bl.a. den store skandinaviske revivalbølge der startede i midt-90'erne med Hellacopters, og nu stille og roligt tages tilbage til havets glemsel igen.

Genrens karakter af lo-fi gør den endog særdeles velegnet til den mindst mulige besætning, til en duo af trommer, vokal og guitar. Og således også **Japandroids (CAN)** der består af Brian King på guitar og David Prowse på trommer, snart den ene, snart den anden på mikrofon.

Kombinationen er set før på Roskilde, og i sammenligning med f.eks. Deltahead (2006) og Death From Above 1979 (2005) er Japandroids skod. For meget lo-fi, for lidt melodi, for meget usikker sex på genren, for lidt fantasi, og slet ikke nok at komme med (det sagde hun også i går).

RF '10 - Lavt - Rock - Country

Nogen gange kan joken blive lidt for sjov, således med sessionmusikerne fra **Blackie and The Rodeo Kings (CAN)**: de er sessionmusikere, så hvad de hedder er jo - fra naturens hånd, dvs. pr. hierarki og junglelov - aldeles ligegyldigt, men når man nu ikke har talent til mere end at være sessionmusiker for bl.a. countrydronningen Emmylou Harris, men stadig har ambition med et materiale der er hørt en million gange før, ja, hvad gør man så? Man laver da en "supergruppe" (af tabere)!

Som sagt, så gjort, og på den konto spiller så det glimrende sessionmusikerensamble Blackie and The Rodeo Kings røvballecountryrock, der i bedste fald kan sammenlignes med den sene John Fogerty, men for det meste bare besyngelser af den pointe i joken der er så sjov at det hele bider sig selv i halen og ruller ud på glemslens marker. Som tumbleweed.

Det her navn er den totale gang tidsspilde for alle under halvtreds og/eller dem der spændt følger hvordan det skal gå med Fede Finn - nu hvor han er gået ud af "supergruppen" Fede Finn & Funny Boyz for helt at koncentrere sig om at leve drømmen ud og skære sig en countryskive i Nashville.

Teknisk set har de her canadiske sessionmusikere jo - og igen: fra naturens hånd - håndværket i orden, så om Fede Finn kan nå det sidste lille stykke op på niveau med Blackie and The Rodeo Kings bliver skisme da mere spændende end en X-Factor finale i Parken. Vi krydser fingre.

RF '10 - Lavt - Verdensmusik

RF '10 - Lavt - Verdensmusik - Når hip hop smadrer tradition

Skægt! I 2005 skrev denne guide at: "Man undres: sidste år havde vi de glimrende Amparanoia, året før de endnu bedre Ojos de Brujo. Begge navne fra Barcelona, begge navne fra et af de absolutte kraftfelter for multikulturel dialog i Europa, navne der nysgerrigt mikser land og by, tradition og flamenco med hiphop og scratch – og meget mere. I år får vi så Macaco (E), og hvorfor?! Den gamle mistanke: sidder Roskilde med en facitliste, et stringent skema der – død og helvede – bare SKAL fyldes ud på samme vis, år efter år? Det skulle man tro nu hvor vi, i hvert fald, er nede i tredje division mht. kvalitet. Om igen, tak – medmindre vi, død og pine, bare SKAL tage hul på fjerde division til næste år?".

På den sætning brændte Roskilde åbenbart nallerne for først i 2008 prøvede de sig igen med udtræk fra samme skuffe: La Chica, der det år gav os en divas sande svanesang i hvordan man kvæler flamenco med overdreven brug af hip hop. Sandelig! Vi var nu (endelig?) helt nede i fjerde division, det lykkedes, og til lykke.

Så var der pause igen i løjerne sidste år, og i år får vi så endnu et forsøg på at "opdatere" flamenco: Madrids stolte sønner og døtre i **Canteca de Macao (E)**, der pudrer den traditionelle dans og musik til med megen pop a la melodi grand prix, latin a la Ricky Martin, doser af rumba, den rene røvballerock og ellers lidt andet let fordærveligt fra radioen.

Dog alt i alt så klart det blødest mulige forsøg endnu på at "opdatere" en sand rygrad for folkelig forståelse, og faktisk næsten til at leve med. Næsten.

For kvalitetsløftet har nu bragt os op i tredje division, i det mindste bragt oplevelsen ned i klar dansehøjde, men stadig mindst tre sæsoner fra en kvalitet som f.eks. Ojos de Brujo.

Så med de ujævne intervaller at vi nu bombarderes med forsøg på at pakke den stolte og gamle flamenco ind i friske aviser (der er glemt igen i morgen, forstås), må vi bare konkludere at skemaet er slidt, al "talent" er støvsuget, og at det er på høje tid med noget nyt. Tak.

Nu har jo både Isam og Waqas fra Outlandish lavet soloplader, så hvordan ville det lyde hvis sidste led, Lenny Martinez, fulgte trop og lavede sin egen solo?

Tja, med rødder i Mellemerika er han muligvis faldet i latinyryden som lille, og så er **Choc Quib Town (COL)** et ret alvorligt bud på hvordan den ville lyde: som hip hop, salsa og funk i én pærevælling. Dog ikke nok hip hop til at hip hop'ere gider det her, og måske for meget hip hop til at verdensmusikroterne gider kridte ballerinaerne. Selvom der skam føres masser af latindanserytmer, bevares.

Som lyttemusik er Choc Quib Town dog rent ud sagt umulige at tage i ret store doser, lyder VIRKELIG som om Outlandish har røget en latinbong. Alt i alt et velmenende band med absolut gode ideer, men mest af alt et navn der skræver så langt mellem genrer at man kun kan frygte at de falder hårdt (på onde klonks til kronjuvelerne).

Choc Quib Town er et valg hvor man, og en yderst sjælden gang, godt gad se den afkrydsningsliste Roskildes bookere bruger til at fylde navne på programmet. Weird shit må det være.

Men det hele kan sagtens blive meget værre!

Er man nemlig antikononialist er det med sorg at høre **Daara J Family (SEN)**: klassiske østafrikanske toner snittes nemlig op, og som kosmetik for et alibi, erstatter en bedemand nu sangeren, der i Daara J Familys tilfælde er to styks, med en MTV-klon på 100 % amerikansk r&b, hip hop, gospel-pop og soul ditto...

Ja! Man tror næsten at Michael Jackson lever mere evigt end Elvis, og nu er flyttet til Senegal når man hører en 100 % kopi af kongen af pop på Daara J Familys "Tomorrow"...

Det her må derfor enten være en joke, eller også har Timbaland glemt alt om Nephew og nu kastet sig over Østafrika. Men værst af alt: man kan let se en hel savanne af politisk korrekte antikolonialister stampe foran senegalesernes show og ellers juble i høflig takt til det her eksotiske raritetskammer...

At associere til skæbnen for den stolte grønlandske fanger, der nu sidder med årgangsl på Christianshavn torv, er naturligvis for meget, er lige en tand for politisk ukorrekt. Nok nærmere skal man bryde med myten om at globaliseringen gør verden større, og bullshit!

Globalisering gør tværtimod verden *mindre*, her: for bare få år siden var der kun fede og rige tyske turister i Thailand, nu var du der sikkert selv sidste sommer. Så ved globalisering kommer verden jo tættere på, bliver altså mindre, og faren er nu at vi alle ender med at æde på McD, at vi alle, i hele verden, ser den samme film og hører den samme musik.

Og mens globaliseringen står på er MTV ved at bz'e hele Østafrika... Eller taler vi egentlig ikke bare om samme sag?

Men kan det så slet ikke lade sig gøre at blande f.eks. hip hop og verdensmusik? Joda! Slå f.eks. op under Dala Dala (DE): kan findes under højt, verdensmusik. Kunsten er nemlig ingen sag, kræver bare talent, lidt respekt og indsigt.

RF '10 - Lavt - Verdensmusik - Når tradition rives ud af kontekst

Mehdi Haddab har sat strøm til den traditionelle nordafrikanske lut kaldet for oud, og yderligere suppleret med electro til et miks der er en fornyelse af den verdensmusikalske raï, bedst kendt fra verdensstjernen Khaled.

Så foruden de indflydelser der flyder i raï (spanske, franske, arabiske og afrikanske), er der nu suppleret op med bassoloer, med masser af jam band-agtig filigran, der desværre skjuler den ellers så smukke oprindelse fra hånden af beduinhyrdernes folkemusik.

Speed Caravan (ALG/FR)

er ganske sikkert velment, men ender med at blive fortænkt, minder os om hvor meget kolonitiden har gjort for både at bringe os eksotisk krydderi fra musikkens verden, men også hvor meget vi har gjort for at smadre løs ved at eksportere vores egen kultur og presse den ned over tidligere kolonilande.

Og nu er det sådan at oud-lutten er udbredt over hele Mellemøsten, men specielt har den tradition i Irak, og på vegne af freakshowet Speed Caravan kan man ikke andet end at sende en opgivende tanke til

Acrassicauda fra Baghdad: de spiller metal, og den fantastiske dokumentar *Heavy Metal in Baghdad* ('07), følger deres umulige kamp for overlevelse under først Saddam, siden den nærmest kliniske udrensning af alt vestligt via såkaldt "sektarisk" vold.

At man overhovedet prøver at slå igennem med metal i et muslimsk land er for det første absurd, og for det andet er det jo det beskidte spejl vi holder op foran os selv: som krigsførende forvaltere af kolonitidens arv på et Mellemøsten, hvis kultur er langt ældre end vores, faktisk er vores hele fundament.

Speed Caravan spiller skam ellers fint, specielt Mehdis oud-spil er i top, men som fænomen er bandet bare endnu et sørgeligt symptom på en arv der for længst er forvandlet til gæld.

Det lyder som om at Nationalmuseet holder udstilling på deres etnografika, og til det har brug for nogen "indfødte" (anførslerne var til brug for at gøre det "kontroversielle" ord politisk korrekt) til at spille lidt i deres eksotiske dress, på deres eksotiske instrumenter - men til hvad?

Til den tænkte særudstilling på Nationalmuseet ville **Narasirato Pan Pipers (SOL)** fra Solomonøerne i Stillehavet givetvis være fine, når de optræder med krigsmaling, spiller på konkylier, og panfløjter, trommer og slaginstrumenter der ligner stalinorgler lavet af bambus.

Panfløjterne lyder som noget fra Andes, og kollektivets dans minder gevaldigt om de nærbeslægtede maoriers krigsdans fra New Zealand. Som oftest er det hele dog klart dansabelt, og er det så nok? Et klart ja for dem der søger dansen, et lige så klart nej til dem der står bagest og undrer sig over hvad en opvisning i stammerytmik mon har at gøre på en rockfestival?

Gilles Peterson & Roberto Fonseca present Havana Cultura (CUB/UK) er navnet på projektet der i mødet mellem en engelsk dj og en cubansk jazzpianist, søger at tolke et musikalsk tidsbillede af nutidens Havana. Til at supplere de to centrale skikkelser ryster de posen med ny cubansk hip hop, son, jazz, funk, rumba og latin.

Alt sammen bestanddele optaget løbende som enten livemusik eller reallyde fra gaden, der så mikset sammen til en kosmopol i den vanddråbe der er primært Petersons projekt.

Nu skal man dog ikke forvente at finde lyden af Hemingways Havana, og sandt at sige er Peterson heller ingen Ry Cooder i sin tilgang. Musikken ender nemlig nok med at lyde ganske svedig, men også som et maskinspor af kunstige rytmer med mennesker der ligger og spræller ovenpå. Dygtigt, tør krudt til hoften, men også en orientering mod større undren end musikalsk troværdighed.

RF '10 - Lavt - Stilliste

Electronica/drum'n'bass/rapcore - Pendulum (AUS)

Electronica/trip hop - Nedry (UK)

Electronica/turntablism - Beat Torrent (FR)

Hip hop/zef - Die Antwoord (ZA)

Indie - The Kissaway Trail (DK)

Indie/drømmepop - Beach House (US)

Indie/pop - Local Natives (US)

Indie/pop/worldbeat - Vampire Weekend (US)

Indie/rock - The Bear Quartet (S) ; Serena-Maneesh (N)

Pop - Mike Snow (S)

Pop/indie - Efterklang (DK)

Pop/powerpop - John Olav Nielsen & Gjengen (N)

Pop/singer-songwriter - Mouritz/Hørslev Projektet (DK)

Reggae/dancehall - T.O.K. (JAM)

Reggae/roots - Julian Marley (JAM)

Rock - Florence + The Machine (UK) ; Them Crooked Vultures (US/UK) ; The Temper Trap (AUS)

Rock/country - Blackie and The Rodeo Kings (CAN)

Rock/dance - Bad Lieutenant (UK) ; Delphic (UK)

Rock/garage - Japandroids (CAN)

Rock/grunge - Alice in Chains (US)

Rock/metal - Valient Thorr (US)

Rock/punk/hardcore - Gallows (UK)

Rock/singer-songwriter - Jack Johnson (US)

Verdensmusik/flamenco - Canteca de Macao (E)

Verdensmusik/folkemusik - Narasirato Pan Pipers (SOL)

Verdensmusik/hip hop - Choc Quib Town (COL) ; Daara J Family (SEN)

Verdensmusik/latin - Gilles Peterson & Roberto Fonseca present Havana Cultura (CUB/UK)

Verdensmusik/oud - Speed Caravan (ALG/FR)

Navneregister til brødteksten

A

Afenginn (DK)	53
Alice in Chains (US)	66
Analog Africa Soundsystem (DE)	35
Arriba La Cumbia (UK)	54
Aurelio Martinez (HDN)	36

B

Bad Lieutenant (UK)	66
Baron Criminel (DK)	19
Bassekou Kouyate & Ngoni Ba (MALI)	55
Beach House (US)	58
Beat Torrent (FR)	57
Biffy Clyro (UK)	50
Blackie and The Rodeo Kings (CAN)	68
Boban i Marko Markovic Orketsar (SER)	34
Bonaparte (DK)	49
Brother Ali (US)	41
By the Patient (DK)	16

C

C.V. Jørgensen (DK)	47
Canteca de Macao (E)	69
Casiokids (N)	48
Céu (BRA)	52
Chico Trujillo (CHL)	53
Chimes & Bells (DK)	10
Choc Quib Town (COL)	69
Circle (FIN)	29
Converge (US)	45

D

Dala Dala (DE)	35
Delphic (UK)	65
Den Sorte Skole (DK)	39
Die Antwoord (ZA)	58
Dirty Projectors (US)	44
Dizzy Mizz Lizzy (DK)	27
DJ Umb (UK)	40
Drake (CAN)	42
Dulsori (KOR)	36
Daara J Family (SEN)	69

E

Efterklang (DK)	61
Eim Ick (DK)	10
Electrojuice (DK)	19

F

Fallulah (DK)	16
---------------	----

Florence + The Machine (UK)	65
FM Belfast (ISL)	48
Fontän (S)	9
Freja Loeb (DK)	13

G

Gallows (UK)	67
Ghost Society (DK)	9
Gilles Peterson & Roberto Fonseca present Havana Cultura (CUB/UK)	71
Gorillaz (UK)	24

H

Health (US)	30
Hocus Pocus (FR)	42
Hypnotic Brass Ensemble (US)	44

I

Iceage (DK)	17
Ignug (DK)	13
Ikonika vs Cooly G (UK)	39

J

Jack Johnson (US)	67
Japandroids (CAN)	68
Joensuu 1685 (FIN)	11
John Olav Nielsen & Gjengen (N)	62
Julian Marley (JAM)	63

K

Kandy Kololed Tangerine (DK)	13
Kasabian (UK)	20
Kashmir (DK)	28
Kasper Spez (DK)	40
Kellermensch (DK)	46
Khal Allan (DK)	15
Kill Screen Music (DK)	14
Killswitch Engage (US)	22
Kings of Convenience (N)	25
Kråkesølv (N)	15

L

LCD Soundsystem (US)	38
Les Espoirs De Coronthie (GUI)	55
Lindstrøm & Christabelle (N)	40
Local Natives (US)	59

M

Matias Aguayo (CHL)	39
Mescalín, Baby (DK)	17
Meshuggah (S)	44

Mexican Institute of Sound (MEX)	38
Mike Snow (S)	62
Moderat (DE)	38
Motörhead (UK)	22
Mouritz/Hørslev Projektet (DK)	60
Muse (UK)	28
My Evil Twin (DK)	11

N

Narasirato Pan Pipers (SOL)	71
Nedry (UK)	57
Nephew (DK)	29
New Keepers of the Water Towers (S)	12
Night Fever (DK)	14
Nile (US)	46
Nisennenmondai (JPN)	30
NOFX (US)	31

O

Orchestre Poly-Rythmo de Cotonou (BEN)	35
---	----

P

Paramore (US)	51
Patti Smith and Band (US)	49
Pavement (US)	20
Pendulum (AUS)	57
Porcupine Tree (UK)	23
Prince (US)	32
Prins Thomas (N)	40

R

RebekkaMaria (DK)	25
Rising (DK)	15
Robyn (S)	25
Rootz Underground (JAM)	49
Roska (UK)	20
Rubik (FIN)	12

S

Schlachthofbronx (DE)	40
------------------------------------	----

Sensational & Spectre (US)	41
Serena-Maneesh (N)	60
Shantel & Bucovina Club Orkesta (DE)	35
Sick of it All (US)	30
Sleep Party People (DK)	12
Sólstafir (ISL)	23
Speed Caravan (ALG/FR)	70
Staff Benda Bilili (CD)	53
Susanne Sundfør (N)	9
Systema Solar (COL)	54

T

T.O.K. (JAM)	63
Tech N9ne (US)	42
Teddybears (S)	32
The Asteroids Galaxy Tour (DK)	47
The Bear Quartet (S)	60
The Floor is Made of Lava (DK)	51
The Kandidate (DK)	45
The Kissaway Trail (DK)	59
The National (US)	43
The Prodigy (UK)	19
The Rumour Said Fire (DK)	26
The Temper Trap (AUS)	64
Thee Attacks (DK)	17
Them Crooked Vultures (US/UK)	64
Tim Sweeney (US)	38
Tinariwen (MALI)	33
Titus Andronicus (US)	51

V

Valient Thorr (US)	68
Vampire Weekend (US)	59
Van Dyke Parks (US)	26

W

When Saints Go Machine (DK)	48
Wild Beasts (UK)	21
Wooden Shjips (US)	31